CHARLES MARTIN

NICIODATĂ PREA DEPARTE

Traducere din engleză de
AGNES DRAGOMIR
KERIGMA

— O poveste tandră despre suferinţă şi răscumpărare. *Învăluiţi în ploaie* este o carte adresată tuturor copiilor care suferă şi tuturor mamelor care se roagă pentru copiii lor. De neratat.

— Angela Hunt, autoare a *Unspoken* şi *The Debt*

— Romanul *învăluiţi în ploaie* este dureros de frumos. El vorbeşte despre frică şi durere; căutare şi descoperire; dragoste şi mai multă dragoste; iertare imperfectă şi răscumpărare veşnică. Acţiunea lui este localizată în Sud, dar promisiunea lui este universală. Charles Martin a devenit în scurt timp un autor de elită în genul de literatură pe care o scrie şi ocupă un loc special în inima mea.

— Kathryn Mackel,
autoare a *The Surrogate* şi *The Departed*

— Aceasta este povestea luptei *reale* a unui personaj real cu incertitudinile credinţei, neornamentată cu miracole gen *deus ex machina*, dar plină de miracolele care te însoţesc zilnic dacă îţi faci timp ca să le observi. Charles Martin le observă, şi pentru asta îl apreciez. El nu se teme să abordeze întrebările cruciale despre viaţă, moarte, dragoste şi sacrificiu.

— Duncan Murrell, editor şi scriitor

Atunci am auzit glasul ei va fi citită într-un suflet de către toţi fanii de ficţiune bazată pe credinţă… e plină cu personaje delicios de neobişnuite… [care] sunt creaţii imaginare ingenios construite.

Alte romane de Charles Martin

Muntele dintre noi
Când greierii plâng
Nescris
La capătul râului
Goană după licurici
Atunci am auzit glasul ei
Acolo unde locuieşte dragostea mea
Învăluiţi în ploaie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Martin, Charles
Niciodată prea departe / Charles Martin; trad. din engleză de Agnes Dragomir – Oradea: Kerigma Beletristic, 2018
ISBN 978-606-8626-45-1 I. Dragomir, Agnes (trad.)

Tuturor celor care au cunoscut durerea de a vedea plecând pe cineva drag şi au vegheat din pridvor drumul pustiu.
Şi tuturor celor dragi care au ajuns la capătul acelui drum...
şi apoi s-au întors.

PARTEA I

1

Îl mai văzusem înainte. Avea probabil şaptezeci şi cinci de ani. Poate chiar optzeci. Degete strâmbe, artritice. O voce de patru pachete de ţigări pe zi. Păr alb ca bumbacul, tivit cu gălbui. Piele ridată, ca abanosul. O carcasă ce sugera un kilometraj consistent. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni jerpeliţi în dungi albastre şi gri, ce făcuseră cândva parte dintr-un costum de lână, o cămaşă albă murdară, încheiată până sus. Pentru a completa ansamblul, în picioare avea pantofi oxford, în două culori: albul îşi pierduse strălucirea şi era plin de crăpături, însă ce mai rămăsese din negru strălucea ca oglinda.

Şi chitara lui purta semnele multor peregrinări, la fel ca el. Era un vechi Gibson J-45[1], iar bătrânul zdrăngănise atâta la el, încât avea găuri atât deasupra cât şi sub rozetă, găuri ce dezvăluiau parte din structura lui interioară. Pe spate şi lateral lipise bandă adezivă. Cheile de acordare erau de diferite culori, şi chiar şi de la distanţă corzile arătau ruginite. Dar când bătrânul şi-a dat drumul, atât el cât şi chitara au prins viaţă. Picioarele îi loveau pământul în ritmul mâinii care izbea corzile, adăugând percuţie ce sugera că într-o vreme cântase şi la tobe. Zâmbetul de pe faţa lui trăda amintirea a ceea ce fusese cândva. Sau credea că a fost.

De felul meu nu sunt un tip pretenţios, însă asta până vine vorba de chitare. Instrumentele acestea cu şase corzi sunt

[1] J-45 – model de chitară acustică Gibson – n. tr.

o pasiune a mea. Ele nasc un concert polifonic în care fiecare coardă îşi are propria voce. Adevărul este că sunt fascinat de ideea că putem să lipim laolaltă bucăţi disparate de lemn ca să obţinem o cutie de forma unei clepsidre, să o legăm şi să-i adăugăm nişte corzi din fosfor-bronz, apoi să aplicăm presiunea corectă ca să-i dăm un glas – rezultatul final fiind exponenţial mai impresionant decât părţile componente, şi la fel de divers precum mâinile care cântă la ea. Sunete adânci, guturale, înfundate, joase profunde, medii intense, înalte, accentuate… Pot să fac o pledoarie pentru fiecare în parte.

Chitara bătrânului îşi pierduse vocea. îşi cântase ultimul cântec, la fel ca el. Însă deşi probabil că mintea lui uitase aproape toată muzica pe care o ştiuse vreodată, degetele încă şi-o aminteau. Acolo unde majoritatea oamenilor vedeau un cântăreţ ambulant alcoolic, eu am intuit rămăşiţele unui geniu muzical. Omul ăsta fusese odată cineva.

De câteva săptămâni, în zilele de sâmbătă, se instala pe Strada Principală din Leadville pe o bancă şi cânta până când bacşişurile acopereau fundul cutiei de chitară. Atunci îşi vâra chitara în cutie şi dispărea pe fundul unei sticle cam până joi. Vineri îi era deja iarăşi sete. îşi simţea gâtul pârjolit.

Ca acum.

Am încetinit şi am tras pe dreapta lângă parc. Trotuarele erau aglomerate. Astăzi avea un vad bun. Am parcat, mi-am vârât carneţelul la brâu, am luat o înghiţitură de sirop Pepto-Bismol, am înghiţit două tablete antiacide Turns, mi-am înşfăcat chitara şi l-am auzit deja înainte să-l pot vedea. Şedea pe o bancă vizavi de o bine-cunoscută staţie de

alimentare pentru motociclişti.

Leadville este un punct de întâlnire pentru aventurieri de weekend din Vail, Aspen, Steamboat, Breckenridge, ba chiar şi din Springs şi Fort Collins. Motociclete scumpe, cromate, cu kilometraj mic şi fără amortizor de zgomot, conduse de bărbaţi de vârstă mijlocie care fac paradă cu păpuşile lor bogat împodobite, siliconate şi trecute prin diverse operaţii estetice. Este un vechi oraş minier şi unul din puţinele oraşe din America situate la mare altitudine, la peste 3.000 de metri. Cândva fusese un important producător de argint, dar astăzi a rămas o umbră a ce-a fost odată. Numărul populaţiei fluctuează, în funcţie de sezon. Vara este o destinaţie pentru cei cu două roţi, motociclişti şi biciclişti deopotrivă. Este locul unde se desfăşoară Leadville 100, o cursă dificilă de o zi pentru biciclişti; locul de origine al High Mountain Pies – unde se găseşte cea mai bună pizza din Munţii Stâncoşi, şi al Melanzana, o mică companie privată ce produce unele din cele mai bune jachete fleece şi pulovere din lume, chiar în magazinul lor de pe Strada Principală. *Mellie* este uniforma standard pentru locuitorii din Colorado. Dacă vezi una, este foarte probabil să ai de-a face cu un localnic sau cu cineva care încearcă să treacă drept unul.

Bătrânul şedea pe partea cealaltă a şoselei, vizavi de bar, aşa că sunetele emise de el se propagau direct în local. Deştept om. îşi alesese un loc bun, dar avea două probleme. Prima era mirosul. De săptămâni bune n-a mai făcut duş sau nu şi-a adus aminte de deodorant. Poate chiar de luni. A doua erau sunetele nearmonioase ce ieşeau atât din gura cât şi din chitara lui. Putea să câştige niscai bani din milă, dar nimic mai mult.

Următoarea mea mişcare a fost puţin riscantă. La urma urmei, acesta era locul lui şi eu eram câinele nou-sosit care adulmeca terenul. Şmecheria era să mă alătur lui, în plan secund, şi să-l fac să simtă că zboară pe un covor de note. Voiam să se bucure de prezenta mea încă înainte de a-şi da seama că sunt acolo. Faptul că era concentrat asupra următoarei sticle, astfel încât vederea lui periferică nu bătea atât de departe, era în interesul meu. Dar contra interesului meu era concentrarea sa asupra următoarei sticle, aşa că nu era exclus să sară la bătaie dacă ar fi bănuit că vreau să-i stau în cale.

Ştiam cântecul pe care-l cânta, aşa că m-am potrivit la gama lui şi am început să brodez pe marginea a ceea ce cânta (mai bine spus, zdrăngănea destul de tare). îl completam mai degrabă, nu abăteam atenţia de la el. După vreun minut m-a observat, s-a încordat puţin, mi-a întors pe jumătate spatele şi a început să cânte mai tare, atât din voce cât şi din chitară. Sunetele ce-i ieşeau pe gură nu erau acordate la sunetele ce ieşeau din chitară şi n-ar fi trebuit să stârnească zâmbetul care i se întinsese pe faţă. Era evident pierdut în amintirea performanţelor de altădată.

Pariul meu era acesta – suspectam că în trecut cântase cu alţi muzicieni şi că îşi dă seama când cineva vrea să-l pună în valoare din punct de vedere muzical. Cânta cu aproximaţie în gama Mi, aşa că m-am retras ceva mai la o parte şi am continuat să ciupesc uşor corzile, dându-i replica. S-a încruntat, a ridicat din sprâncene şi a început să cânte câteva scurte fraze muzicale pe care degetele lui le cunoşteau, dar mintea le uitase de mult. Am prins un capodastru şi am început să umplu aerul cu lovituri percutante aplicate corzilor, care dădea ritm şi tempo

vechilor fraze de blues pe care el le reuşea sporadic.

Iritat, a schimbat gama şi a început să latre o baladă veche pe care o cântase probabil de zece mii de ori. Am ajustat capodastrul şi am început să brodez iarăşi, umplând uşor aerul cu nuanţe colorate şi cu melodie, dar având grijă să nu îl eclipsez. Era un dans delicat. Creşterea lui drastică în volum îmi spunea că nu era convins că mă doreşte ca partener. Mai ales dacă asta ar fi însemnat să împartă câştigul cu mine.

S-a lăsat pe spate şi s-a întors spre mine, privindu-mă de sus, când un tip îmbrăcat în piele neagră a aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari în cutia lui. Bătrânul a văzut-o, mi-a aruncat o privire rapidă şi s-a oprit pur şi simplu din cântat ca să se întindă după ea. Dar când eu m-am îndepărtat uşor de el – şi de cutia lui – trebuie să fi înregistrat mesajul meu cu mintea-i înceţoşată şi s-a întors la cântecul lui.

La sfârşitul cântecului, avea în cutie patruzeci şi cinci de dolari, şi am sesizat panica din ochii săi; dăduse lovitura, şi cântărea posibilitatea de a se ridica şi a o lua la fugă.

Când am văzut că sunt pe punctul de a-l pierde, m-am ridicat şi am lăsat să cadă două bancnote de douăzeci de dolari în cutia lui.

— Pot să cânt şi eu cu tine?

A apucat cutia chitarei cu piciorul drept şi a tras-o mai aproape între picioarele sale, apoi şi-a întins urechea dreaptă spre mine:

— Haa?

M-am întins şi eu spre el, făcând eforturi să tolerez mirosul pe care-l emana, şi l-am asigurat:

— Nu vreau să-ţi fac niciun fel de neplăceri.

S-a zgâit la mine, apoi la mulţimea ce creştea mereu, şi iarăşi la mine. În cele din urmă, ochii i s-au oprit pe chitara mea. Cuvintele i s-au împleticit în gură:

— J-patruşci?

Am confirmat cu o înclinare a capului.

Mi-a făcut semn din mâna cu care ciupea corzile chitarei să mă trag înapoi la locul meu, departe de centrul atenţiei. M-am supus îndrumării lui.

În copilărie, am avut o cutie cu şaizeci şi patru de creioane colorate cerate – din acelea cu ascuţitoare ataşată pe spatele pachetului. Am fost atât de îndrăgostit de toate nuanţele lor superbe, încât am crezut că ar fi grozav să le topesc şi să văd ce vârtej de culori va rezulta. O idee foarte proastă.

Bătrânul îmi aducea aminte de experimentul acela. Ceea ce odată fusese frumos şi distinct îşi pierduse orice strălucire. Toate culorile se contopiseră într-un amestec noroios de maro închis. Dar oamenii nu sunt creioane colorate. Dacă ceara se topeşte şi nu mai poate fi recuperată niciodată, culoarea oamenilor este parte din ADN-ul lor. Noi semănăm mai degrabă cu vitraliul unei catedrale. Undeva pe parcursul drumului, ceva întunecat a căzut peste omul acesta, împiedicând pătrunderea luminii.

Într-un mod inexplicabil, muzica este o parte redusă a undelor pe care le vedem cu ochii noştri. Chiar aşa, muzica şi lumina fac parte din acelaşi spectru. Atâta doar că noi auzim o parte a spectrului, ceea ce sugerează că îngerii aud şi văd lumina, fapt care adaugă o dimensiune cu totul nouă ideii de zori, lună plină sau asfinţit.

Sarcina mea era să fac ca lumina să strălucească iarăşi pe

vechiul vitraliu. Şi când am făcut lucrul acesta, vitraliul catedralei a iradiat iarăşi în albastru scânteietor, roşu cărămiziu şi purpuriu regal.

Bătrânul a prins viaţă.

Peste douăzeci de minute, s-a uitat la mine, apoi la spaţiul liber de pe bancă. I-am acceptat imediat invitaţia. Unul din misterele muzicii este că doi oameni pot realiza împreună ceva ce unul singur n-ar putea face niciodată. Efectul este exponenţial. De asemenea, este unica activitate de pe planeta Pământ care poate să-i transporte pe cei ce o ascultă de la punctul A la punctul B în răstimpul a doar două măsuri. Ea poate transforma starea de spirit: de la râs la plâns, la pot-să-cuceresc-lumea-întreagă, la ce-ar-fi-dacă şi la speranţă. Muzica este cea mai veche maşină a timpului.

Chipurile celor din mulţimea crescândă erau foarte grăitoare. Cu doar câteva clipe înainte, îl etichetaseră drept un beţivan anonim. Acum se întrebau: — Cine-i tipu' ăsta? Şi bătrânul a sesizat rapid noua privire. Acolo pe trotuar, a început să cânte cât îl ţineau plămânii melodii la care mă îndoiesc că se gândise în ultimii treizeci de ani. În mintea lui era pe scenă, şi nu peste mult timp râsul i s-a amestecat cu lacrimile, dovedind că vitraliul nu-şi poate pierde culorile. Poate fi întunecat de umbre, sau vopsit greşit, sau estompat de băutură, dar nu poţi scoate muzica din om, aşa cum nu poţi smulge din el molecule de ADN.

Curând două fete îmbrăcate în rochii au început să danseze şi să se învârtă în faţa noastră, iar când bătrânul s-a lansat în — Over the Rainbow, oamenii au început să cânte împreună cu noi. Zâmbetele şi lacrimile l-au încărcat cu energie şi a văzut uimit cum dolarii cad unul după altul

în cutia lui. În cele din urmă a izbucnit într-o versiune a capella a — What a Wonderful World care l-ar fi făcut până şi pe Louis Armstrong să zâmbească.

O oră mai târziu rămăsese fără inspiraţie. Şi fără suflu. Era epuizat şi gâfâia. Întotdeauna este mai bine să părăseşti publicul cât încă vrea mai mult, aşa că m-am ridicat, semnalând că trebuie să plec.

Ochii lui străbătuţi de vinişoare roşii nu se puteau concentra. Trebuie să se fi adunat câteva sute de dolari în cutia lui. M-a întrebat:

— Nu vrei nimic?

Mulţimea aplauda şi fluiera. Eu am îngenuncheat în faţa bătrânului şi i-am spus:

— M-ai plătit îndeajuns. Apoi mi-am lăsat chitara în cutia lui, peste bancnote.

Pentru unii, o chitară înseamnă doar lemn şi corzi. Pentru alţii, înseamnă un sprijin, o iubită geloasă, pericol, odihnă, o voce în pustie, o platoşă, o perdea în spatele căreia te poţi ascunde, o stâncă pe care poţi sta, un covor zburător, un ciocan. Dar uneori, în momentele în care lumina întâlneşte întunericul, este un ţăruş pe care îl înfigi în pământ ce strânge întunericul în jurul său ca un sul. Când mi-am croit drum prin mulţime, un copil cu pălărie de cowboy şi cu o cataramă aproape cât pălăria m-a tras de cămaşă şi m-a strigat:

— Domnule?

M-am întors spre el şi i-am zis:

— Salut.

Mi-a întins o bucată de hârtie, zicând:

— Îmi dai un autograf? S-a uitat spre bărbatul de lângă el şi mi-a explicat: Tata spune că trebuie să-ţi cer un autograf

acum, fiindcă deşi se pare că locuieşti la munte, într-o zi vei deveni cineva.

— Adevărat? M-am semnat pe foaia lui de hârtie, i-am întins-o înapoi şi am îngenuncheat lângă el.

— Tu cânţi la vreun instrument?

— Da, domnule, mi-a răspuns şi şi-a îndreptat puţin ţinuta. La banjo.

— Şi exersezi?

A confirmat cu o mişcare a capului, apoi a arătat cu degetele spre cicatricile de la mâna mea dreaptă.

— Te doare?

— Acum nu.

— Ce s-a întâmplat?

Am ridicat mâna, deschizând şi închizând pumnul:

— Când am fost mic şi prostuţ, a căzut ceva peste mine.

— O halteră, o cărămidă, sau ceva de genul?

— Nu, un tavan.

A arătat spre proteza mea vocală.

— Întotdeauna vorbeşti aşa, şoptit?

— Din nefericire.

— De ce?

— Am fost prins într-un incendiu.

— Şi incendiul te-a făcut să vorbeşti aşa?

— De fapt, flăcările n-au fost chiar aşa de rele, dar căldura în combinaţie cu nişte substanţe toxice mi-a stricat corzile vocale. Am adăugat cu un zâmbet: Mă face să par tot timpul mânios.

— Tata spune că-mi trage o mamă de bătaie dacă mă prinde că mă joc cu chibriturile.

I-am răspuns râzând:

— Cred că ar trebui să te ţii departe de ele.

Când am vrut să mă ridic, m-a tras iarăşi în jos:

— Domnule?

— Da?

Mi-a atins barba, parcă pentru a se convinge cu ajutorul degetelor că sunt un om bun, nu persoana înfricoşătoare din spatele cicatricilor.

— Mie nu mi se pare că eşti mânios.

Cuvintele lui mi-au ajuns la inimă, unde au întâlnit ecoul liniştitor al vocii tatălui meu: *Din gura copiilor şi a celor ce sug la ţâţă*, *Ţi-ai scos o întăritură de apărare împotriva potrivnicilor tăi*, *ca să astupi gura vrăjmaşului şi omului cu dor de răzbunare*.

Mi-a plăcut copilul:

— Mulţumesc, băiete.

Când m-am uitat înapoi, odată ajuns la capătul străzii, bătrânul încă mai cânta la chitară. Avea ochii larg deschişi, la fel şi gura, iar zâmbetul care-i înflorea pe chip merita mult mai mult decât grămada aceea de bani.

2

Am luat-o cu maşina spre sud repetând mereu şi mereu în gând cuvintele copilului. Oglinda retrovizoare îmi reflecta imaginea, spunând un adevăr pe care multă vreme încercam să-l îngrop. Părul de un blond murdar îmi cădea până la umeri. Barba, de o nuanţă mai închisă, lăsa uşor să se vadă câteva fire cărunte. O impresie ar fi fost de *neîngrijit*. Alta, de *om al munţilor*. Nici *boschetar* n-ar fi fost o exagerare. În decursul anilor, am încercat să-mi ascund cicatricile de pe piept, spate, gât şi urechea dreaptă. Am descoperit că atunci când mi le ascundeam, oamenii erau

ceva mai amabili cu mine. Astea fiind zise, e drept că arătam puţin înfricoşător. Ochii mi-au căzut pe mâna dreaptă cu care ţineam volanul. Mi-am îndreptat degetele, apoi am închis şi deschis pumnul. Altceva decât să port o mânuşă nu puteam face în privinţa ei. Unele lucruri pur şi simplu nu le poţi ascunde.

Rezervorul Jeepului era aproape gol, aşa că am oprit la o benzinărie de la marginea oraşului. Aerul din jurul meu s-a umplut imediat de tot felul de zgomote ambientale. Benzina gâlgâia în rezervor. Camioanele treceau pe autostradă cu un uruit surd şi cu sunete de *womp* scoase de cauciucurile de iarnă. Un cuplu a ieşit certându-se din magazin. O maşină a trecut peste un capac stradal din oţel, mai întâi cu roata din faţă, apoi cu cea din spate. Un buldozer şi un excavator lucrau de zor în tandem în spatele meu. O sirenă a început să urle câteva străzi mai încolo. Nişte copii jucau baschet undeva mai în spate.

Din cauza cacofoniei de zgomote, era greu să distingi un anumit sunet. De exemplu, zumzăitul ţânţarilor deasupra unui grătar. Dar odată la câteva secunde, gălăgia scădea în intensitate şi deasupra ei se înălţa o melodie. Cineva cânta.

M-am uitat în josul şoselei şi am văzut o femeie stând în noroi chiar lângă autostradă. Cu degetul ridicat. Era prea departe ca să-i desluşesc trăsăturile, dar am putut să-mi dau seama că nu era tânără. Păr blond decolorat, revărsându-se de sub o căciulă mov. Pufoaică Patagonia de un albastru deschis ca cerul. Blugi decoloraţi îndesaţi în cizme scâlciate de cowboy. Lângă ea, un rucsac şi cutia unei chitare. Cam slabă, părea că i-ar prinde bine un cheeseburger.

N-aş putea spune că vocea ei era prea puternică.

Dimpotrivă, părea mai degrabă obosită. Totuşi, obosită sau nu, avea ceva ce majoritatea n-au. O ureche muzicală aproape perfectă. Ca să nu mai spun că femeia îşi controla corzile vocale mai ceva ca un canar.

Vocea ei îmi era ciudat de familiară. Dar aproape imediat ce am perceput acele sunete, ele au încetat. O rafală de vânt mi-a mângâiat obrazul şi mi-a adus amintirea unui miros pe care odată îl cunoscusem.

Am văzut oprind un Ford verde ruginit cu o remorcă lungă şi cu un plug de zăpadă ataşat în partea din faţă. Aşa ceva nu era neobişnuit pentru sfârşitul lui septembrie în Colorado. Trei bărbaţi şedeau pe scaunele din faţă şi doi în remorcă. Am văzut-o pe femeie aprobând din cap, după care şi-a urcat rucsacul şi chitara în remorcă, apoi a sărit ea însăşi peste uşa din spate a remorcii, dând dovadă de putere, graţie şi o intimidantă încredere de sine. După aceea camionul a coborât la vale într-un nor de fum.

Pierdut în amintirea îndepărtată a ceva familiar ce nu puteam identifica şi încercând să adun laolaltă ultimele note care se risipeau în aer, am fost readus brusc pe pământ de benzina care se revărsa din rezervorul plin al maşinii mele şi îmi curgea pe pantofi. Aici, sus, aerul e rarefiat şi poţi foarte uşor să uiţi de tine.

În plus, întotdeauna am avut o slăbiciune pentru fetele care ştiu să cânte.

Am ieşit iarăşi pe şosea şi am admirat prin parbrizul maşinii unul din peisajele cele mai maiestuoase din tot statul Colorado; drumul de sud-vest dinspre Leadville spre Buena Vista. Prin sticla parbrizului, soarele apusese dincolo de crestele încununate cu zăpadă ale La Plata, Munţilor Elbert şi Massive. O vastitate pură se întindea dincolo de

oglinzile retrovizoare. Între ele, se deschidea peisajul extraordinar şi istoric al Pasului Independenţei, care mergea până la Aspen şi Snow Mass, cu standardele lor înalte de lux şi confort.

Colorado seamănă cu o fată pe care am cunoscut-o odată. Frumoasă în orice lumină. Când lumina sau unghiul de vedere se schimbă, pune în valoare ceva nou. Ceva ascuns răzbate la suprafaţă. La sfârşitul lui septembrie şi începutul lui noiembrie, lumina în Colorado se schimbă. Zăpada pudrează piscurile. Verdele copacilor, după ce a ajuns la saturaţie, începe să păleascâ. Toamna în Colorado este o privire furişată în sala tronului. În schimb, iarna în Colorado e definiţia maiestăţii. E o declaraţie.

După ce Dumnezeu a creat locul acesta prin cuvântul Lui, cu siguranţă că a zăbovit puţin ca să-l admire.

Când, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, am intrat în Buena Vista, am văzut fata în pufoaică albastră şezând în curbă. Cu faţa în palme. Cu picioarele în şanţ şi cu un umăr sprijinit de stâlpul parcometrului. Pufoaica îi era ruptă şi într-o parte se vedeau urme de murdărie. Câteva pene micuţe ieşeau printr-o gaură de la umăr, unele dintre ele purtate de vânt, iar altele prinse în părul ei. Blugii îi erau rupţi la genunchi. Cutia chitarei dispăruse, iar în jurul ei zăceau împrăştiate resturi din ceea ce fusese odată o chitară. Camioneta verde nu se vedea nicăieri.

M-am oprit la semafor şi m-am uitat la ea. S-a făcut verde, dar nu m-am grăbit să plec, căci traficul la acea oră a serii era destul de lejer. Aşteptând să se facă iarăşi verde, am urmărit-o cum se ridică şi încearcă să-şi pună în spate rucsacul. Mâna dreaptă îi sângera, îi era foarte lovită, poate

chiar ruptă. Şi-a dat părul la o parte de peste ochi, dar căciula îi atârna într-o parte, în acelaşi unghi ca şi trupul ei. De sub ea picura sânge. Nesigură pe picioare, s-a prins de parcometru, încercând să-şi recapete echilibrul.

Am frânat repede şi am sărit din maşină chiar în timp ce ochii i s-au rostogolit şi capul i-a căzut înainte. Mâna i-a alunecat de pe stâlp şi ea s-a prăbuşit.

În braţele mele.

Iată-mă pe trotuar, ţinând în braţe o femeie însângerată pe care n-o cunoşteam. I-am apucat rucsacul şi am condus-o spre Jeepul meu, unde mirosul ei ameţitor s-a răspândit pretutindeni şi m-a învăluit. îl simţeam iarăşi. Mirosul de la benzinărie. Am aşezat-o în scaun şi i-am scos căciula, fiindcă aceasta îi acoperea gura, zicându-mi în sinea mea că i-ar face bine să inspire puţin aer. Abia atunci i-am văzut faţa.

M-am îndreptat imediat de spate. *Nu se poate*. *Imposibil*.

M-am întins spre ea, mi-am înclinat capul în acelaşi unghi cu al ei şi am privit-o iarăşi. Culoarea părului mă înşelase şi, la fel ca mine, îmbătrânise. Dar mirosul, inconfundabilul parfum Coco Chanel, era foarte grăitor.

— Nu pot să cred.

Am condus trei cvartale până la spital şi am oprit în parcarea pentru vizite scurte, în timp ce femeia sângera pe centura de siguranţă a maşinii mele. Nu credeam că rănile erau grave, dar cucuiul de la frunte indica o lovitură destul de serioasă. Am scos-o în braţe de pe scaunul pasagerului şi am trecut-o prin uşa din faţă.

Recepţionera era o femeie plăcută şi plinuţă, căreia îi plăceau şnapsurile de piersici cu suc de portocale şi shoturile de tequila. Cântatul prin barurile locale îţi spune

multe despre obiceiurile oamenilor de a-şi stinge setea.

— Mă ajuţi puţin, Doris? am întrebat-o.

A văzut femeia inconştientă care sângera pe gresie şi a apăsat un buton ce a deschis automat două uşi mari din dreapta. Am dus rănita în secţia de urgenţă şi Doris m-a urmat, asaltându-mă cu întrebări.

— Ce s-a întâmplat, Cooper?

— Nu ştiu.

— De ce sângerează şi cum a ajuns în braţele tale?

— Am văzut-o la semafor.

Şi-a dat părul de pe frunte şi a întrebat:

— Ai lovit-o?

— Nu, n-am lovit-o.

— Dar ce făceai la semafor?

— Doris, unde s-o pun?

Mi-a făcut un semn cu mâna şi am aşezat femeia pe masă.

— Cooper, a vrut să ştie Doris, fixându-mă peste rama ochelarilor ei de citit, îmi ascunzi ceva? Să-ţi sun avocatul?

— Doris, te-ai uitat prea mult la CSI. Cheamă, te rog, doctorul.

Doris nu mă plăcea prea mult, fiindcă în decursul anilor am refuzat în repetate rânduri avansurile ei, care creşteau în frecvenţă şi intensitate după ce trecea la al patrulea şnaps. S-a încruntat şi a bătut cu creionul în suportul pentru foi. Ochii ei m-au măsurat în sus şi în jos, cu un amestec de două părţi dorinţă şi o parte dezaprobare. Apoi şi-a scărpinat scalpul cu vârful creionului.

— Se întâmplă cumva să ştii cum o cheamă? Orice ar fi mai bun decât «Necunoscută».

— Da, de fapt chiar ştiu.

A aşteptat să-i spun numele.

— Doris, ţi-o prezint pe Daley Cross.

Doris s-a aplecat în faţă şi fruntea i s-a încreţit.

— Cea cu „When I got where I was going»”? a întrebat mirată.

— În persoană.

Am sprijinit cu blândeţe braţul lui Daley pe o pernă şi mi-am luat rămas bun de la Doris. Am reuşit chiar să mă urc în Jeep…

Dar douăzeci de minute mai târziu, doctorul m-a găsit şezând în sala de aşteptare, cu o cafea de la automat.

— Cooper.

I-am strâns mâna şi l-am salutat:

— Bună, Bill.

— Doris spune c-o cunoşti pe pacientă.

— Am cunoscut-o mai demult.

— Ei bine, s-a lovit la cap destul de rău. O comoţie uşoară. S-ar putea să aibă dureri de cap o zi sau două. Are şi o contuzie adâncă la mână; cineva i-a prins-o în uşa maşinii. Poate fi şi o ruptură pe undeva, însă trebuie să fie foarte mică, imposibil de văzut la radiografie în următoarele vreo două săptămâni. Oricum, o va durea câteva zile. Doctorul făcu o pauză, după care adăugă: Ce legătură ai tu cu toate astea?

— Am oprit la semafor şi am văzut-o căzând. Aşa că iată-ne aici.

— N-ai văzut ce s-a întâmplat?

— Nu. Am văzut-o făcând autostopul în Leadville, dar în momentul acela n-am recunoscut-o. Nici pe ea, nici camioneta.

S-a uitat afară pe geam.

— Ce culoare avea?

— Un verde şters. Cu un plug de zăpadă galben. O camionetă Ford. Cu urme de sare pe roţi.

Doctorul arătă spre un loc mai îndepărtat în parcare.

— Ca aceea? M-am uitat şi eu pe geam.

— Este chiar aceea.

— Tocmai am pus cincisprezece copci în scalpul unui tip cu părul lung, îmbrăcat în salopetă. Mi-a spus că a căzut.

— Ea avea o chitară, mi-am oferit părerea.

Doctorul s-a întors şi a privit în lungul holului, apoi s-a întors iarăşi spre mine.

— O să am grijă de el.

— Ea va rămâne aici peste noapte?

— Nu pot s-o trimit acasă. Acum doarme. O vom ţine sub supraveghere. Poate o vom externa mâine dimineaţă devreme.

Am pornit spre uşile duble şi mi-am ridicat telefonul.

— Anunţă-mă dacă se schimbă ceva.

Doctorul m-a privit peste umăr.

— Chiar o cunoşti pe Daley Cross?

Am clătinat din cap:

— Am cunoscut-o acum douăzeci de ani. Într-o altă viaţă.

— Uau. Cum se numea marele ei hit? încercă să-şi amintească titlul melodiei şi întrebă: „Long Time Corning”?

Nu am încercat să-l corectez.

— Ceva de genul…

— Uau. O cântăreaţă devenită celebră datorită unui hit a venit aici, în Buena Vista. Întotdeauna m-am întrebat ce se întâmplă cu oamenii ăştia.

— Mai exact, patru hituri.

— Se pare, totuşi, că situaţia ei nu s-a îmbunătăţit. A continuat cu o uşoară ezitare. Judecând după murdărie,

cred că şi-a petrecut ultimele nopţi undeva pe şosea. E şi destul de deshidratată, aşa că i-am pus o perfuzie până dimineaţă.

— Mulţumesc. Ai numărul meu de telefon. M-am îndreptat spre parcare, am sărit în Jeep, am pornit motorul şi am încercat să nu privesc înapoi prin oglinda retrovizoare. Dar nu mi-a fost uşor.

3

Cafeneaua Roastery este locul unde oamenii se întâlnesc dimineaţa în Buena Vista. Epicentrul oraşului până spre prânz. De acolo, oamenii o şterg peste drum la Trailhead – magazin local de articole sportive şi loc de luat prânzul – unde trec de la cafea la bere. Trailhead este de asemenea locul unde majoritatea dintre cei „pe moment în tranziţie”, altfel spus şomeri, îşi petrec după-amiezile, şezând la mese cu vedere spre stradă, zgâindu-se în ecranele telefoanelor şi vrând să pară că fac ceva important. Dar cei mai mulţi joacă solitaire.

Opţiunile pentru luat prânzul includ şi Eddyline – o miniberărie unde se face o pizza decentă, Aslan Palace, unde poţi servi tempura şi sushi surprinzător de bune, ceea ce este un mic mister, dată fiind depărtarea de coastă. Dintr-un camion parcat strategic se serveşte taco cu peşte, în timp ce la câţiva paşi distanţă pasiunea unui om pentru băuturi spirtoase de casă îşi găseşte expresia sinceră la distileria Deerhammer. Favorita localnicilor este o băutură numită Black Bison. Se pare că un scriitor venit în oraş cu câţiva ani în urmă a adus câteva schimbări subtile unui Buffalo Nera, astfel că astăzi Black Bison este marca

specifică a oraşului Buena Vista, şi faima lui s-a răspândit până departe. A fost adăugat la meniurile din Steamboat, Vail şi Aspen, iar oamenii vin chiar şi din Florida ca să soarbă unul.

La fel ca majoritatea localităţilor montane din Colorado, Buena Vista a început ca un oraş beţiv cu o problemă de minerit, şi nu multe s-au schimbat de atunci.

Am fost primul la rând când Cafeneaua s-a deschis la şapte dimineaţa. Am comandat două Honey Badgers şi am condus încet până la spital, încercând să mă conving să nu intru. Am parcat, am oprit motorul şi am continuat să mă cert cu mine însumi. În cele din urmă mi-am spus să tac din gură şi am intrat pe uşa din faţă. Am luat liftul până la etajul 4 şi o asistentă m-a direcţionat spre salonul 410.

Când am intrat, becul era stins, dar lumina blândă a soarelui pătrundea prin fereastră. Daley şedea pe pat, uitându-se pe geam, cu mâna dreaptă imobilizată în ghips odihnindu-i-se în poală. Câteva degete îi erau umflate. Lovitura de la cap dispăruse, dar vânătaia era încă acolo. Când s-a întors şi m-a văzut, a rămas cu gura căscată. Şi-a acoperit gura cu mâna şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

A reuşit doar să şoptească:

— Coop… Vocea i-a cedat. O, Doamne… Şi-a dus genunchii la piept, ca şi cum şi-ar fi luat obiceiul să se îmbrăţişeze singură. M-am apropiat de patul ei, am pus cafelele pe noptiera de lângă pat şi m-am aşezat cu braţele aşezate în poală – apoi ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Câteva minute n-a spus nimic, clătinând doar din cap. Avea ochii înecaţi în lacrimi. Ochii îi fuseseră întotdeauna mari cât nişte mingi de golf şi rotunzi ca biscuiţii Oreo. Şi ochii mari sunt făcuţi pentru lacrimi mari. În cele din urmă, unul dintre

ei a cedat şi o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

Şi-a întins mâna peste cearşaf. Cu palma în sus. Era o invitaţie.

— Ce mai faci?

Am întins şi eu mâinile peste marginea patului şi i-am prins mâinile într-ale mele. Ea a cercetat cicatricile de pe mâna mea dreaptă şi a urmărit cea mai lungă dintre ele cu vârful degetului arătător. O a doua lacrimă a urmat-o pe prima. — Nashville?

I-am răspuns încet:

— Da.

— Este bine acum?

Am ridicat din umeri şi am încercat să zâmbesc. Am închis şi am deschis pumnul.

— Merge. îmi spune când se apropie o furtună.

A ezitat să întrebe:

— încă… încă mai…?

Am confirmat cu o mişcare a capului.

— Puţin. Când pot.

S-a întins înainte şi s-a pregătit să-mi atingă gâtul cu vârfurile degetelor, apoi s-a răzgândit.

— Vocea ta sună altfel acum. Parcă ai fi Naşul.

Mi-am dres glasul şi i-am spus:

— Mă ajută cu oamenii care sună şi încearcă să-mi vândă ceva.

A râs încet şi greutatea care îi apăsa umerii s-a rostogolit într-o parte, unde a rămas într-un echilibru precar. Fie cădea în afară şi o elibera, fie cădea în interior, zdrobind ce-a mai rămas din ea. Şi-a rotit privirea prin salon. Pe faţă i se citea confuzia.

— Ştii cum am ajuns aici?

— Am oprit la semafor şi am văzut cum te agăţai de parcometru. Te-am prins chiar în timp ce cădeai. Nu mi-am dat seama că eşti tu decât după ce te-am urcat în Jeep şi te-am adus aici.

Îi era greu să-şi amintească totul.

— Locuieşti aici?

Am sorbit din cafea şi i-am răspuns:

— Da.

Apoi m-a întrebat derutată.

— Tu mi-ai luat chitara?

— Numai ce-a mai rămas din ea. Câteva aşchii de pe trotuar. Dar ţi-am luat rucsacul.

După ce s-a obişnuit cu ideea acestei pierderi, i-am întins paharul ei cu cafea.

— Roastery este cafeneaua noastră locală. Fac acolo o fiertură numită Honey Badger, pe care dacă o bei, te ajută să-ţi începi ziua aşa cum vrea Dumnezeu să ţi-o începi.

A sorbit din cafea cu o mişcare aprobatoare a capului, dar deşi cafeaua începuse să risipească ceaţa provocată de medicamente, n-a reuşit să clintească şi gorila de pe umerii ei. Am şezut în tăcere. La un moment dat, i-am întins un şerveţel şi am arătat spre buza ei:

— Ai nişte spumă.

S-a şters la gură, apoi şi-a tamponat ochii şi a încercat să râdă.

— Am păstrat-o pentru mai târziu.

Ca să pun capăt momentului de stânjeneală, am întrebat-o: — Unde mergeai?

— La Biloxi. Un casino mi-a oferit o scenă… şi o cameră. Ştiu şi să servesc la mese… A urmat o ridicare stânjenită din umeri. N-a fost nevoie să spună mai multe.

— Mai ai vreo chitară ascunsă pe undeva?

Clătină din cap.

— Cum vei ajunge acolo?

A zâmbit şi a ridicat degetul mare în sus.

— Ai unde să stai între timp?

— N-aveam de gând să stau aici. A arătat spre rucsacul ei. — Am o hartă cu moteluri. Câteva nopţi pot să cânt la barul din vecinătate sau… pot să economisesc puţin ca să ajung până în oraşul cel mai apropiat. Doar până ajung în Mississippi.

În momentul acela a intrat în salon doctorul Bill.

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

Şi-a scos stetoscopul din buzunarul halatului alb şi a început să-i asculte inima.

Ea l-a privit cu un ochi pe jumătate închis.

— Ar fi mai bine dacă lumea ar înceta să se mai învârtească.

— Te-ai ales cu o lovitură zdravănă. I-a introdus o mică lumină în ochi, după care a apucat-o de încheietura mâinii, pentru a-i lua pulsul. I-a inspectat mâna, apoi a întrebat-o: — Ce simţi?

— Mă doare.

— Ia ceva pentru durere. Pune gheaţă. Va trece peste câteva zile, nu e nimic permanent. Ai vreo întrebare?

— Pot să plec?

Doctorul şi-a prins stetoscopul în jurul gâtului şi s-a uitat la punga goală de fluide ce atârna deasupra ei.

— Dă-mi câteva minute să procesez documentele tale, şi-am să te scot de aici. Dar trebuie să stai liniştită. Nu ai voie să călătoreşti în următoarele câteva zile. Şi fără emoţii puternice, fără lumină strălucitoare, fără calculator, fără

mesaje text. Odihna este prietena ta.

Doctorul a ieşit, iar eu am întrebat-o:

— Ţi-e foame?

Umerii i s-au lăsat şi mai mult în jos, iar greutatea a căzut. În afară.

— Aş mânca ceva, da.

După ce asistenta i-a scos perfuzia şi a ajutat-o să se îmbrace, am pornit de-a lungul coridorului spre ieşire, unde soarele mai că mi-a pârjolit retina. I-am întins lui Daley ochelarii mei de soare Costas.

— Îţi vor prinde bine. Abia a apucat să-şi pună ochelarii, când uşile de la intrare s-au deschis şi ne-am ciocnit de bărbatul cusut la cap. Acesta a început să respire precipitat şi să urle în gura mare:

— Asta-i nen-…

Dacă m-am temut că Daley nu va reuşi să se descurce singură, m-am înşelat. Bărbatul n-a apucat să-şi ducă propoziţia la bun sfârşit, că cizma lui Daley l-a şi izbit între picioare. Probabil că zdrahonul avea vreo 130 de kilograme, dar piciorul ei l-a ridicat în vârful picioarelor şi l-a doborât în genunchi, unde a început să vomite. În timp ce el îşi vărsa micul dejun pe jos, Daley i-a turnat paharul cu cafea în cap.

— Asta-i pentru chitara mea, măgar gras, libidinos şi colţos ce eşti. S-a clătinat puţin, iar eu am prins-o de mână şi am ieşit la braţ în parcare. Am comentat, zâmbind:

— Parcă doctorul ţi-a spus că nu ai voie să te enervezi.

— Nu m-am enervat.

Am ajutat-o să urce în Jeep.

— Nu cred că-mi doresc să te văd nervoasă.

4

Ne-am aşezat la o masă în Roastery, unde Daley a început să-şi soarbă a doua cafea Honey Badger şi să ciugulească dintr-o tartă. Mi-a spus peste ceaşca de cafea:

— Ai avut dreptate, e foarte bună.

— Pe cealaltă ai cam risipit-o.

— Îmi pare rău. S-a uitat la tabla cu meniul de deasupra noastră. Dacă aş fi ştiut cât costă…

— Nu-i nimic. Cearcănele din jurul ochilor ei mi-au spus că nu prea dormise în ultimii ani. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, cum stătea îngenuncheat acolo, m-am gândit că…

— Nu, aseară. În Fordul verde.

Tonul vocii i se domolise:

— Doi ţărănoi s-au purtat ca nişte ţărănoi.

— De unde veneai?

— Aseară am cântat într-un bar din Leadville. De fapt, totul a început la sfârşitul după-amiezii, când cântam coveruri pentru motociclişti. Dar – chipul i s-a înăsprit – — am fost eclipsată de doi tipi de pe stradă, care au golit barul. Unul dintre ei era foarte bun. Am rămas singură cu barmanul. Aşa că mi-am împachetat lucrurile şi am făcut autostopul ca să vin aici.

Nu m-am obosit să-i povestesc ce rol am avut eu în toată povestea aceea.

— Cum ai ajuns să-ţi implici chitara în tărăşenia asta?

— Ţărănoii au vrut mai mult decât conversaţie. S-a lăsat pe spate şi a ridicat din umeri. Pleoapele îi erau grele: Şi au decis să-şi ia singuri ce voiau. S-a întors ca să privească în spate. Ai locuit tot timpul aici?

— În primii ani am călătorit. Dar în cele din urmă m-am

retras aici. Aici este acasă.

Împinse tarta prin farfurie.

— Cooper…

Am întins mâna spre ea şi i-am zis:

— Nu-i nevoie. A fost cu mult timp în urmă. Ce-a fost a fost, a trecut mult timp de-atunci. Spune-mi, te-ai gândit ce vei face mai departe de următoarele câteva ore?

Buza superioară îi era acoperită iarăşi cu spumă de lapte fierbinte. A ridicat ceaşca şi i-a cercetat concentrată conţinutul.

— Mă gândesc să mă mut aici şi să-mi caut ceva de lucru. Pot să mă plătească în aşa ceva. A râs şi şi-a întins braţul spre mine ca să-mi arate leucoplastul care-i acoperea înţepătura de la perfuzie. Şi pot să folosească aceeaşi venă. Sunetul râsului îi era uşor şi, asemenea vocii, avea rezonanţe adânci. S-a uitat în susul şi în josul străzii.

— Mai spune-mi odată, cum se numeşte oraşul ăsta? Dolce Vita? La Vita Loca?

Am râs.

— Buena Vista.

— Pe-aproape.

— Ai unde să stai?

A clătinat din cap.

— Eu am un apartament aici în oraş, dacă ai nevoie de un loc unde să stai.

— Ai o casă şi altundeva?

— Îmi împart timpul între casa de la munte, acolo, dincolo de nori – am arătat spre vest, către stâncile şi trecătoarea care duc dincolo de St. Elmo – — şi apartamentul de aici. Locul unde îmi plec în cele din urmă capul depinde mai ales de vreme.

— Înţeleg prea bine. Şi-a sprijinit capul într-o mână. Aş vrea să dorm. Dacă nu te superi.

Drumul spre vest, în josul Străzii Principale ne-a dus la Barul şi Grilul Lariat. Acesta era de fapt un antrepozit orăşenesc, înrădăcinat în folclor ca locul folosit de *cowboy* pentru răfuieli. Legenda locală susţine că cel puţin o dată focurile de armă au scăpat pe stradă. Localnicii reconstituie bătaia aceea în fiecare an. Unii spun că încă se mai văd pete de sânge pe podeaua de lemn, alţii spun că petele întunecate sunt de fapt ulei din vremea când încăperea a fost folosită ca garaj pentru departamentul de pompieri voluntari. Oricare ar fi adevărul, petele fac parte din culoarea locului, care acum este bar şi „adăpătoare”. Şi, judecând după trafic, acesta-i un oraş foarte însetat. Barul miroase a bere stătută, ţigări ude şi cartofi prăjiţi unsuroşi. Chelneriţele – foste muze rodeo şi regine ale frumuseţii, purtând jachetele prietenilor ca să le ţină de cald – vând bere rece şi sunt dispuse să te asculte cu atenţie, dacă le dai bacşişuri generoase. Dar oamenii cu gusturi alese îţi vor spune că asocierea cuvântului *grill* cu Lariat e de fapt una foarte laxă. Există acolo într-adevăr un grătar şi se serveşte într-adevăr mâncare, dar cam asta-i tot ce poţi spune. Singurul lucru care le iese foarte bine este muzica live.

Daley citi reclama de la intrare şi întrebă:

— Locul ăsta-i cunoscut şi sub numele de „Funia”?

— Ai auzit de el?

Se uita afară prin geamul Jeepului. Pierdută în amintiri ceţoase întâmplate cu ani în urmă, îşi rodea unghia de la deget…

— Managerul te va lăsa să cânţi pentru bacşişuri.

Pentru o clipă nu zise nimic, apoi brusc se îndreptă de spate şi îşi privi încheietura, căutând un ceas ce nu se afla acolo.

— O, fir-ar, ce zi e azi?

— Sâmbătă.

Îşi pipăi faţa cu mâna stângă, închizând ochii şi oftând adânc. Am tras pe dreapta la curbă şi am frânat. Jeepul se opri, cu motorul pornit, iar eu am aşteptat.

Peste un minut, zise:

— Trebuie să cânt astăzi. Sau mai bine zis trebuia. Dar…

Şi-a ridicat mâna şi a vorbit fără să se uite la mine.

— Mi-ar prinde bine suta aia de dolari.

— Frank te-a angajat pentru o sută de dolari?

— Îl cunoşti?

M-am gândit puţin înainte să răspund.

— Ne ştim. Am parcat pe partea străzii din apropierea şinelor de tren. M-am uitat prin oglinda retrovizoare şi am întrebat-o:

— Cum stai cu vocea?

— Nu mai e ce-a fost.

— Nu, vreau să spun faţă de ieri.

— Pot să cânt.

Am întors maşina, am parcurs trei cvartale spre est, în direcţia râului şi Muntelui Sleeping Indian, şi am parcat lângă teatrul Ptarmigan:

— Aştepţi aici câteva minute?

Confirmă din cap. După ce am coborât pe trotuar, a strigat după mine:

— Cooper?

— Da?

— Dacă nu… vreau să spun… nu ştiu dacă am puterea să

stau aici şi… A clătinat uşor din cap.

Uneori, nu ceea ce spun oamenii, ci mai degrabă ceea ce nu spun, arată cât de zdrobit este sufletul lor. Cineva, sau ceva, o rănise. Şi încă foarte mult. Am lăsat cheile pe scaun.

— Ei bine, dacă nu mă întorc, poţi să păstrezi Jeepul.

Şi-a ridicat picioarele pe bord şi şi-a lăsat capul pe spate, iar ridul dintre sprâncene i-a dispărut.

Am un apartament deasupra teatrului Ptarmigan, pe care îl folosesc iarna, când zăpada şi gheaţa mă alungă din munţi.

Am fugit înăuntru, am luat o chitară veche Martin D-35, care devenise de o vreme una din preferatele mele. Se numea Ella şi se născuse în Pennsylvania dintr-un părinte german şi altul brazilian cândva în anii şaptezeci. Ne întâlnirăm cu cincisprezece ani în urmă la un amanet din Taos, iar chimia dintre noi a fost imediată şi electrică – din punct de vedere acustic. Avea un ton gâtuit, tandru, însă lătra dacă o forţai; totuşi, te ridica de pe scaun dacă îi dădeai frâu liber şi o lăsai să vorbească cu glasul ei. Am botezat-o după un personaj dintr-o carte. Chitara aceasta îmi amintea de Miss Ella[2] şi de vocea ei bogată, pură, nuanţată şi plină de rezonanţe. Când îşi deschidea gura să vorbească, era bine s-o asculţi, fiindcă ce spunea avea să-şi găsească în curând drumul spre inima ta, unde avea să arunce lumină asupra cotloanelor sufletului tău, fie să te străpungă, fie să te vindece.

M-am întors şi am găsit-o pe Daley şezând la o masă de picnic sub o umbrelă ce se rotea în bătaia vântului. Am

[2] referire la personajul Miss Ella din romanul Învăluiţi în ploaie, de Charles Martin (Kerigma, 2010) -n.tr.

deschis cutia, mi-am aşezat-o pe Ella pe genunchi şi am început s-o acordez.

Daley m-a urmărit amuzată.

— Ştii că astăzi au lucruşoarele alea electronice care fac treaba asta destul de bine.

Am zâmbit fără să mă uit la ea.

— Nu mai spune! Când am terminat, am lovit câteva corzi, după care le-am amuţit cu palma. Şi m-am întors brusc spre ea. Cântă-mi ceva.

A vorbit încet, cu o sprânceană ridicată:

— Pur şi simplu. Să cânt. Ceva?

— Orice doreşti.

Fără niciun fel de vocaliză şi fără să-şi ceară scuze de formă, a deschis gura şi a început să cânte o melodie arzătoare şi mătăsoasă a lui Dusty Springfield despre Billy Ray, fiul unui predicator. Aproape că m-am topit acolo, pe bancă.

Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru copilul predicatorului, şi ea ştia lucrul acesta. Iar eu ştiam că-l ştie. Şi ea ştia că eu ştiam că ştie. Ceea ce făcea ca totul să fie mult mai distractiv.

În două secunde am întinerit cu douăzeci de ani. Timbrul ei era atât de perfect şi tonul atât de sincer, încât aproape că mi-a fost teamă să ating corzile ca să nu stric sunetul ei minunat. Cuvintele i s-au rostogolit de pe buze într-un ritm şi cu o cadenţă determinate de vocea ei ce lăsa să răzbată un oarecare dor. Deşi puternică, avea o vulnerabilitate dezarmantă. Când vorbeam, zidurile lui Daley erau ca zidurile Ierihonului, crenelate şi înalte.

Impenetrabile. Dar de îndată ce-a deschis gura, de îndată ce prima notă i s-a desprins de pe buze, porţile s-au deschis

larg, dovedind că muzica era înscrisă adânc în ADN-ul ei. O parte din ea însăşi, ca ochii săi albaştri ca marea. Şi singura oglindă limpede prin care vedea şi înţelegea lumea.

Făcu o pauză la sfârşitul unui vers şi zâmbi:

— Ai de gând să cânţi la chitara aia, sau vei rămâne mut de uimire?

Când a cântat partea în care se spunea că Billy Ray era singurul care i-a atins vreodată inima, s-a uitat la mine, făcându-mă să mă întreb dacă interpreta doar cântecul sau vorbea despre noi.

5

Să descrii muzica nu e un lucru uşor. Nu sunt convins că poţi s-o descrii aşa cum ai descrie, de exemplu, o pictură sau un roman. Amândouă acestea din urmă sunt experienţe ce nasc anumite trăiri, şi fac acest lucru prin fereastra ochilor. Ceea ce vedem – fie imagini, fie cuvinte pe o pagină pătrunde în noi prin ochi, călătoreşte până la intelectul nostru, unde îi dăm un anumit înţeles, după care se traduce în emoţiile noastre. Procesul acesta este în primul rând unul ce ţine de intelect şi înţelegere, şi abia în al doilea rând de emoţii şi de sentimente.

Pot spune din proprie experienţă că muzica nu funcţionează la fel. Muzica pătrunde în noi prin urechi, de unde trece direct în emoţiile noastre. Abia apoi ajunge la intelectul nostru, unde este posibil să aibă un oarecare înţeles. Muzica este simţită la un nivel şi înţeleasă şi procesată la alt nivel. Aceasta nu înseamnă că nu poţi să-ţi foloseşti intelectul ca s-o descrii… dar nu cred că avem cuvintele necesare pentru a o descrie cu adevărat. Este ca

şi cum ai încerca să descrii un miros sau numărul 9.

Scopul muzicii este să fie simţită, nu descrisă.

Muzica are propria ei limbă, împărtăşită de muzicieni, şi este la fel de reală ca greaca sau latina, iar dacă începi s-o înveţi, la fel de complicată. Cheia pentru descifrarea limbii care este muzica e do-re-mi. Şi, da, este într-adevăr la fel de simplă ca Rodgers-şi-Hammerstein[3].

Gama muzicală este de fapt temelia, ordinea inerentă în muzică. E la fel de reală ca gravitaţia şi se găseşte înscrisă în ADN-ul nostru. Seamănă cu hărţile de GPS. Dovada acestei înzestrări înnăscute se vede în capacitatea noastră de a şti încotro se îndreaptă din punct de vedere muzical un cântec deja de prima dată când îl auzim. Pentru un cântăreţ sau un muzician, provocarea vine atunci când trebuie să facă degetele, mâinile şi vocea lui să corespundă sunetelor. Aşadar aceasta este problema numărul doi. Ca să cânţi cu adevărat, sau ca să vorbeşti limba muzicii, ai nevoie de un singur lucru, pentru care nu există niciun înlocuitor.

Exersarea.

Oamenii pot să ajungă prin diferite „scurtături” în vârful piramidei în multe domenii ale vieţii. Pot să fure, să mituiască, să îşi elimine concurenţa, ori să ia steroizi pentru a fi mai puternici şi mai rapizi. Dar în muzică nu există scurtături.

Punct.

Dacă încerci să trişezi, oamenii aruncă după tine cu roşii.

---

[3]Rodgers şi Hammerstein se referă la compozitorul Richard Rodgers (1902-1979) şi la dramaturgul liric Oscar Hammerstein II (1895-1960), care împreună au fost o echipă foarte influentă, inovativă şi de succes în teatrul muzical. Ei au creat în anii 1940 şi 1950 o serie de musicaluri pe Broadway, iniţiind ceea ce se consideră a fi epoca de aur a teatrului muzical – n.tr.

Ascultătorii pot să depisteze de la o milă un impostor. De aceea ai nevoie de mult curaj ca să cânţi pe o scenă sau pe un trotuar. De aceea, cei ce cântă cu playback sunt lăsaţi fără premii şi fără recunoaştere. Deşi trăim vremuri ale toleranţei, nu tolerăm impostura pe scenă. Preţuim muzica şi performanţa, şi ne aşteptăm ca cei ce cântă cu vocea sau la instrumente să facă acelaşi lucru.

Am avut întotdeauna o ureche destul de bună. Sunt unul dintre oamenii născuţi cu o înclinaţie. Tata mi-a spus că am început să cânt înainte să vorbesc. Aşadar, când Daley a deschis gura, întrebarea pe care mi-am pus-o a fost una simplă. Nu m-am întrebat: „Ce cântă?”, ci mai degrabă: „în ce cheie cântă?” Altfel spus: „Unde este în gama do-re-mi?”

Treaba mea era nu să concurez cu ea, nu să-i arăt ce ştiu, nu să-i dovedesc cât de bun sunt sau am devenit. Treaba mea era să creez o schelă, o platformă. Un eşafodaj. Să umplu aerul din jurul ei cu o structură. Cu ceva sigur.

Daley a zâmbit. A renunţat la Dusty Springfield, şi-a lovit ambele coapse cu palmele, impunând un ritm alert, şi a trecut la o piesă a lui Johnny Cash intitulată „God’s Gonna Cut You Down”.

Mai joasă.

Mai adâncă. Pietriş amestecat cu apă minerală.

Am zâmbit şi am trecut la o nouă cheie, la fel ca ea. De fiecare dată când începi să-l cânţi pe Johnny Cash, păşeşti pe un pământ sfânt. Nu am rămas insensibil la faptul că Bărbatul în Negru cânta cel mai adesea la o chitară Martin D-35.

Daley părea că se amuză. Era ca un fel de joacă. Semnalând că vrea să treacă la o altă melodie, şi-a înălţat bărbia şi a alunecat pe de lături, din punct de vedere

muzical. Am slăbit corzile şi am ascultat-o, ca să îmi dau seama încotro se îndreaptă. Aşa a început un joc muzical destul de interesant de-a şoarecele şi pisica.

Vocea ei a devenit mai moale, mai puţin aspră, mai aurie. A început să cânte a doua piesă muzicală pe care o prefer din repertoriul lui Elvis, „In the Ghetto”. Cine încearcă să-l cânte pe Elvis dă dovadă de o anumită obrăznicie. Dar nici pe departe ca atunci când încearcă să cânte o piesă de-a lui Michael Jackson. Abia am reuşit să mă alătur ei, când a intrat iarăşi în stratosfera, lăsând în urmă zgura. De data aceasta nu au mai existat niciun fel de impurităţi. Simpli muritori nu cântă „I’ll Be There”. Este ca şi cum ai păşi în ring cu Godzilla. Eşti pe cale să te întinzi mai mult decât ţi-e plapuma.

Se pare că nimeni n-a informat-o niciodată pe Daley despre asta. Cu toată grija şi graţia cuiva care-şi pileşte unghiile cu şmirghel, a deschis gura şi am avut impresia că Regele Popului însuşi a apărut pe capota Jeepului meu. După ce a cântat refrenul, s-a întors înapoi la anii 1930 şi ceva, şi a intonat melodia lui Robert Johnson, „Sweet Home Chicago”. Când am reuşit să mă potrivesc după ea, deja se plictisise de melodia asta şi a sărit la „I’m So Lonesome I Could Cry” a lui Hank Williams. Şi când vocea ei invoca însingurarea, m-am îndoit că un caprimulg vocifer[4] poate să cânte cu atâta puritate.

Oamenii care treceau pe trotuar s-au oprit să ne asculte, în timp ce noi treceam de la „Midnight Rideri” a lui Allman Brothers, la imnul sudist al lui Lynyrd Skynyrd, şi la „No Woman, No Cry” a lui Bob Marley. Când Daley a trecut la „Ain’t No Mountain High Enough” a lui Marvin Gaye, se

[4] specie de pasăre.

strânsese deja o mulţime destul de mare. Nicio problemă. Dacă am crezut că-i face plăcere să cânte pentru mine, noii ascultători au adăugat dimensiune în plus. De la „Rocky Mountain High” a lui John Denver la „Georgia on My Mind” a lui Ray Charles, a ajuns într-un final la „Fortunate Son” a lui OCR.

A spune că încă avea amplitudine vocală ar fi o minimalizare de proporţii biblice. Melodia şi potpuriul muzical erau magice. Dar şi mai magică era uşurinţa cu care îşi lăsa amprenta asupra fiecărui cântec. Ştii că eşti în compania cuiva foarte înzestrat când interpretarea sa muzicală poate concura cu originalul. După ce a terminat de cântat, a închis pur şi simplu gura şi şi-a aşezat mâna sănătoasă peste ghipsul celeilalte. Nici măcar nu respira precipitat – şi oraşul Buena Vista este situat la o altitudine de aproape 2400 de metri.

După douăzeci de minute de „hârjoană muzicală”, şiretlicul la care am recurs a fost să fiu bun, dar nu prea bun. Voiam să creadă că aş putea să o acompaniez într-un concert la un bar. Nimic mai mult. M-am retras în fundal, fără să atrag atenţia asupra mea. Fără să conduc vreo clipă.

Ea a tăcut un minut, lovindu-şi buza de sus cu degetul arătător şi privind chiorâş cu un ochi. Ştiam că este în căutarea următorului cântec, şi mi-am zis: *Trebuie să urmeze ceva*.

Un zâmbet ştrengar i s-a întins pe faţă în timp ce s-a lăsat pe spate, şi-a încrucişat braţele şi s-a lansat în „Fall to Pieces” a lui Patsy Cline cu uşurinţa unui copil care intonează „I Dig Dirt” (Mă joc în noroi).

În momentul acela, s-a apropiat un bărbat cu pălărie de cowboy şi a aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari în

cutia chitarei mele. Daley s-a ridicat şi l-a îmbrăţişat – gest la care bărbatul a răspuns ridicându-şi pălăria – fără să greşească nici măcar o notă sau inflexiune.

Şi în timp ce o priveam stând acolo, atrăgând atenţia celor mai mulţi trecători de pe Strada Principală, m-am gândit la două lucruri: vocea ei, deşi nu mai era ce fusese, era încă foarte bună. Totuşi, controlul vocal şi siguranţa de sine erau probabil mai bune. Însă lucrul care m-a intrigat nu avea de-a face nimic cu talentul ei, ci mai degrabă cu alegerea melodiilor. Fiecare cântec fusese făcut celebru de un cântăreţ care acum era mort. Nu alesese niciun artist în viaţă. De asemenea, deosebit de important era faptul că nu cântase niciuna din melodiile ei.

Nici măcar una.

În timp ce reflectam la lucrurile acestea, ea s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Există vreun loc unde aş putea merge fără ca tu să mă urmăreşti?

— Probabil că da. Dar s-ar putea să ne ia ceva timp ca să ajungem acolo.

S-a uitat la mâna mea, apoi iarăşi la mine.

— Când ai început să cânţi iarăşi?

— La câţiva ani după ce m-am întors.

— Dar am crezut că mâna ta a fost…

— A fost.

— Ce-ai făcut?

— Nouă sau zece mii de execuţii a cinci sau şase exerciţii pentru mână.

— Cânţi mai bine acum decât atunci. De data aceasta stătea cu spatele spre stradă, astfel că oamenii au concluzionat că spectacolul s-a terminat şi au început să se

împrăştie.

— Nu ştiu. Mi-am cercetat mâna, mi-am îndreptat degetele, apoi am strâns pumnul. Credeam că pe atunci cântam destul de bine.

O confirmare din cap.

— Adevărat.

— Apropo de chitară, am zis, ce s-a întâmplat cu McPherson-ul acela?

A lăsat bărbia în jos şi şi-a ferit privirea de a mea. Siguranţa de sine a trubadurului a fost înlocuită instantaneu cu atitudinea „aproape c-am reuşit” sau, mai rău, „fostă-vedetă.

Mi-a răspuns cu o ridicare din umeri:

— Am avut nevoie de bani pentru chirie.

— Mi-a plăcut foarte mult sunetul ei.

Tatonam precauţi contururile unei istorii bogate. Dacă această conversaţie ar fi devenit mai profundă, am fi dat la o parte balastul acumulat în ultimii douăzeci şi ceva de ani, şi sunt sigur că inima mea n-ar fi putut duce asta.

Ea a schimbat subiectul:

— Ştii, părul lung, mâna chircită şi vocea răguşită ascund foarte bine faptul că eşti atât de bun. Oraşul ăsta habar n-are, nu-i aşa?

— Mai cânt ocazional.

S-a uitat scurt în direcţia în care era Lariat, câteva străzi mai încolo, apoi iarăşi la mine. A părut stânjenită.

— Facem pe din două? Dar tipul acela ia zece la sută.

— Păstrează-i tu pe toţi. Oferta ei ce se referea doar la bacşiş mi-a spus că Frank îşi mai lua bani la negru.

— Şi lasă-mă să văd ce pot face în privinţa banilor.

Următoarea ei întrebare m-a luat total pe nepregătite.

— Te-ai însurat?

Am privit în sus, spre soare:

— Ce?

S-a zbârlit toată, ca şi cu Domnul Salopetă la spital. Era un mecanism de autoprotecţie care i se dezvoltase din necesitate. A insistat.

— Te-ai însurat?

— De ce întrebi?

— Fiindcă trebuie să ştiu dacă n-o să mă trezesc că o doamnă O'Connor îndreaptă o puşcă spre mine, încredinţată că sunt o veche pasiune şi că între noi s-a aprins o scânteie nouă.

O întrebare corectă.

— Ai ceva experienţă cu lucruri de-astea?

Părul îi era încă zburlit pe gât.

— Oarecum.

— Nu.

— Adică? Nu există o doamnă O'Connor»? sau: Nu va crede asta»?

— Nu sunt însurat. N-am fost niciodată.

Vocea şi capul i-au căzut la unison:

— Bine. A dat din mâini agitată: Nu vreau să spun bine că nu te-ai însurat, ci bine fiindcă-s prea obosită azi ca să mă cert.

Starea emoţională a lui Daley era asemănătoare cu aceea a unei femei cu mânecile suflecate. Fără protector şi fără apărător, fusese obligată să se apere singură, şi ceea ce înainte fusese în ea blând şi tandru devenise o platoşă aspră de neîncredere. Şezând acolo, pe bancă, parcă era

Rosie Bătăuşa[5] după ce s-a împăcat cu faptul că Joe nu se va mai întoarce niciodată acasă.

Cu douăzeci de ani în urmă, în timp ce mă zgâiam la tavanul spitalului şi treceam în revistă posibilităţile, aceasta nu mi-a trecut niciodată prin minte. Nu mi-a plăcut.

Am aruncat o privire rapidă la ceas.

— Mai avem câteva ore până trebuie să fim la Lariat şi între timp trebuie să merg undeva. Ce-ar fi să te las...

— Pot să vin şi eu?

— Nu-i un loc foarte plăcut.

— N-am să încurc.

— Mirosul poate fi puţin… copleşitor.

A chicotit.

— Ar trebui să vezi unele din locurile unde am cântat eu.

— S-ar putea să fie nevoie de puţină participare.

— Accept asta.

Am zâmbit.

— Ar fi grozav. Ei i-ar plăcea la nebunie.

— Ei?

— Prietenei mele.

Daley s-a încordat toată.

— Parcă ai spus că n-ai nicio relaţie.

— Nu, — i-am spus zâmbind şi am ridicat un deget în aer. — Am spus că n-am fost niciodată însurat. N-am spus că nu am o prietenă.

S-a burzuluit şi mai tare. Coloana vertebrală îi era ţeapănă ca o bară de oţel.

— O să fie în regulă dacă mă vede?

Am zâmbit iarăşi:

---

[5]Rosie the Riveter, simbol cultural al celui de-al doilea război mondial, reprezentând muncitoare din fabrici – n.tr

— Cred că da. Am urcat în Jeep în timp ce ea încă se ridica.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Am aşa, o bănuială.

6

Riverview este un centru de îngrijire cu patruzeci de paturi, întins pe cinci acri, ce se profilează pe fundalul de granit al Muntelui Sleeping Indian. Peluzele pitoreşti şi bine îngrijite sunt atât menţinute cât şi molestate de o turmă de căprioare ce se hrănesc cu flori, şi se află în imediata apropiere a râului Arkansas, care produce un sunet constant şi liniştitor de apă curgătoare.

Am trecut podul scurt peste Arkansas, am făcut curba spre aleea mărginită de plopi gigantici şi am parcat. Era la începutul după-amiezii şi aproape toată lumea îşi făcea siesta ori se uita la televizor în cameră. Am parcat şi am sărit din maşină, iar Daley m-a urmat. Coloana vertebrală îi era mai flexibilă – şi mai puţin arici.

Am traversat holul şi am păşit încet pe coridoare până când am ajuns la camera lui Mary. Uşa era închisă. Am deschis-o şi am văzut-o dormind foarte liniştită. Acesta era unul din momentele mele preferate cu Mary. Când dormea, nu avea convulsii.

Daley a cercetat camera şi decoraţiunile ce împodobeau pereţii. Mi-a şoptit: — Ar fi trebuit să-mi spui.

— Când am început să cânt iarăşi, am căutat un loc sigur în care să-mi încerc puterile. Oamenii de aici se bucură foarte mult de companie şi nu fac nazuri dacă ratezi câte o notă din când în când sau cânţi fals. În plus, sunt un public

mai degrabă captiv. Mary este una din primele persoane cărora le-am cântat. Când am început s-o cunosc, mi-am dat seama că avem ceva în comun.

— Ce anume?

— Suntem amândoi fani Daley Cross.

Daley a privit pereţii, pe care erau lipite diverse imagini şi texte cu şi despre Daley Cross.

— Numai că-i o admiratoare înfocată, i-am spus. Atât de înfocată, încât e aproape enervant.

Părul negru al lui Mary îi căzuse peste faţă şi pe pernă îi curgea salivă. I-am dat părul după ureche şi i-am şters uşor colţul gurii. A clipit şi a zâmbit, şi imediat convulsiile au revenit. Mary are un strabism sever – sau privire încrucişată. Când un ochi se uită la tine, celălalt se uită perpendicular, astfel că tu vezi doar albul lor. Ochiul concentrat alternează de la stânga la dreapta, apoi iarăşi la stânga şi după aceea la dreapta. Ochiul ei drept m-a fixat şi şi-a ridicat puţin capul, lăsându-mă să mai aşez o pernă sub el. Vocea îi era aspră şi spartă, ca a lui Katherine Hepburn.

— Tocmai te visam.

Am tras repede scaunul din oţel pe rotile mai aproape de pat şi mi-am odihnit braţele lângă ea.

— Şi ce-ai visat?

— Am visat cum mi-ai cântat prima dată.

— De fapt, cred că am cântat pentru toţi din sală.

— Da, dar nu ţi-ai putut lua ochii de la mine.

Am râs:

— Adevărat. Mâna dreaptă a început să i se zbată ca un peşte, de aceea mi-am trecut braţul pe sub al ei şi l-am ţinut în loc. Avea pielea cea mai fină pe care am simţit-o vreodată. — Nici acum nu pot.

În decursul anilor, Mary a încercat numeroase medicamente pentru încetinirea progresului şi efectelor paraliziei cerebrale. Dar rezultatul a fost minim. Aproape nimic n-a reuşit să pună capăt convulsiilor.

Cu o singură excepţie. Atunci când mă aude cântând, convulsiile încetează complet. Şi îmi spune că durerea „se dizolvă din ea.”

Mary a stat aici cea mai mare parte a vieţii ei adulte. Este răsfăţata casei şi rareori este nevoie să ceară ceva.

O asistentă a bătut la uşă şi a intrat. Mi-a făcut un semn de recunoaştere şi m-a salutat:

— Bună, Cooper.

— Bună, Shelly. Ce mai face Peter? M-am ridicat şi am ajutat-o să o întoarcă pe Mary într-o parte, apoi am tras draperia în jurul patului ca Shelly să-i poată schimba lui Mary scutecul.

Shelly a făcut lucrul acesta de zeci de ori. Poate să-l facă şi în somn.

— Ştrengarul a trecut de la tubă la tobe. Spune că are mai mult ritm decât ceilalţi trei percuţionişti la un loc şi a venit vremea ca toată lumea să afle acest lucru.

Braţul lui Mary s-a ridicat din spatele draperiei şi ne-a întrerupt, împingându-mi bărbia şi întorcându-mi ochii în altă parte.

— Ai face bine să nu te uiţi. Încă sunt femeie, să ştii.

Am vorbit peretelui:

— Niciun membru al trupei nu este mai important ca toboşarul. Toţi trăiesc şi mor pe ritmul lui. Nu este întotdeauna prea respectat, dar el e pilonul care îi ţine pe toţi laolaltă.

Shelly a întors-o pe Mary înapoi pe spate şi a pornit cu

scutecul ud spre uşă.

— Aşa o fi, dar dacă Iepuraşul Duracell nu-şi îmbunătăţeşte notele la chimie, singurul ritm pe care îl va auzi va fi piciorul meu care îl va izbi în… Şi-a înghiţit ultimul cuvânt.

— Aici nu te pot ajuta.

Shelly ne-a lăsat pe Mary şi pe mine râzând. Râsul i-a provocat lui Mary o tuse productivă – una cum nu mai auzisem de mult la ea. A tuşit o vreme, până când şi-a eliberat puţin căile respiratorii.

Am privit-o mustrător.

— Asta a auzit-o dr. George?

— A fost aici săptămâna trecută şi a venit iarăşi azi-dimineaţă. A făcut semn către sticluţa de pe masa de lângă ea. Antibiotice nucleare. Ar trebui să ucidă pacostea. Ochiul ei concentrat a început să i se plimbe de la dreapta spre stânga, s-a rostogolit dinspre mine spre Daley, care şedea pe un scaun lângă perete, şi a părut surprinsă să descopere o a treia persoană în cameră.

— O, bună. Nu te-am văzut. S-a întins după ochelarii ei cu lentile ca nişte funduri de borcane şi i-a fixat la ochi, împingându-i spre rădăcina nasului. Cât timp a studiat chipul lui Daley, şi-a aplecat capul într-o parte. După o vreme, capul lui Mary şi-a schimbat direcţia. În cele din urmă, s-a odihnit la mijloc. — Tu eşti.

Daley s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna.

— Bună. Eu sunt Da…

Mary a apucat mâna lui Daley cu amândouă mâinile.

— Ştiu cine eşti. Cu un gest către pereţi, a continuat. Dar nu-mi vine să cred că te găseşti în camera mea.

Una din însărcinările mele aici este distracţia. De fapt, e

singura mea însărcinare. Ca parte a acestei misiuni, am reparat busul tatălui meu şi am dus câţi rezidenţi şi câte asistente am putut vârî în el la concertele din zonă. Nu i-am scos niciodată pentru toată noaptea. I-am dus şi i-am adus înapoi. Daley Cross a fost întotdeauna favorita tuturor. De câte ori cânta la o distanţă de câteva ore de mers cu maşina, auzeam solicitări pentru o excursie. Mary a păstrat cotoarele biletelor, programele tipărite şi posterele de la toate concertele ei, şi fiecare dintre ele împodobea acum pereţii din jurul nostru. Un adevărat memorial Daley Cross.

Mary s-a uitat la mine, şi-a îndepărtat părul care-i cădea peste faţă şi s-a întins după rujul de lângă pat.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— M-ai fi crezut?

— Nu. Însă ar fi trebuit să încerci.

A scos capacul rujului, dar mâinile îi tremurau prea tare. Risca să se mâzgălească toată. Daley şedea acum lângă patul ei.

— Îmi dai voie?

Mary a încercat să stea nemişcată în timp ce Daley i-a aplicat rujul. Trupul ei exprima emoţia pe care chipul n-o putea reda. Când au terminat, mi-am aşezat chitara pe pat, la picioarele ei, am scos piedica ce ţinea roţile blocate şi am început s-o împing prin uşa larg deschisă.

— Eşti pregătită, scumpo?

— Presupun că n-ai de gând să-mi spui ce se petrece, nu-i aşa?

— Nnnu.

A ţinut-o pe Daley de mână în timp ce am străbătut coridorul.

— Cooper O’Connor!

— Da, doamnă.

— Îmi eşti dator.

Am râs şi i-am spus:

— Atunci consideră că asta-i expierea mea.

Nasul ei s-a încreţit şi s-a înălţat:

— Ex-pi-cum?

Coridorul dădea într-o sală mare deschisă, unde un bărbat solid, de culoare, îmbrăcat într-un costum negru şi purtând pantofi de piele neagră, îşi încălzea degetele la un pian. Acesta a rostit peste umăr:

— Expiere.

Mary s-a întors spre el:

— Nu începe şi tu.

Bărbatul a cântat mai tare.

— Tatăl lui iubea cuvântul ăsta, i-a explicat el. — Îl folosea tot timpul.

Mary a înălţat glasul, ca să acopere muzica, şi spaţiul dintre ochi i s-a micşorat.

— Ştii că nu te pot urmări când începi să foloseşti cuvinte sofisticate. Ce înseamnă?

— Înseamnă o plată care acoperă toate datoriile. Înseamnă, de asemenea, un scaun pe o cutie foarte importantă, dar asta-i altă poveste.

— Big-Big[6], i-am spus bărbatului, ea e Daley Cross.

Bărbatul a zâmbit, în timp ce mâinile lui uriaşe se plimbau de la un capăt la celălalt al claviaturii şi a privit cu dificultate peste umăr:

— Domnişoara Daley Cross. Am ştiut cândva numele ăsta. Ce mai faci, scumpo? Bine ai venit la ora de imnuri.

Asistentele i-au aşezat pe rezidenţii care veniseră cu

[6] În română porecla acestuia ar fi „Mare-mare“ – n.tr.

paturile, scaunele cu rotile şi fotoliile lor favorite într-un cerc în jurul pianului. Doamna Fox şedea cu tricotul ei pe genunchi. Domnul Barnes se afla într-un colţ în cizmele lui obişnuite şi în halat, atât. Nimic altceva. Doamna Philips şedea în scaunul ei cu rotile scoţându-şi proteza dentară şi punându-şi-o iarăşi la loc. Doamna Anderson dormea în patul ei, pe care asistentele îl trăseseră lângă perete. Iar domnul Simpson şedea pe un scaun privindu-mă răbdător. Ceilalţi vorbeau încet între ei. Din câte ştiam eu, singurele lucruri pe care oamenii aceştia le aveau în comun era că toţi locuiau la Riverview şi toţi îl cunoscuseră pe tatăl meu.

M-am dus la dulap şi am scos din el alte câteva instrumente. Am aşezat trei găleţi cu fundul în sus în faţa domnului Simpson şi i-am pus un set de beţe în mâini. Apoi am dat o tamburină doamnei Fox şi alta am introdus-o în mâna adormită a doamnei Anderson. Doamna Philips a primit un clopoţel. După aceea am început să-mi acordez chitara D-35.

Big-Big n-a aşteptat răspunsul lui Daley:

— Acum aşază-te aici lângă mine, i-a spus, şi lasă-mă să aud vocea aceea de înger despre care am auzit atâtea. Hai să le arătăm tinerilor ăstora cum cântă o voce adevărată.

Big-Big era încă destul de independent ca să locuiască singur, dar cu câţiva ani în urmă îşi vânduse casa din oraş şi îl ajutaserăm să se mute într-unul din apartamentele răspândite pe proprietatea Centrului Riverview. Acestea erau de fapt nişte garsoniere cu o vedere superbă spre crestele Collegiate, suficient de aproape ca un rezident să fie ajutat în caz de nevoie. Dar putea să vină şi să plece când voia, ba chiar şi să-şi gătească singur sau să mănânce împreună cu ceilalţi. Era o viaţă independentă pentru

cineva care nu ştia câtă vreme avea să mai fie independent.

Una dintre asistente a pornit retroproiectorul şi s-a aşezat în faţa unui laptop ca să schimbe versurile de pe perete. Daley s-a aşezat lângă mine şi era pe punctul de a-mi şopti ceva, când Big-Big a dat tonul la una din cântările mele preferate. Vocea lui era perfectă pentru această cântare. Când se vor citi numele, în Cer…

Am început să-l acompaniez cu chitara, în timp ce cuvintele lui pline de pace pătrundeau în mine şi îndreptau tot ce era strâmb. După doar câteva cuvinte, Daley ni s-a alăturat şi ea, cântând armonia.

Big-Big a zâmbit şi a început să-şi legene capul dintr-o parte în alta. După ce a trezit pe toată lumea, a trecut la „Ca o rază de soare” şi la, întotdeauna favorita tuturor, „În grădină”.

Nu peste mult, Daley s-a aşezat lângă Mary, bătând din palme şi cântând. Domnul Simpson ţinea ritmul aproape perfect la tobele-găleată şi percuţioniştii îl acompaniau binişor la tamburină şi clopoţel. La un moment dat, doamna Philips şi-a scăpat dinţii pe jos, şi aceştia au alunecat pe podea până lângă pian. Surprinsă şi fără prea multă repulsie, Daley i-a ridicat de jos şi i i-a dat înapoi. Doamna Philips şi i-a pus repede la loc în gură, a zâmbit larg şi a continuat să sune ritmic din clopoţel. Impresionat de iniţiativa ei, domnul Barnes a păşit în centrul încăperii, a întins mâna şi a invitat-o pe Daley la dans în timpul refrenului de la — Siguranţă binecuvântată. Ea a acceptat cu modestie şi a dansat cu bărbatul de nouăzeci şi doi de ani pe un aritmie do-si-do. Dar aproape că s-a oprit din dans când el a făcut o răsucire şi spatele halatului i s-a desfăcut.

Şi-a acoperit gura cu o mână şi a arătat cu cealaltă:

— Vai de mine!

Eu am clătinat din cap şi am spus:

— Câteodată îşi îmbracă halatul pe dos.

Ea a izbucnit în râs şi şi-a acoperit ochii:

— Te rog, nu.

În tot timpul acesta, Mary zăcea nemişcată în pat, cu excepţia feţei şi gâtului, căci cânta din răsputeri. Big-Big a trecut lin la — Izvorul vieţii şi m-am alăturat lui. Atunci doamna Fox a sărit în picioare, a început să aplaude privind la tavan şi cântând armonia împreună cu Daley. Când am ajuns la strofa a patra, Big-Big şi-a domolit cântul la pian, lăsând-o pe doamna Fox să-şi cânte soloul. — Uimit, Doamne, simt…

Când a auzit o voce feminină – pe Daley care cânta armonia – doamna Fox, încurajată, ne-a condus până la ultima strofă. Corul Centrului Riverview era în plin avânt şi cânta aproape corect.

După ce i-a mulţumit pentru contribuţia ei inestimabilă şi doamna Fox s-a aşezat în aplauzele grupului din ce în ce mai numeros format din personalul medical şi rezidenţi, Big-Big a dat tonul la „Mare-i credincioşia Ta”. Apoi s-a uitat peste umăr la Mary, care strălucea în patul ei, aşteptând să-şi cânte soloul. Big-Big a executat câteva acorduri introductive după care s-a oprit cu mâinile în poală, lăsându-mă pe mine să continui introducerea la soloul lui Mary.

După ce am terminat introducerea, am început să ciupesc uşor corzile cu pana, aşteptând ca Mary să-şi facă intrarea. A reuşit să se încadreze perfect şi vocea ei tremurătoare a intonat:

— „Când privesc scumpa cruce, unde Prinţul Gloriei a murit… Aplauzele spontane au făcut să înflorească un zâmbet şi mai larg pe chipul ei. Daley a trecut pe partea cealaltă a patului în care zăcea Mary şi a început să cânte încetişor împreună cu ea. Apoi Mary a apăsat pe butonul electronic al patului, înălţându-şi astfel capul şi umerii la peste patruzeci şi cinci de grade, a atins uşor mâna lui Daley, şi aşa cele două noi prietene au ajuns la finalul cântecului.

Big-Big a mulţumit tuturor că au venit, a anunţat întrunirea din seara următoare pentru îngheţată, a amintit tuturor să nu dea nimic de mâncare căprioarelor şi, când în cameră s-a aşternut liniştea, a făcut introducerea ultimei piese. Atunci s-a întors spre Daley şi i-a spus:

— Domnişoară Cross, n-aţi vrea să veniţi aici, lângă mine, şi să ne cântaţi următoarea cântare?

Ea şi-a croit drum printre paturi şi s-a aşezat pe bancă lângă el, atingându-i umărul stâng, a deschis gura şi a cântat cu o puritate şi o rezonanţă pe care nu le mai auzisem de mult.

— O, Doamne mare, când privesc eu lumea…” Când a ajuns la ultima strofă: „Când Domnul Sfânt va reveni-n mărire…” mulţi din personalul medical au început să filmeze cu telefoanele mobile. Toţi s-au oprit din cântat şi Big-Big era cu ochii închişi:

— „Ce mare eşti, ce mare eşti!”

După ce a cântat şi ultima notă, s-a lăsat o linişte atât de adâncă, încât ai fi putut auzi şi un ac căzând. Apoi domnul Barnes a început să aplaude şi întreaga sală i s-a alăturat.

Nu ştiu ce efect a avut cântecul asupra altora, dar ştiu că atunci când Daley s-a ridicat în picioare şi l-a pupat pe Big-

Big pe obraz, umerii i s-au înălţat, ridurile din colţul ochilor i-au dispărut, şi orice povară ar fi adus cu ea aici, a căzut, şi acum zăcea spulberată la picioarele ei.

Big-Big s-a ridicat în picioare, s-a înclinat în faţa lui Daley şi i-a spus:

— Domnişoară Cross, vă rog să mai veniţi. A arătat spre mine şi a adăugat: Cântă mai bine când sunteţi aici.

Am împins-o pe Mary de-a lungul coridorului până în camera ei. Shelly s-a oferit s-o fotografieze împreună cu Daley, promiţându-i că va înrăma fotografiile şi le va atârna pe pereţii deja încărcaţi. Daley, folosind momentul, a urcat în pat lângă Mary şi au pozat împreună ca două surori regăsite după o despărţire îndelungată. Mary strălucea de fericire.

După ce am ieşit din camera ei, Mary a strigat în urma noastră:

— Daley?

Daley s-a întors.

Mary s-a întins din patul ei şi a luat un CD.

— Mi-l semnezi, te rog?

CD-ul era al doilea album al lui Daley. Vechi deja de douăzeci de ani, a fost albumul pe care l-am înregistrat în Nashville chiar înainte de incendiu. Daley l-a semnat şi i l-a dat înapoi, zăbovind puţin lângă pat şi scrutându-mă pe mine. A ciocănit cu degetul în balustrada patului, care o proteja pe Mary să nu cadă, şi a întrebat:

— Mary, ţi-a spus Cooper vreodată povestea acestui CD?

Mary a clătinat din cap:

— Ce vrei să zici?

— Ţi-a spus vreodată că el cântă la chitară pe albumul ăsta?

Mary a căscat ochii mari:

— Nu! S-a uitat spre mine şi a continuat: Nu mi-a spus asta niciodată!

Daley a făcut un gest de confirmare:

— Aşa m-am gândit şi eu. A tras scaunul lângă pat şi s-a aşezat, apoi a întors pe partea cealaltă CD-ul din mâna ei:

— Ţi-a spus că el a scris opt din piesele de aici?

Mary aproape căzu din pat:

— Ce?

Daley a arătat cu degetul şi a continuat:

— A scris-o pe asta, şi pe asta, şi pe asta. Pe măsură ce indica melodiile, ochii lui Mary se căscau tot mai mult. Şi chitara pe care o auzi e peste tot el.

Mary s-a uitat în sus spre Daley:

— Asta înseamnă că… Coop a scris cinci cântece care au ajuns pe locul întâi în topuri?

Daley a confirmat cu o mişcare a capului:

— Da.

Mary s-a întors şi a aruncat cu o pernă după mine.

— Cooper O'Connor! De douăzeci şi cinci de ani zac aici, topindu-mă tot mai mult în patul ăsta, şi nu mi-ai spus nimic. Niciodată nu te-ai oferit să-mi cânţi nici măcar una din piesele tale. A aruncat şi a doua pernă. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus niciodată nimic.

Am ridicat din umeri şi am aşezat ambele perne înapoi pe pat – într-un loc unde ea nu putea să le ajungă.

Daly a bătut-o uşor pe mână şi a explicat:

— M-am gândit că poate vrei să ştii.

Mary şi-a încrucişat braţele şi a zâmbit:

— Şi am de gând să lămuresc situaţia asta cu el când tu nu vei fi de faţă şi nu voi părea ridicolă ţipând la el cât mă

vor ţine plămânii.

Pe când plecam – iarăşi – Mary m-a strigat:

— Cooper?

Mi-am vârât capul pe uşă:

— Suntem chit.

Râdea în hohote când am închis uşa.

— O, nu suntem deloc chit, nici pe dep…

Daley a tăcut până când am ajuns în parcare. Am urcat amândoi în Jeep, eu am pornit motorul, mi-am pus ochelarii de soare la ochi şi tocmai mă pregăteam să pun maşina în marşarier, când Daley şi-a aşezat mâna peste mâna mea. Şi-a rezemat capul de tetieră şi m-a privit cu colţul ochilor:

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

A făcut un semn cu capul spre clădire în timp ce eu am pornit maşina.

— Pentru asta.

— Nu, eu îţi mulţumesc ţie. I-ai făcut fericiţi pe mulţi pentru toată ziua. Şi pe Mary pentru un an întreg. Ba chiar pentru un deceniu. Probabil că chiar în clipa asta clipul cu tine devine viral pe YouTube.

— Eu nu le-am dat nimic, în comparaţie cu ce mi-au dat ei mie. A închis ochii şi a adăugat: De multă vreme nimeni n-a mai postat nicăieri niciun filmuleţ cu mine.

Când soarele a coborât în spatele Muntelui Princeton, răcoarea s-a strecurat afară din crăpăturile stâncilor şi dintre umbre. Răcoarea nu părăseşte locurile astea niciodată. Nici măcar în lunile de vară. Doar se ascunde în spatele stâncilor şi în apă, până când soarele apune. Însă acum, în prag de octombrie, iese dintre stânci ceva mai repede.

În timp ce părăseam parcarea, m-am uitat în oglinda retrovizoare şi l-am văzut pe Big-Big stând pe peluză şi urmărindu-ne cum plecăm.

Zâmbea.

7

Deşi cuibărit între crestele Collegiate, Buena Vista nu este o destinaţie pentru sporturile de iarnă cum sunt Vail, Aspen sau Steamboat. Iarna este liniştită aici. În oraş nu pătrund prea multe influenţe din afară. Dar vara lucrurile stau puţin diferit. Dată fiind accesibilitatea la Cumpăna Continentală a Apelor şi condiţiile excelente pentru drumeţii, excursii cu maşina, practicarea sporturilor nautice cu pluta, caiacul, schiurile acvatice, dar şi cu bicicletele montane, populaţia oraşului creşte considerabil când vreo două mii de tineri iubitori de aventură năvălesc peste companiile de rafting, în taberele de vară, în magazinele de echipamente sportive şi pentru alte activităţi în aer liber. Cele câteva mii de localnici care se referă la oraşul lor cu „Bew-nie”, tolerează fluxul acesta de căutători de aventuri cu aceeaşi atitudine precum topirea zăpezii la începutul primăverii.

Ca pe o necesitate.

Teatrul Ptarmigan a fost construit ca biserică în anii 1860. Zidit din blocuri de granit tăiate chiar din munţii aceştia, zidurile sale au o grosime de peste un metru; are un tavan boltit şi un balcon ce dă spre o scenă măiestrit sculptată. În jurul anului 1900, din cauza reducerii numărului de enoriaşi, clădirea bisericii a fost secularizată şi un antreprenor local a transformat-o într-un teatru cu două sute de locuri. A continuat în felul acesta până în 1929, când s-a închis, după

care a zăcut într-o sumbră degradare şi declin tăcut timp de aproape cincizeci de ani. O biată amintire a ceea ce fusese odinioară.

În anii 1990, când tata a cumpărat clădirea pe treptele tribunalului la un preţ de câţiva penny pe dolar, pereţii erau mâzgăliţi cu graffiti, majoritatea vitraliilor erau sparte ori lipseau cu totul, prin tavan picura apa şi boschetarii târâseră înăuntru saltele care curând se umpluseră cu şobolani. Ca să se încălzească în timpul iernii, unii dintre musafirii cei mai determinaţi dăduseră foc câtorva rânduri de scaune şi la aproape toate cărţile de cântări şi Bibliile abandonate.

Dar, din cauza a ceea ce tatăl meu a numit „o greşeală de inginerie”, acustica era divină. Nu ştia ce va face cu clădirea – sau dacă a ştiut, n-a spus-o niciodată – însă n-a putut suporta gândul că aceasta se va deteriora mai tare. Cum să secularizezi o biserică? Tata n-a înţeles niciodată asta. Oricare ar fi fost planurile lui pentru teatru, ele nu s-au concretizat niciodată.

Când m-am întors în Buena Vista, m-am scărpinat în cap, m-am uitat îndelung la Ptarmigan şi am decis să termin ce începuse tatăl meu. Mi-am spus că astfel aveam măcar ceva de făcut până îmi făceam ordine în gânduri. Ptarmigan purta numele unei păsări de mare altitudine, asemănătoare cocoşului-de-munte, poreclită şi „puiul zăpezii”, care se străduieşte să se confunde cu mediul înconjurător. Aceasta preferă vârfurile golaşe, înzăpezite şi zimţate ale munţilor, iar cântecul ei seamănă cu un pârâit puternic.

Perfect pentru mine.

Dar planul de a reda clădirii Ptarmigan fosta ei glorie aducea cu sine o problemă importantă: banii. Din Nashville

plecasem cu puţini bani. Doar cu Jimmy într-o mână şi cu amintirile în cealaltă – multe dintre ele dureroase. Acestora li se adăuga o despărţire tensionată şi bănuiala că producătorul intrigant şi Daley cea supărată s-au înţeles să nu-mi dea banii pentru cântecele pe care le scrisesem. Apoi am sunat la banca mea din Nashville.

Evident, nu eram primii care s-au despărţit certaţi în Oraşul Muzicii. Când banca mi-a raportat intrările şi ieşirile din cont, aproape că am scăpat telefonul din mână.

— Poftim?

În cei cinci ani de când plecasem, drepturile de autor s-au acumulat şi la ele s-a adăugat dobânda bancară. Nu îndeajuns încât să-mi cumpăr un avion sau o vilă în Hamptons, dar aveam opţiuni reale.

În câţiva ani am redat bijuteriei de pe crestele Collegiate aspectul său de teatru pitoresc, cu o capacitate de două sute de locuri. Apoi am transformat balconul într-un apartament în care să locuiesc iarna, când zăpada şi gheaţa mă împiedicau să rămân la cabană. Dintr-un capriciu, am instalat şi un echipament de înregistrare destul de sofisticat.

Nu peste mult, Ptarmigan a devenit bine-cunoscut ca un loc cu o acustică excelentă pentru evenimentele locale, serbările şcolare de Crăciun, spectacolele cu „Spărgătorul de nuci” şi corurile aflate în turneu.

După ce am scos ceva din Ptarmigan, mi-am îndreptat atenţia spre Lariat, cunoscut şi sub numele de „Funia”. Acolo se cântă în fiecare seară muzică live, şi localul devenise renumit pentru circuitul cantautorilor acustici la vest de Munţii Stâncoşi. Câştigul nu este prea mare, dar publicul este decent şi, mulţumită afluxului de tineri însetaţi

din timpul verii, faima lui s-a răspândit. Dorind să-mi trec implicarea sub tăcere, am înfiinţat un SRL denumit *Tamburina şi Cimpoiul* şi am cumpărat *Funia*. În afară de avocatul meu, nimeni nu ştie că eu sunt proprietarul, şi lucrul acesta îmi convine.

Funia ocupă o clădire veche din cărămidă, cu două încăperi vaste şi cavernoase. Tavanul este înalt de peste patru metri şi jumătate – ceea ce explică cum de Detaşamentul de Voluntari nr. 99 a putut folosi clădirea în anii cincizeci şi şaizeci ca să ţină acolo un camion cu macara. Într-o încăpere se serveşte bere şi jumătate de adevăr, iar în cealaltă se cântă muzică şi se spune cealaltă jumătate de adevăr. Acustica nu e rea, şi cu cât Frank serveşte mai multă bere, cu atât acustica devine mai bună.

Frank Green este managerul general. L-am intervievat şi l-am angajat prin telefon şi, după ştiinţa lui, nu l-a întâlnit niciodată faţă în faţă pe şeful lui.

Este localnic şi, în afară de faptul că îi minte, îi înşală şi îi fură pe angajaţii subordonaţi lui, face treabă bună. Are chelie şi sprâncene bogate, talia i se îngroaşă continuu, rareori îşi ridică privirea din pământ, conduce o camionetă veche de douăzeci de ani care scoate un fum alb şi subtilizează de la trei la cinci sute de dolari pe săptămână din sertarul cu bani.

Pe care îi foloseşte pentru tratamentul soţiei bolnave de cancer şi pentru logo-terapia fiicei.

Frank s-a uitat spre mine şi spre Daley când am intrat. M-a salutat cu o mişcare a capului şi a şters barul, apoi a luat un mop şi a început să spele podeaua. Umerii îi erau căzuţi şi aduşi.

— Cum mai e Betty? l-am întrebat.

A cufundat mopul în găleată, după care l-a răsucit în storcător. În aer s-a răspândit un miros de soluţie de curăţat.

— Azi e mai bine.

De fiecare dată când i-am pus această întrebare, nu şi-a ridicat niciodată privirea din podea şi n-a dat niciodată un răspuns diferit. Cu toate acestea, de-a lungul anilor Betty a fost internată de zeci de ori în spital. Şi transportată de multe ori la Urgenţe. Din cauza a tot felul de infecţii.

Deasupra capului său atârna un poster ce înfăţişa o insulă pierdută într-un ocean, un loc idilic pentru vacanţă. Cu palmieri, briză, pahare cu băuturi împodobite cu umbreluţe. Dar Frank n-a ieşit niciodată din Colorado. Nici soţia şi nici fiica lui. Colţurile posterului erau îndoite. Acesta reprezenta un memento limpede al vacanţei în care nu va pleca niciodată. L-am surprins de mai multe ori privind imaginea. În ultima vreme, nu atât de des.

Mi-a povestit de câteva ori – în timp ce beam împreună dintr-o sticlă de whisky – cum tatăl lui l-a lovit în copilărie peste ceafă şi i-a spus, cu saliva adunată în colţul gurii de beţiv: „Eşti inutil. Nu se va alege niciodată nimic de tine. Fă-ne tuturor o favoare şi mori chiar acum”.

Frank se uita pe geam la strada de afară, trăgea o duşcă, înghiţea, se ştergea la gură cu dosul pumnului şi izbea sticla de bar cu un zâmbet forţat: „Şi a avut dreptate!” De fiecare dată când făcea lucrul acesta, nu tăria braţelor sau a picioarelor lui de Popeye îmi sărea în ochi, nici bravada din vocea lui, ci lacrimile care-i împăienjeneau ochii.

În primii ani de muncă la mine a fost corect şi cinstit. Asta, înainte ca soţia lui să se îmbolnăvească.

Frank îşi poartă ruşinea.

M-am aşezat în colţ pe un scaun şi am conectat-o pe Ella la amplificator. Dată fiind puterea plămânilor lui Daley, aveam nevoie de un instrument care să facă puţină gălăgie, şi cu toate că l-am domolit şi l-am amuţit oarecum în spaţiul închis de la Riverside, D-35 era în stare de multă gălăgie. Daley s-a ridicat în dreapta mea şi a păşit puţin înainte. Microfonul era aşezat chiar în faţa ei. Avea blugi decoloraţi. Cămaşă închisă până sus. Părul pieptănat pe spate. Mâneca dreaptă îi era descheiată şi îi ajungea până la degete, acoperind cea mai mare parte a ghipsului. Starul dispăruse. Stătea acolo lipsită de orice pretenţii, fără a încerca să fie o versiune anterioară a sa însăşi. Daley era acolo ca Daley.

A aşteptat ca eu să-mi acordez chitara. M-a privit peste umăr şi mi-a şoptit zâmbind:

— De Crăciun am să-ţi cumpăr un tuner electronic.

Mi-am atins urechea şi i-am răspuns:

— Eu am un tuner încorporat. Ca ascuţitoarea din cutia cu creioane.

O întrebare îi stătea pe limbă şi am văzut că încerca să şi-o reţină.

Aşa că i-am răspuns:

— Se pare că chirurgul din Nashville a reconstruit foarte bine membrana distrusă, căci am un auz ca a lui Steve Austin.

— Al cui?

Am apucat coarda *mi* şi am acordat-o cu două octave mai jos, făcând-o să sune profund dizarmonic.

— Six Million Dollar Man[7] i-am spus. Ea a râs şi tensiunea i-

[7] Emisiune de televiziune din anii ’70, al cărui protagonist este un fost astronaut cu superputeri, datorate unor implanturi bionice – n.tr.

a coborât de la tâmple la umeri, şi de acolo s-a rostogolit pe uşă afară, unde durerea trecutului nostru aştepta mocnind.

Unii au emoţii când urcă pe scenă. Transpiră. Se bâlbâie. Vorbesc prea mult fiindcă liniştea îi sperie. Alţii sunt născuţi pentru scenă. Un lucru care îmi place foarte mult la muzica live este bucuria de a cânta cu cineva care, când păşeşte pe scenă, uită că este plătit să fie acolo. Faţa lui Daley îmi spunea că ar fi cântat şi pe gratis – deşi Frank s-a scuzat şi şi-a corectat repede „greşeala*, acceptând să-i plătească suma obişnuită de trei sute de dolari pentru apariţiile live noi.

Ceea ce făcea ca totul să fie şi mai interesant era faptul că în bar se mai aflau doar doi oameni, în afară de mine, Daley şi Frank. Avea, aşadar, în faţă perspectiva de a cânta în faţa unui public de două persoane – care erau pe deasupra la a treia, respectiv a patra bere. Asta însemna că probabil în aproximativ douăzeci de minute nici măcar n-o vor mai auzi.

Părea că vom avea parte de o seară distractivă, îmi încălzeam degetele, cântând gama, când s-a întors iarăşi spre mine şi m-a întrebat peste umăr:

— Vrei să-ţi cumpăr o bere?

Am vârât în gură o pastilă Turns şi i-am răspuns:

— Nu-i nevoie.

A ridicat din sprâncene:

— Reflux gastric?

— Ceva de genul ăsta.

S-a uitat la degetele mele care ciupeau corzile.

— Eşti gata, sau trebuie să mai exersezi?

— După tine.

A zâmbit iarăşi:

— A, şi vom începe în gama mi. Ştii unde-i, nu-i aşa? Degetele mele au parcurs gama mi, traversând freturile.

— Mai dă-mi un minut ca s-o găsesc.

Fără invitaţie, fără pompă, fără a încerca să se liniştească prin vorbărie excesivă, Daley a deschis gura şi, când a făcut-o, am crezut că Janis Joplin însăşi a păşit pe scenă. După „Me and Bobby McGee” a trecut direct la „Piece of My Heart”. După ce ne-a captat atenţia şi vocea ei s-a încălzit, a urcat trei tonuri până la imposibil pentru versiunea lui Whitney Houston a „I Will Always Love You”.

M-am oprit din cântat ca s-o ascult, ceea ce a determinat-o să se întoarcă spre mine şi să mă privească întrebător: *Ce faci*?, dar când degetele mele au atins gâtul chitarei şi sunetele emise de aceasta i-au susţinut vocea, m-am gândit: *Cine în toate minţile încearcă să cânte Whitney Houston*?

Vestea s-a răspândit rapid. Sau poate că vocea ei a răzbătut până în stradă. Indiferent de motiv, după şase cântece aveam în faţă cincizeci-şaizeci de oameni atraşi din restaurantele învecinate sau de pe stradă. Mulţi priveau cu gura căscată. Dar toţi erau vrăjiţi. Niciunul nu se uita la mine – ceea ce însemna că îmi făceam bine treaba. Când Daley a încheiat seria de cântece cu o serenadă plină de dor, uşile erau larg deschise şi oamenii beau bere pe trotuar şi se uitau pe geam înăuntru. În sală nu mai erau locuri.

În istoria muzicii s-a născut un ideal romantic privind viaţa muzicienilor. Conform acestuia, ei sunt mai autentici şi mai sinceri, mai relevanţi pentru existenţa omului şi pentru misterele adânci ale universului dacă îşi spun cântecul în timp ce luptă în tăcere cu impulsuri destructive şi cu

demoni interiori. Acest conflict interior nevăzut adaugă dramatism. În vârtejul de neliniște, mânie şi chin sufletesc, vocea singuratică luptă cu vitejie, derivându-şi puterea din cântec şi culminând în acesta.

În cazul lui Daley, nu exista nimic din toate acestea.

Daley îşi extrăgea seva din altceva. Din ceva pur. Ceva ce ea protejase, în ciuda faptului că nimeni n-o protejase pe ea. Avea o resursă proprie. Nu vreo luptă. Nu neliniştea. Nu demonii. Şi-a cântat cântecul cu simplitate, a deschis gura şi l-a oferit publicului. Căci asta era el.

O ofrandă.

Cântecul lui Daley a ţâşnit din ea ca apa. Şi noi, care o ascultam, fuseserăm multă vreme în deşert.

Pe la mijlocul celui de-al doilea set, unul dintre tipii care erau acolo de la început s-a ridicat şi s-a împleticit spre scena improvizată, cu o expresie ce vădea un amestec de uimire şi adoraţie de căţeluş. Am dat să mă ridic, dar Daley mi-a făcut semn pe la spate să rămân pe loc. Bărbatul a introdus mâna în buzunar, a scos câteva bancnote mototolite şi le-a împrăştiat pe jos, la picioarele ei. Daley i-a spus:

— Mulţumesc, iar el s-a întors la locul lui – mergând cu spatele. Curând au venit şi alţii. Când am încheiat al doilea set, Frank a adus un borcan mare şi l-a aşezat la picioarele ei. Bancnotele l-au umplut rapid până aproape la jumătate.

Prezenţa scenică a lui Daley funcţiona perfect, abilitate dobândită de-a lungul a douăzeci de ani de turnee. Ştia cum să stabilească un contact vizual şi să converseze cu publicul.

— De unde eşti?

— Sunteţi căsătoriţi de mult?… De cincisprezece ani!

Aplauze pentru ei!

— Mulţumesc pentru invitaţie. N-am s-o accept, dar aş putea cânta ceva pentru tine?

— Bună, ai o melodie preferată?

— O, e ziua ta. Ei bine, la mulţi ani!

Un cuplu aflat la plimbare cu fiica lor de opt sau nouă ani s-a apropiat de barul aglomerat şi fetiţa a început să fredoneze cuvintele multora dintre melodii.

Daley a arătat spre ei:

— Hei, mami şi tati? Poate să cânte cu mine? Aveţi ceva împotrivă? Bine, atunci vino aici.

Fetiţa a înaintat spre Daley, în timp ce mulţimea s-a retras într-o parte şi în cealaltă, ca la trecerea Mării Roşii. Daley a tras un scaun şi a ajutat-o să se aşeze pe el. Picioarele îi bălăngăneau. Apoi a îngenuncheat lângă ea şi a întrebat-o:

— Ce vrei să cântăm? Fetiţa i-a şoptit ceva la ureche.

N-am auzit niciodată o mai frumoasă interpretare a „Over the Rainbow”. Daley ne avea pe toţi la degetul ei mic. Am fost la fel de fermecat ca publicul, şi în cele din urmă am încetat să mai cânt la chitară pentru a o asculta. Iarăşi mi-a aruncat o privire insistentă, dar de data aceasta am clătinat din cap. Apoi au cântat „On Top of Spaghetti”. Când mulţimea a aplaudat, fetiţa a şoptit ceva în urechea lui Daley, după care au emoţionat publicul cu „You are My Sunshine”.

Interpretând pe rând piese ale lui Ray Charles, Roy Orbison şi alte vreo douăzeci de melodii, vocea ei s-a revărsat peste public, care a savurat-o din plin. S-a cufundat în ea. Când a început să cânte melodia lui John Denver, „Rocky Mountain High”, toţi cei prezenţi i s-au alăturat, făcând geamurile să vibreze. După ce i-a istovit

bine, Daley a izbucnit în „You've Lost That Loving Feeling" al trupei Righteous Brothers, după care a cântat fără pauză „Unchained Melody". În momentul acela, orice bărbat din bar şi-ar fi dorit s-o sărute pe Daley. Inclusiv eu.

Daley era deja leoarcă de sudoare, ceea ce l-a determinat pe Frank să-i aducă un prosop şi să deschidă una din uşile mari ale barului, lăsând ca zarva concertului să se rostogolească în stradă. Daley şi-a şters faţa şi braţele cu prosopul, glumind că deşi majoritatea fetelor transpiră uşor, ea se îneacă în sudoare. În sfârşit, după aproape trei ore, s-a aşezat pe un scaun şi a spus:

— Cred că am cântat destul, şi chiar dacă aţi fost foarte buni cu mine, vă rog – a păşit la o parte – să-l aplaudaţi pe cel mai bun chitarist pe care l-am auzit vreodată, Cooper O'Connor.

Mulţimea – care acum a ajuns la peste o sută cincizeci de persoane – nu era pregătită s-o lase pe Daley să plece. Oamenii au început să bată din picioare şi să lovească paharele de masă, cerând un bis. Lucru pe care Daley l-a acceptat, oferind o interpretare copleşitoare şi tandră a „Can't Get Enough of Your Love". Au lipsit doar un glob disco şi Barry White însuşi. Mi-am zis: *Am văzut-o şi pe asta*.

În timp ce cânta, mi-a venit o idee. Am scos câteva note şi când Daley s-a întors spre mine, am întrebat-o:

— Pe asta ţi-o aminteşti?

Atunci Daley s-a întors spre public şi a spus:

— N-am mai cântat de mult piesa asta. Şi multă vreme nici nu mi-am dorit s-o cânt.

Am întrebat-o în şoaptă:

— Crezi că-ţi poţi aminti cuvintele?

S-a ridicat iarăşi, a ridicat microfonul şi m-a întrebat cu un zâmbet strengar:

— Tu crezi că-ţi poţi aminti acordurile?

Publicul a prins melodia şi câţiva şi-au ridicat telefoanele ca să filmeze. A fost unul din cele mai distractive lucruri pe care le-am făcut în ultimii douăzeci de ani. Când Daley a terminat cântecul şi a intonat ultimele note înalte, pe gât a început să-i pulseze o venă roşie ca vinul. Atunci am ştiut că dădea totul.

La sfârşitul cântecului, toată lumea era în picioare. Aplauzele au durat cinci minute. A spus:

— Fiindcă suntem toţi în picioare, să încheiem cu o veche melodie a băutorilor de bere. Vocea mea e terminată şi filmuleţele pe care le-aţi făcut atestă acest lucru. La melodia aceasta o să am nevoie de ajutor. Haideţi, să cântăm cu toţii. Cel ce a scris cântecul următor a petrecut mult timp prin baruri. Aşa s-a şi născut el: a scris cuvintele lui în cala unui vas ce făcea negoţ cu sclavi, atunci când a înţeles, în sfârşit, că şi-a distrus complet viaţa. îmi place să cred că l-a scris fiindcă a avut nevoie de el, şi dacă ziua de azi mi-a amintit de ceva, mi-a amintit tocmai de faptul că şi eu am nevoie de el. Poate că şi tu simţi uneori acelaşi lucru. Mi-a făcut semn să vin lângă ea şi a pus microfonul între noi. Şi-a atins gâtul, a clătinat uşor din cap, apoi s-a aplecat înainte şi a şoptit:

— Ajutor.

Deşi eram convins că atinsese deja maximul a ceea ce putea realiza în seara aceea, am urmărit-o conducând corul de bărboşi şi tatuaţi fii ai minerilor, de camionagii, ghizi nautici, schiori, operatori de telescaun într-o interpretare înălţătoare a cântării „Măreţul har”.

Pe la strofa a doua, m-a tras de braţ spre microfon, mustrându-mă parcă: *De ce nu cânţi*?

Tatăl meu a fost un bărbat de aproape doi metri, cu o voce adâncă şi o anvergură a braţelor cât un Zeppelin, iar când cânta „Măreţul har”, ridica întotdeauna braţele. Indiferent unde era. Nu-i păsa ce gândesc ceilalţi. Şi când făcea lucrul acesta, toată lumea ştia, fiindcă atât vocea cât şi trupul îi ieşeau în evidenţă. Cred că n-am avut mai mult de patru ani când am stat prima dată lângă el la cântarea aceasta. Îi ajungeam cam pe la mijlocul coapsei. Big-Big acompania la pian, şi când tata a răcnit *Mă-ree-ţuul*, îmi amintesc că rezonanţa cuvântului a reverberat în pieptul meu ca valurile care se izbesc de ţărm. Înspăimântat şi curios, m-am agăţat de piciorul tatei şi m-am ţinut tare, ştiind că va urma ceva extraordinar. îmi amintesc că m-am uitat în sus la el şi am văzut sudoarea prelingându-se de pe faţă pe braţe.

Când am deschis gura şi am mormăit câteva note prin ţesutul cicatrizat, Daley s-a întors spre mine. S-a tras înapoi, s-a oprit din cântat şi a ascultat. O lacrimă i-a apărut pe obrazul drept, ceea ce m-a făcut să înţeleg că mesajul cântării a pătruns în sufletul ei. Toţi ceilalţi trebuie să-i fi împărtăşit uluirea, fiindcă strofele a doua şi a treia le-am cântat singur. Doar eu şi chitara.

Nu mai făcusem de mult aşa ceva.

Daley şi publicul au aplaudat, apoi mi s-au alăturat iarăşi. Atunci volumul a crescut de două ori mai puternic ca înainte şi seara a dobândit o melodie organică proprie.

Când am ajuns la „Cu slavă îmbrăcat”, toţi au ridicat glasurile şi paharele, împrăştiind bere şi spumă prin tot barul. De unde stăteam eu pe scenă, am văzut ce se întâmpla dincolo de uşa deschisă, în stradă, pe o distanţă

de trei străzi spre Riverview, vizavi de pod. Inundat de strălucirea galbenă a iluminatului stradal, un bărbat uriaş traversa podul dintr-un capăt în celălalt. Cu mâinile ridicate în aer.

Dovadă că melodia a ajuns până acolo.

Am încheiat seara în aplauze, fluierături şi cereri de autografe şi fotografii cu Daley. Frank, care se pare că tocmai descoperise credinţa, a oferit tuturor un rând de bere din partea casei – lucru pe care casa l-a apreciat. Daley, după ce a semnat un autograf pe pieptul unui tip şi s-a fotografiat cu şase liceeni, s-a întors spre mine, m-a îmbrăţişat şi mi-a şoptit la ureche:

— Credeam ci ţi-au spus că nu vei mai putea cânta niciodată.

Am aşezat-o pe Ella în cutia ei şi i-am confirmat lui Daley printr-o mişcare a capului:

— Da, aşa au spus.

M-a prins de braţ:

— Mă bucur că s-au înşelat.

Nu m-am deranjat să-i spun că nu s-au înşelat…

Cu douăzeci de ani în urmă, doctorul care şedea pe un scaun de oţel cu rotile, s-a ridicat şi s-a apropiat repede de pat, oftând adânc înainte să vorbească – încet, de parcă tonul vocii sale ar fi putut atenua lovitura.

— Nu vei mai putea cânta niciodată. A făcut o pauză, apoi a clătinat din cap. S-ar putea să nu mai poţi nici măcar să vorbeşti. S-a uitat la mâna mea bandajată şi a continuat: Probabil nici să cânţi la vreun instrument care solicită mâna dreaptă. Nici să auzi cu urechea dreaptă. Apoi mai este şi ficatul.

Ochii mei se focalizau greu, şi finalitatea cuvintelor lui nu

mă ajuta deloc.

— Pronosticul nu este…

În timp ce vorbea şi oamenii treceau pe hol, dincolo de uşa mea, văzându-şi de viaţa lor normală de zi cu zi, îmi amintesc că mi-am spus: *Sigur nu vorbeşte despre mine*. *Cântecele mele se dau la radio*. *Chiar acum lucrez la un nou album*. *Urmează să mă căsătoresc*. *Am planuri*.

După ce a terminat de vorbit, s-a lăsat o tăcere grea, care a sedimentat faptul că – într-adevăr – despre mine vorbea.

Buzele-mi crăpate şi tumefiate au şoptit: — Până când?

— Trăieşte-ţi viaţa.

I-am replicat cu o şoaptă aspră: — Ca un puşcăriaş condamnat la moarte.

A înclinat capul într-o parte: — E şi ăsta un fel de a privi situaţia.

— Dumneavoastră cum aţi privi-o… dacă aţi zăcea aici?

Nu mi-a răspuns.

M-am uitat pe geam la cerul albastru şi strălucitor de deasupra oraşului Nashville.

— Cât mai am?

Mi-a replicat ridicând din umeri: — Asta nimeni n-o poate şti.

8

Miezul nopţii venise şi trecuse, când ne-am îndreptat noi spre vest pe strada 306, am ieşit din Buena Vista, am virat spre sud pe strada 321, am ocolit staţiunea Mt. Princeton Hot Springs şi am trecut pe lângă stâncile de calcar pe drumul de pietriş care ducea spre oraşul minier părăsit St. Elmo.

St. Elmo este aşezat la aproximativ 3.600 de metri altitudine şi a prosperat în anii de *boom* ai industriei locale a argintului. Însă după adoptarea Legii Argintului, preţul acestuia s-a prăbuşit, şi odată cu el populaţia oraşului St. Elmo. La fel ca în Leadville. Peste noapte, 90 la sută dintre rezidenţii oraşului şi-au împachetat lucrurile, au acoperit geamurile cu scânduri şi s-au dus. Dar când a fost găsit bogatul zăcământ de minereu ceva mai sus, la Mina Mary Murphy, oamenii s-au întors şi St. Elmo a înflorit iarăşi. Cineva trebuia să scoată minereul acela, şi nicio mină nu era mai productivă decât Mary Murphy. Din cauza altitudinii, ambele oraşe erau destul de inaccesibile pe timpul iernii. Puţini localnici cu o rezistenţă deosebită au rămas, numai un soi cu totul special de oameni a reuşit să supravieţuiască acolo iarna.

Aşa este şi azi.

Daley n-a vorbit prea mult pe drum, părea să absoarbă din plin atât tăcerea, cât şi peisajul scăldat în lumina lunii. După ce am luat curba şi am trecut de gălăgioasa cascadă Chalk Creek, s-a răsucit pe scaun, s-a ghemuit şi a adormit. M-am străduit din răsputeri să evit hârtoapele şi să nu mă holbez la ea. Cu hârtoapele m-am descurcat destul de bine.

Părul oxigenat era un mister pentru mine. Avusese cel mai frumos păr negru şi mătăsos. Pielea de pe mâini îi era crăpată şi unghiile îi erau roase până la carne. Dincolo de huruitul motorului şi al cauciucurilor, o auzeam sforăind uşor.

Am urcat printre plopi până la St. Elmo şi am intrat pe drumul de pământ 295 care trecea pe lângă mina Mary Murphy. Acolo şoseaua devine abruptă, aşa că am oprit, am redus viteza şi am relaxat ambreiajul.

Daley s-a trezit, şi-a trecut palma peste faţă şi şi-a desfăcut centura de siguranţă. — Locuieşti aici, sus?

— Nu mai avem mult până ajungem. Am redus viteza şi mai mult. — Asta a fost unul din locurile preferate ale mamei. Tata râdea şi-mi spunea că Dumnezeu m-a creat pe mine aici, sub plopi. A trebuit să treacă nişte ani până când am înţeles ce vrea să spună. Tocmai construiau cabana când mama s-a îmbolnăvit. Am îngropat-o într-o primăvară, iar tata şi cu mine ne-am mutat aici când eu aveam cinci ani. Cu fiecare an vara devenea tot mai lungă, şi noi rămâneam la cabană până când zăpada ne gonea jos. După ce... după ce am plecat din Nashville, am rătăcit prin vest. Un an întreg m-am holbat la Pacific, timp în care trupul meu se vindeca. Când m-am mai întremat din punct de vedere fizic, am început să lucrez sporadic. Orice slujbă era bună, dacă putea să-mi ţină mintea ocupată câteva săptămâni. Până mă loveam de ceva care îmi amintea de trecut, şi atunci porneam iarăşi la drum. O altă pauză. — După câteva astfel de experienţe, m-am trezit apropiindu-mă tot mai mult de singurul cămin pe care l-am avut vreodată. Şi de atunci sunt tot aici.

Şi-a pus mâna peste braţul meu şi a încercat să îşi înăbuşe cuvintele care-i stăteau pe vârful limbii, dar erau prea multe şi ea era prea obosită. Oboseala lui Daley nu era una care să treacă după o noapte de somn bun. Avea nevoie să doarmă şase săptămâni, să se trezească, să mănânce şi să doarmă alte şase până la opt săptămâni.

Peste o milă am ajuns pe linia de creastă şi am traversat pârâul care curgea mai jos de cabană. Plopii mamei se înşirau pe marginea drumului. Vântul sufla uşor prin ei, făcând ca frunzele să foşnească uşor, verde şi alb, în lumina

farurilor.

Am arătat spre ei.

— Auzi? Tata obişnuia să-mi spună că erau singurele aplauze de care avea nevoie.

Când a văzut cabana înălţându-se pe coastă, a întins degetul spre ea şi a întrebat:

— Tatăl tău a construit-o?

— A început s-o construiască pe când el şi mama erau doar prieteni. După ce ea a murit, am terminat-o noi. Am zâmbit. — Are tot confortul unui cămin. Electricitate. Apă curentă rece şi caldă. Şi un semnal decent pentru telefonul celular, dacă stai într-un anumit punct pe verandă.

Am urcat treptele ce duceau spre verandă, unde Daley a aşteptat să descui uşa, căci mâinile îmi erau ocupate. Aveam patru pungi cu alimente.

— E descuiată.

Am pus alimentele în bucătărie şi am aprins focul în şemineu ca să îmblânzesc aerul rece, după care am găsit-o pe Daley pe veranda din spate, admirând priveliştea. Era o noapte senină. Luna se înălţa sus pe cer. Am întins mâna şi i-am cerut să privească de-a lungul braţului meu, la locul pe care i-l indicam cu degetul.

— Vârful acela e la o depărtare de peste 300 de kilometri. Tata obişnuia să stea în nopţile senine exact unde stai tu acum şi să spună: «Vălul este foarte subţire aici.»—

Daley a şoptit:

— A avut dreptate.

S-a sprijinit de mine şi m-a apucat de braţ, prea obosită ca să mai vorbească. Am prins-o de mână şi am condus-o în dormitorul liber, unde am crăpat fereastra, în timp ce ea s-a descălţat şi s-a întins pe pat. Am acoperit-o cu o pătură, am

stins lumina şi m-am oprit în uşă.

— Pot să te întreb ceva? i-am zis.

— Orice.

— De ce n-ai cântat niciuna din piesele tale în seara asta?

— La al treilea album, Sam a considerat că trebuie să am un sound mai modern. Să fiu mai a ridicat degetele în aer ca să marcheze ghilimelele – *relevantă”*. După câţiva ani, în timp ce mă aflam pe o scenă undeva în California, sau poate în Washington, mi-am dat seama că publicul nu cunoştea cântecele. Nu ştia versurile. Nu cânta împreună cu mine. Şi din spatele luminilor, laserelor, fardului şi exploziilor, am înţeles şi de ce. Era o recunoaştere timidă. — Cântecele nu erau deloc bune. Banalităţi. De ce ar fi trebuit să le pese? Mie cu siguranţă că nu îmi păsa, şi au putut să-şi dea seama de lucrul ăsta când le cântam. Dar trebuia să-mi câştig existenţa, aşa că am început să cânt melodii pe care ei le cunoşteau. Şlagăre. Cântece care le plăceau. A făcut o pauză: — Mi-au plătit facturile… o vreme.

— Apropo de Sam, ce mai face?

A coborât privirea.

— N-am mai vorbit de mult cu el. Când îl sun, mă sună înapoi, dar… cred că nu s-a iertat niciodată că a tras în tine. Dacă ar fi ştiut că eşti tu, n-ar fi apăsat niciodată pe trăgaci. A crezut că sunt doi tipi care…

Am lăsat-o baltă. Am hotărât că nu era momentul să-i corectez perspectiva asupra trecutului.

— Ce s-a întâmplat între voi doi?

Am sesizat stânjeneala din glasul ei.

— L-am privit pe Sam ca pe un unchi. El m-a privit, ei bine… eram tânără. Mi-a trebuit ceva vreme ca să-mi dau seama că un bărbat cu treizeci de ani mai în vârstă poate

să dorească ceva fizic de la mine. A ridicat din umeri. La câteva luni după ce ai plecat, a venit la mine încântat şi mi-a spus că va face o compilaţie de câteva piese extrem de bune şi că doreşte să înregistreze un nou album, ca o continuare a turneului de succes al albumului pe care l-am făcut tu şi cum mine. Zis şi făcut. A avut dreptate, a fost o colecţie grozavă de balade. Totul a fost bine. Două discuri de platină. Cinci piese numărul unu. Eram pe val. La prima vedere, viaţa era frumoasă. După aceea a divorţat de Bernadette şi când m-am întors din turneu, m-a aşteptat cu o cină la lumina lumânărilor, cu cămaşa descheiată până la mijlocul pieptului; părea a fi o întâlnire amoroasă. Şi-a pus mâna pe piciorul meu, dar eu l-am refuzat; i-am spus că eu nu îl privesc aşa. M-am mutat din apartamentul pe care mi-l închiriase şi i-am dat cheile înapoi. Am crezut că aşa-i cel mai bine pentru relaţia noastră, s-o păstrăm la un nivel profesional. A fost cât se poate de înţelegător… a spus că vrea doar ca eu să fiu fericită.

S-a ridicat în şezut pe pat şi şi-a strâns genunchii la piept.

— Apoi am mers la studio ca să înregistrez al patrulea album şi am văzut-o pe asistenta lui conducând Mercedesul meu, iar cântecele pe care mi le-a dat nu erau nici pe departe ca acelea pe care le cântasem până atunci. Erau lipsite de viaţă. Superficiale. Dulcegării pop. Când i-am vorbit lui Sam despre asta, mi-a spus că inventarul de cântece disponibile era limitat. Că aşa se întâmplă uneori în industria muzicală. Că viaţa la Nashville depinde de cei ce scriu cântecele cele mai bune. Că asta era tot ce putea face. Daley s-a uitat la mine şi a continuat: Apoi a semnat cu o fată nouă şi ea a făcut un album cu nişte cântece pe care eu le-aş fi cântat mai bine. Ulterior au urmat alte două

fete ca ea. Unele cântece au avut destul de mult succes.

Cariera lui Daley a cunoscut o cădere abruptă la acea vreme, aşa că am continuat s-o descos:

— Ce s-a întâmplat cu ultimul album?

Şi-a rezemat capul de tăblia patului:

— Industria se schimbase. Am fost bolnavă aproape un an. M-am luptat cu o infecţie la gât, la care s-a adăugat o oboseală de care nu puteam scăpa. Am făcut câteva injecţii în corzile vocale ca să mă pot achita de obligaţii. Dar nu m-a ajutat. Nu-mi doream altceva decât să dorm. Simţeam oboseala în oase. Deschideam gura ca să cânt, dar notele care ieşeau din ea erau fără viaţă.

Multă vreme am tânjit să ştiu ce s-a întâmplat după plecarea mea din Nashville. Acum ştiam. Timp de douăzeci de ani, Daley şi-a trăit viaţa crezând că Sam era un unchi binevoitor, fără să-i poarte pică, şi convinsă că ea era un talent fără succes la înregistrări. Că Sam era un băiat bun care se simţea vinovat că mă împuşcase — din greşeală. De aceea ştersese cu buretele toată povestea şi nu depusese niciodată plângere pentru o infracţiune căreia pretindea că-i fusese victimă. Ba chiar o protejase pe Daley şi cariera ei – cel puţin aşa credea ea.

Privind retrospectiv, povestea ei era foarte diferită de povestea mea. În mintea ei, eu o respinsesem şi o abandonasem. Rupsesem relaţia cu ea şi fugisem. Sam rămăsese alături de ea ca să adune cioburile. Acesta era singurul scenariu care nu-mi trecuse niciodată prin minte. A zâmbit, în timp ce o lacrimă i s-a prelins din colţul ochiului şi a coborât pe linia nasului. Şi-a strâns picioarele la piept şi mai tare:

— Te-am căutat mereu prin mulţime.

Am deschis fereastra, am tras draperia şi am mai pus o pătură peste picioarele ei.

— Aici sus muntele are cântecul cel mai dulce. Te va adormi cât ai clipi.

A adormit înainte să închid uşa.

Am mai pus câteva lemne pe foc şi am luat un prosop. Apoi m-am dus la pârâu, m-am dezbrăcat în lumina lunii, m-am cufundat în apă până la urechi şi am rămas acolo până când apa rece mi s-a părut caldă.

Din cauza zăpezii topite, temperatura apei în pâraiele şi râurile din Buena Vista şi din împrejurimi rămân puţin sub 0 grade Celsius în timpul iernii. La aceasta se adaugă curgerea apei, care aduce răceala mai repede sub piele, făcând experienţa similară unei împachetări cu gheaţă carbonică. Aici, în spatele Muntelui Antero şi a Muntelui Princeton, unde Muntele Boulder, Muntele Mamma, Muntele Grizzly, Muntele Cyclone şi Muntele White se întâlnesc, s-a produs un fenomen ciudat. S-a format un bazin cu pereţi înalţi – pe care tatăl meu l-a numit cu afecţiune Ligheanul de Bărbierit al lui Dumnezeu.

În ciuda căldurii din august, în bazinul acesta este zăpadă pe tot parcursul anului, şi aşa a fost de când oamenii îşi pot aminti. Este foarte posibil să existe şi zăpadă depusă cu cincizeci de ani în urmă. Oricum ar fi, zăpada topită din Ligheanul lui Dumnezeu alimentează Lacul Baldwin şi Lacul Pomeroy. Ca să ajungă acolo, aceasta curge printr-o pâlnie naturală săpată în stâncă, formând o cascadă de aproape trei metri, ce cade într-un al doilea bazin, chiar deasupra cabanei noastre. Pe acesta tata l-a denumit „Bolul cu Cereale al lui Dumnezeu”. Cred că i-a fost foame când i-a dat numele acesta. Estuarul se revarsă acolo într-o explozie

de stropi sub care e greu să stai, din cauza presiunii şi a răcelii. Parcă nenumărate ace ţi-ar străpunge pielea. „Bolul cu Cereale” are dimensiunea unui bazin mediu de înot şi este plin de păstrăvi delicioşi ce ţâşnesc printre stânci cum, după ştiinţa mea, nu se mai găsesc nicăieri în lume. Apa rece ca gheaţa se revarsă peste marginea Bolului, după care îşi începe coborârea în vale, de unde în cele din urmă se revarsă în Râul Arkansas.

Pentru mine, important este că „Ligheanul lui Dumnezeu” asigură o curgere permanentă de apă care tehnic este mai rece ca gheaţa, la doar o sută de paşi de uşa din spate a cabanei mele, indiferent cât de cald este în timpul verii.

Primele treizeci-şaizeci de secunde sunt cele mai dureroase. După aceea, nu mai simt aproape nimic. Adevărul este că, după cinci sau şase minute, mintea începe să-mi spună că mi-e cald.

9

Prima zi Daley a dormit profund. Nici măcar nu s-a răsucit în pat. A doua zi am verificat dacă nu cumva are febră, i-am îndepărtat părul de pe faţă, apoi m-am aşezat lângă ea şi am sorbit mirosul ei atât de cunoscut. Am şezut acolo o oră întreagă. Poate chiar două. M-am gândit mult la ce ştia, ce nu ştia şi ce era de câştigat dacă îi spuneam adevărul.

În ziua a treia, i-am ridicat capul, am hrănit-o cu puţină supă de pui şi am făcut-o să mănânce nişte pâine prăjită cu unt de arahide. După ce a terminat, şi-a pus capul iarăşi pe pernă, a închis ochii şi şi-a scos mâna de sub cearşaf. Ca s-o caute pe a mea. Mi-am aşezat mâna în mâna ei şi ea a adormit iarăşi. Mâinile îi erau aspre şi, dacă spuneau o

poveste, aceasta nu era una de tandreţe. Când s-a trezit în dimineaţa a patra, am auzit-o vorbind la telefonul meu fix. Nu i-am putut distinge cuvintele, dar tonul îi era apologetic, ca şi cum persoana de la capătul celălalt al firului ar fi fost supărată. A închis şi a format alt număr. Părea că vrea să obţină o informaţie. Când şi-a făcut apariţia, câteva momente mai târziu, am luat o mică decizie. Adevărul despre vieţile noastre nu ar face altceva decât să deschidă cutia Pandorei şi m-am întrebat dacă asta nu cumva i-ar provoca şi mai multă durere. A suferit şi aşa destul de mult.

Când a ieşit, era încă învăluită într-un nor de somn profund şi purta unul din puloverele mele din lână Melanzana. Şi-a turnat puţină cafea şi m-a găsit pe verandă cu Jimmy în poală. Nu ştiu cât a stat acolo înainte s-o observ rezemată de tocul uşii.

Norii pluteau deasupra văilor. La vreo o sută cincizeci de metri spre vest, câţiva nori întunecaţi ameninţau cu prima zăpadă a anului. Când a vorbit, vocea îi era domoală, dar nu neapărat liniştită. Îngrijorarea revenise, şi se închisese iarăşi în carapacea ei protectoare. Mi-a spus pe un ton apologetic:

— Bună, eu... am vorbit cu cei din Biloxi. îşi pierd răbdarea. Trebuia să ajung acolo acum două zile. Mi-au zis că a apărut un video pe net. Cu mine într-un bar. Are multe vizualizări şi lumea întreabă de mine. Biletele de la spectacole încep să se vândă. S-ar putea să fie o ocazie numai bună.

Am studiat-o în timp ce vorbea. îşi scosese ghipsul. Mâna îi mai era puţin umflată, dar vânătaia căpătase o nuanţă de purpuriu închis. Cearcănele de sub ochi îi dispăruseră şi strălucirea din ochi îi revenise.

— Îmi pare foarte rău… Am verificat programul autobuzului. Ai putea să mă duci până la staţie?

În inima mea a încolţit un sentiment pe care nu-l mai încercasem de multă vreme. Cuvântul cel mai potrivit pentru a-l descrie ar fi *durere*. L-am pus pe Jimmy jos şi mi-am tras ghetele.

— Sigur.

S-a uitat ţintă la Jimmy şi un rid a luat formă între sprâncenele ei. Când a atins gaura de la glonţ cu buricele degetului, aproape că am văzut întrebarea ce-i stătea pe limbă. Probabil că s-a răzgândit, fiindcă tot ce a spus a fost:

— Mă duc să fac repede un duş.

Când s-a întors, mirosind a săpun şi cu părul ud, am vârât în buzunar cheile de la Jeep şi am întrebat-o:

— Eşti gata?

Şi-a luat hainele şi rucsacul cu mult loc liber şi a răspuns: — Da. Gândul că va ajunge în Mississippi fără un instrument cu care să cânte nu-mi dădea pace:

— Mai poţi sta trei minute ca să-ţi arăt ceva?

Pe chipul ei s-a citit o rugăminte, dar n-am ştiut cum s-o interpretez.

— Sigur.

Lângă bucătărie era o uşă grea de lemn încuiată cu trei lacăte. Le-am descuiat pe toate trei, am aprins lumina şi am deschis uşa.

— Când ne-am cunoscut, n-am putut să-mi iau mâinile de pe chitara ta, am râs. Nu s-au schimbat prea multe de atunci.

A păşit în cameră şi, la fel ca în spital, maxilarul i-a coborât în jos şi sprâncenele i s-au ridicat în sus. A început să numere, cu degetul săltând în susul şi în josul rândurilor.

Când a terminat, a spus:

— Ai şaizeci şi patru de chitare?

Numărul m-a surprins. Părea mare.

— Nu ştiu câte am.

A început să se plimbe şi s-a întors, vorbind pentru sine.

— Ai atât de multe că nici nu le mai ştii numărul.

Lambrisasem pereţii cu cedru roşu din vest şi instalasem un dezumidificator. Acesta se declanşa când umiditatea depăşea 50 la sută, dar ţinând seama de clima uscată, acest lucru nu se întâmpla prea des.

Daley s-a plimbat prin încăpere, atingând chitarele. Încăperea era plină cu chitare Martin, McPherson, Gibson şi câteva Gollings, Taylor şi altele. Părea sincer impresionată.

— Este cea mai frumoasă colecţie pe care am văzut-o vreodată. Eşti oficial un obsesiv colecţionar de chitare.

— Mi s-a spus în multe feluri, dar asta-i ceva nou. M-am tras la o parte, în timp ce ea continua să se plimbe în susul şi în josul fiecărui rând. Le aşezasem în rasteluri – unele peste altele. Ca hainele într-o spălătorie automată.

— Uneori nimic nu se compară cu un McPherson. Ştii cum se spune – poţi să ciupeşti o coardă şi după aceea să mergi în pauza de masă, iar când te întorci, ea încă vibrează

— Perfecţiune armonică. Dar uneori îmi place ca o notă să moară imediat, să nu rezoneze îndelung, deci indiferent dacă ciupesc corzile cu pana sau cu vârful degetelor, răspunsul variază în funcţie de ce simt pe moment, am spus ridicând din umeri. Este greu să alegi între un D-28 şi un D-35.

S-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Mă bucur foarte mult pentru tine.

Mi-am plimbat braţul peste rasteluri:

— Alege una.

— Poftim?

— Oricare îţi place.

A făcut un pas înapoi.

— Peg, n-aş putea să fac aşa ceva.

Era prima dată când îmi spunea Peg. I-a ieşit din gură foarte firesc, fără să-şi dea seama. Într-o clipită eram cu douăzeci de ani mai tineri. Vocea mea a oprit întoarcerea în timp.

— Pe ce vei cânta când vei ajunge acolo?

A făcut un gest nepăsător, dar mi-am dat seama că gândul o preocupa.

— Mulţumită ţie, am câţiva dolari. Găsesc eu ceva.

— Nu prea ştii să minţi.

A pornit pe interval cu mâinile întinse şi cu degetele atingând capetele chitarelor.

— Au spus că au ceva ce aş putea împrumuta pentru început.

Aşadar abordase subiectul cu cei din Biloxi. Aceasta mi-a confirmat bănuiala; problema o îngrijora. Am luat un McPherson şi i l-am întins, o punte temporară între noi.

— Ea e Rose. Vocea ei se potriveşte cu a ta. Am lăsat instrumentul să cadă în mâinile ei. Te rog.

— Are un nume?

— Toate au nume.

— Dar, Cooper…

— Te rog, am spus iarăşi. De dragul vremurilor apuse.

A răsucit-o în mâini.

— Nu-mi permit…

— Este un dar. Darurile nu se plătesc.

Atentă să nu-şi lovească mâna, a cântat câteva acorduri,

apoi a rotit-o în mâini şi a zis:

— E frumoasă. După aceea s-a apropiat şi m-a sărutat pe obraz. Mulţumesc. M-a sărutat şi a doua oară. De data aceasta mai aproape de buze. Sincer, nici nu ştiu ce să…

Am tras cutia chitarei de pe raft şi am pus chitara în ea, împreună cu câteva seturi de corzi şi câteva zeci de pene, după care m-am îndreptat spre Jeep. Ea m-a urmat în tăcere.

Cât timp am coborât muntele, şi-a supt unghia şi a încercat să nu se uite la mine. Dar nu i-a reuşit prea bine.

Staţia de autobuz din Buena Vista nu este mai mult decât un punct de pe trotuar unde autobuzul opreşte în drumul său la sud de Leadville spre Salida. Cumperi biletul de la poştă şi când vezi autobuzul venind, îi faci semn să oprească. De modă veche, dar eficient.

I-am cumpărat eu biletul până la Mississippi, fapt ce a stârnit protestele ei, dar i l-am cumpărat oricum. Apoi am dus-o la cafeneaua Roastery şi i-am cumpărat un Honey Badger, după care ne-am întors în staţie şi am aşteptat, în timp ce spuma albă a laptelui îi acoperea încă buza de sus, mi-am deschis portofelul şi i-am dat toţi banii pe care îi aveam. Câteva sute de dolari. Cu banii aceştia, cu cei din bacşişuri şi cu cei câştigaţi la Funia, avea aproape o mie de dolari. Probabil că de multă vreme nu mai avusese atâţia bani.

A încercat să protesteze, a încercat să pară de neclintit.

— Nu, Cooper, nu pot să-i iau.

Am întins bancnotele împăturite spre ea.

— Banii ăştia i-am făcut pe seama vocii tale.

S-a uitat la bani.

— Atunci ar trebui să ne înveţi pe toţi cum să economisim,

fiindcă vocea mea n-a mai adus bani nimănui de multă vreme.

Era o sugestie subtilă.

I-am vârât banii în jachetă. A privit, cu braţele încrucişate, traficul din direcţia sud. Am tăcut amândoi.

În cele din urmă, ea a rupt tăcerea:

— M-am distrat bine ieri. Sau când o fi fost ziua în care am cântat. Parcă ar fi fost ieri.

— Şi eu.

S-a uitat spre munţi şi a continuat:

— De mult nu m-am mai simţit atât de odihnită.

Mi-am plimbat şi eu privirea peste crestele Collegiate şi i-am zis:

— Munţii au efectul ăsta. Apoi m-am uitat la ceas. Mai aveam câteva minute.

Exersasem de nenumărate ori, dar acum, când sosise în sfârşit momentul, nu ştiam cum să deschid discuţia. Voiam ca Daley să ştie adevărul. Să corectez istoria noastră. Dar nu trebuia să-i spun tot adevărul. O speranţă falsă putea face mai mult rău decât o istorie falsă.

Am întrebat-o într-o şoaptă aspră:

— Îţi aminteşti că atunci când ne-am întâlnit prima dată ţi-am spus că mama îi dăruise tatei o chitară când s-au căsătorit?

— Da.

— Că am crescut cântând la chitara aceea şi când am plecat de acasă, am furat chitara tatălui meu?

A confirmat cu o mişcare a capului.

— Şi îţi aminteşti că, atunci când am ajuns în Nashville, cineva mi-a furat-o?

O altă înclinare a capului.

— Îţi mai aduci aminte cum se numea chitara aceea?

Şi-a scrutat memoria:

— Frankie? Arlie? Ceva ce se termina în – i. — Jimmy.

— Ăsta era.

— Azi-dimineaţă m-ai văzut cântând la o chitară D-28 ce are o gaură mică sub cutia de rezonanţă. Ţi-ai vârât degetul mic în gaura aceea.

A confirmat iar din cap.

— Aceea-i Jimmy.

M-a privit mirată. Erau prea multe amintiri, şi noi eram prea înstrăinaţi unul de celălalt.

— Gaura aceea…

S-a oprit.

— După incendiu, Sam ţi-a spus două poveşti. îţi aminteşti?

A confirmat cu o mişcare uşoară a capului, plină de bănuieli, în privinţa motivului pentru care aduceam în discuţie întâmplarea aceea.

— Dacă niciuna din ele nu e adevărată?

— Dovedeşte-o.

— Asta ar fi cam greu de dovedit. Dar dacă ar fi aşa?

Niciun răspuns.

— Dacă ar fi şi o a treia poveste? Cea adevărată?

— Asta ar ridica întrebarea simplă de ce nu m-ai iubit destul de mult ca să mi-o spui. Să lupţi pentru mine.

Tocmai am deschis gura să-i răspund, când a sosit autobuzul, şi scrâşnetul frânelor a distrus stratul subţire de speranţă ce umplea aerul dintre noi. Câteodată, a ridica întrebări despre adevăr este mai eficient decât a spune adevărul însuşi. Timpul meu expirase.

— Dar dacă te-am iubit destul de mult ca să nu ţi-o spun?

Autobuzul oprise, uşa era deschisă. Şoferul aştepta.

Daley şi-a pus rucsacul pe umeri şi a luat McPhersonul. Avea lacrimi în ochi. Greutatea se întorsese pe umerii ei.

— Te-ai mai gândit vreodată la Ryman?

Am sărutat-o pe obraz şi i-am răspuns:

— Numai de fiecare dată când respir.

Mi-a reţinut mâna într-a ei. O mică ezitare.

— Te-ai gândit vreodată la ce-ar fi putut să fie? Cu noi?

— Mai des decât la Ryman.

— Crezi că mai există speranţă pentru noi?

— Cred că viaţa ta a fost doar un preludiu până acum. Ce e mai bun urmează de acum înainte.

— Am încetat demult să mai cred în mine.

— Eu nu.

M-a sărutat iarăşi, lipindu-şi buzele de ale mele. Erau moi, calde, umede, îmbietoare şi fremătând. S-a tras înapoi ca să mă privească mai bine, apoi m-a sărutat iarăşi. De data aceasta, prinzându-mi faţa în palme; într-un final s-a întors spre autobuz.

— Vrei să vii? m-a întrebat. Poţi să stai o săptămână-două. O mică vacanţă. Sau poţi să stai pentru totdeauna.

Fiecare fibră din mine ar fi vrut să urce în autobuzul acela. Mi-aş fi dorit s-o iau în braţe şi să nu mă mai uit niciodată înapoi.

Acum plângea şi îi era ruşine să urce în autobuz cu ochii umflaţi. Aşa că i-am dat ochelarii mei de soare.

— Sună-mă după ce te instalezi. Anunţă-mă cum îţi mai merge.

Am văzut-o tremurând şi îmbrăţişându-se ca răspuns. S-a adunat, a confirmat din cap, a urcat în autobuz, iar când şoferul a deschis compartimentul pentru bagaje de sub

autobuz, i-am dat tichetul şi am pus bagajul ei în compartiment. L-am aşezat lângă celelalte bagaje, am desfăcut fermoarul şi am introdus înăuntru trei caiete. Cele mai bune piese ale mele. Scrise cu gândul la ea, imaginate cu vocea ei. De fapt, fiecare cântec pe care îl scrisesem în ultimii douăzeci de ani îl scrisesem cu gândul la ea.

Şoferul a urcat în autobuz, uşa s-a închis şi eu am rămas pe trotuar în timp ce autobuzul s-a pus în mişcare. Vederea feţei din ce în ce mai mici a lui Daley prin fereastra autobuzului a fost pentru mine o sursă de durere teribilă: după douăzeci de ani, încă nu-i spusesem adevărul.

Oricât aş fi vrut să alerg după autobuz, să izbesc cu pumnii în uşa acestuia şi să strig la şofer să oprească, nu eram în stare să-i spun cuvintele pe care ea ar fi dorit să le audă.

Că încă o iubeam prea mult.

10

M-am întors acasă. Încet. În tăcere. Aveam de gând să deschid ferestrele şi uşile, dar Daley şi parfumul ei Coco Chanel rămăseseră încă în aer, de aceea le-am lăsat închise şi m-am plimbat dintr-o cameră într-alta inspirând adânc. N-aveam niciun chef să mănânc. În cele din urmă am intrat în camera ei, m-am aşezat pe patul unde dormise, m-am lăsat pe spate şi am închis ochii.

Crizele prin care treceam de douăzeci de ani apăreau din ce în ce mai frecvent, cu din ce în ce mai puţine avertismente şi durau din ce în ce mai mult. Stând acolo pe pat, am simţit că un asemenea episod era pe punctul să înceapă. M-am dus repede la bazin, m-am dezbrăcat de

cămaşă şi am intrat în apă. În decursul anilor mi-am făcut obiceiul să intru cu pantalonii pe mine, fiindcă dacă se întâmpla ceva rău, cineva putea să mă tragă de curea afară din apă.

Ceea ce urmează se întâmplă în câteva etape. Primul lucru este răceala apei. Aceasta îţi taie la propriu respiraţia. Al doilea lucru este durerea, pe care creierul nu ştie cum s-o proceseze, fiindcă transmite semnalul scoatemă-de-aici prin toate fibrele organismului. Încerc să nu mă concentrez asupra lui. Al treilea lucru este o paralizie mocirloasă amestecată cu o senzaţie ciudată de căldură înţepătoare. După vreo două minute, durerea dispare şi nu mai simţi nici rece, nici fierbinte. Ai impresia că tremuri într-o cameră cu o lumină în faţă şi cu pereţi întunecaţi de o parte şi de alta. Când pereţii încep să se apropie de tine, e timpul fie să ieşi din apă, fie să te îndrepţi spre lumină.

Am auzit, sau poate am simţit, că cineva se apropie de bazin şi apoi o umbră a căzut peste mine. O mână gigantică m-a prins de curea şi m-a scos din apă ca o macara, după care m-a aşezat cu blândeţe pe mal. Am deschis ochii, tuşind, scuipând şi încercând să-mi mişc membrele, şi l-am văzut pe Big-Big uitându-se în jos la mine.

— I-am spus tatălui tău că o să am grijă de tine, dar devine din ce în ce mai greu.

M-am ghemuit în poziţie fetală şi am vorbit printre dinţii care-mi clănţăneau:

— Cum ai ajuns aici?

Mi-a răspuns:

— Sunt bătrân, nu mort, — şi mi-a întins un prosop.

A aranjat lemnele pentru foc, a rupt pe genunchi câteva vreascuri mai mari şi a format o piramidă. După ce a dat foc

acelor de pin, a îngenuncheat şi a suflat încet în flacără. Când focul s-a aprins, a mai adăugat câteva crengi, înteţindu-l. Peste câteva minute, focul s-a transformat într-o vâlvătaie, pocnind şi pârâind. M-am apropiat şi mai mult de foc. Tonul vocii lui Big-Big trăda că nu e foarte mulţumit.

— Ai de gând să rămâi aici? S-o laşi să plece?

Nu i-am răspuns.

— Crezi că e vreo uriaşă greşeală a universului faptul că a ajuns falită în oraşul tău, în colţul tău de stradă, în faţa Jeepului tău?

Tot nimic.

A clătinat din cap şi a adăugat:

— Tatăl tău s-ar fi repezit după fata aia. Ar fi alergat cât l-ar fi ţinut picioarele.

— Tatăl meu e mort. Şi în curând voi fi şi eu.

A scuipat pe pământ şi mi-a replicat:

— N-are a face cu dacă trăieşti sau mori. Şi nu ştii nimic despre tatăl tău. Big-Big se anima din ce în ce mai tare. Fata asta merită să ştie adevărul. Că toate astea nu sunt din vina ei. Că nu ea este motivul.

Am protestat, clătinând din cap:

— Nu pot să-i cer să se îndrăgostească de un bărbat pe moarte.

— Eşti pe moarte de când te-ai întors în munţi, acum douăzeci de ani. Vrei să mai pierzi douăzeci? Să trăieşti ca un pustnic aici? Dragostea a fost făcută ca să fie dăruită. Tu de ce n-o dăruieşti pe-a ta?

— Adevărul despre mine îi va face rău.

— Şi eu am crezut la fel. Am crezut că nespunându-ţi nimic, te protejez. Adevărul este… A clătinat din cap şi a scuipat iarăşi. Adevărul este singurul lucru care nu face rău.

Adevărul este o mână gigantică. Te eliberează şi te apucă strâns în acelaşi timp.

— Tu ai inventat asta?

— Nu eu, tatăl tău. Şi-a frecat mâinile, căutându-şi cuvintele: Trebuie să-ţi spun ceva.

Tonul vocii îi era schimbat. Durerea ieşea la suprafaţă. Am aşteptat.

A scos un ţâţâit, după care mi-a zis:

— Tatăl tău a murit în apa asta. S-a înecat chiar aici.

M-am ridicat în şezut. Mie-mi povestise altceva.

— Parcă ai spus că a murit în casă în urma unui infarct.

A confirmat cu o mişcare a capului.

— Inima lui s-a oprit, într-adevăr, dar de ce s-a oprit, asta-i altă poveste.

— Bine… de ce s-a oprit?

Big-Big m-a privit fix şi a răspuns:

— Din cauza unor complicaţii.

— Ce fel de complicaţii?

Ochii lui Big-Big s-au mişcat spre stânga, apoi spre dreapta, apoi s-au oprit străpungându-mă:

— Trebuie să se fi frânt. Părea că vrea să spună mai multe, dar s-a oprit. În schimb, a scos scrisoarea uzată din buzunarul vestei şi a aşezat-o cu blândeţe pe pământ, lângă mine. Odată o citisem cu mâini unsuroase. Altădată vărsasem cafea pe ea. Altădată, am rupt paginile în două. O bandă adezivă ţinea acum laolaltă cele două bucăţi de hârtie. Dar de cele mai multe ori o pătam cu lacrimi.

Big-Big mi-a spus:

— E rândul tău.

Tata scrisese scrisoarea în noaptea în care fugisem. Big-Big o găsise pe biroul lui după ce tata murise – tata însuşi

dorise ca ea să fie găsită. Cel puţin aşa ştiam. Big-Big mi-o dăduse la întoarcerea mea. Multă vreme am păstrat-o cu o deosebită grijă, am învăţat-o pe de rost. Erau ultimele cuvinte ale tatălui meu către mine. Peste câţiva ani, Big-Big mi-a cerut-o ca s-o citească iarăşi. Am văzut cum o ţinea. Cum i s-au rotunjit umerii în timp ce-o ţinea. Am văzut reflecţia sticloasă din ochii lui. Aşa că am început s-o ţinem cu rândul. Am trecut-o de la unul la altul cam un an de zile. Însă la un moment dat tandreţea m-a părăsit şi m-am înfuriat. De aici banda adezivă. Dar acum nu mai aveam nevoie de scrisoare ca să ştiu ce scrie în ea. O citisem de atâtea ori, că aş fi putut s-o recit şi invers. Totuşi, deşi răspundea la aproape toate întrebările inimii mele, una a rămas fără răspuns.

Big-Big s-a întors spre mine şi mi-a pus cu blândeţe mâna pe umăr. Vocea lui a devenit o şoaptă caldă:

— Cooper?

Ştiam ce vrea să spună. îmi spusese acelaşi lucru şi altădată. Mi-am aşezat palma peste palma lui.

— Nu poţi să spui unui mort că-ţi pare rău.

Am despăturit scrisoarea şi m-am învăluit pentru a zecea mia oară în sunetul vocii tatălui meu.

Dragă fiule,

Ai plecat în seara asta. Ai părăsit Cascadele. Eu eram pe scenă şi am urmărit cum luminile roşii ale maşinii deveneau din ce în ce mai mici. Acum stau şi mă întreb dacă am făcut bine că te-am lăsat să pleci. Mă întreb dacă am procedat bine. Poate că am greşit. Nu ştiu. Dar ştiu că mă doare inima. îmi imaginez că şi pe tine te doare…

Scrisul lui de mână continua pe trei pagini. Ştiam scrisoarea pe de rost. Era pentru mine apă în deşert.

Tata îşi semnase numele de cinci ori. De două ori cu cerneală albastră şi de trei ori cu cerneală neagră. Ştersese data de la începutul ei de cinci ori, şi de fiecare dată scrisese o altă dată în locul celei şterse. Toate modificările acestea fuseseră făcute la aniversările plecării mele. Înseamnă că tata scosese scrisoarea în fiecare an, o recitise, schimbase data şi o semnase din nou.

Poate că imaginea aceasta mă mângâia cel mai mult.

Am împăturit scrisoarea şi am introdus-o înapoi în plic. După douăzeci şi cinci de ani, vocea tatălui meu încă răzbătea până la mine. Acestea erau ultimele cuvinte pe care mi le adresase. Şi când ele mi-au pătruns din nou în suflet, şi am înţeles încă o dată că acele cuvinte pe care voisem de mult să i le spun, şi pentru care mă şi întorsesem acasă, nu vor mai fi rostite niciodată, ci aveau să rămână nespuse şi învăluite în regrete, tăindu-mi sufletul aşa cum diamantul taie sticla unui vitraliu, am plâns ca un copil.

PARTEA A II-A

11

Cât am fost copil, tata n-a vorbit niciodată prea mult despre mama. Nu fiindcă n-a vrut. Cred că a fost prea dureros pentru el. Mi-a spus că s-au întâlnit într-un bar unde el cânta şi ea servea la mese. Peste câteva săptămâni, ea n-a mai vrut să-i servească bere, fiindcă se îndrăgostise de vocea lui şi a spus că aceasta era prea pură ca să fie otrăvită cu alcool.

Mama nu ştia că el comanda bere doar pentru a vorbi cu ea. Problema era că nu-i plăcea gustul berii, aşa că de fiecare dată când ea se îndepărta, turna berea printre scândurile podelei de sub picioarele lui. Tata a spus că s-a bucurat când mama a pus piciorul în prag, fiindcă prefera cafeaua şi, având în vedere că reumplerea cănii cu cafea era gratuită, avea ocazia s-o vadă mai des.

În cele din urmă, într-o seară, ea a trântit cafetiera pe masă şi l-a întrebat: — De ce nu mă inviţi în oraş? Nimeni de pe pământul ăsta nu bea atâta cafea.

Tata a spus că şi asta a fost bine, fiindcă ajunsese deja să meargă la toaletă din cinci în cinci minute. Mi-a zis că atunci când era însărcinată cu mine, el îmi cânta pe burta mamei în fiecare seară. îşi lipea buzele de pielea ei şi cânta — Isus, ştiu, mă iubeşte, — şi alte câteva imnuri vechi. Aş minţi dacă aş spune că-mi aduc aminte, dar îmi amintesc vag că am auzit cântându-se înainte să aud vorbindu-se. Cred că de aceea am şi început să cânt înainte să încep să vorbesc. Fredonam melodii deja înainte să spun *mama* sau *tata*. Şi când am început să vorbesc, spre marea încântare a

tatălui meu, primul cuvânt pe care l-am rostit a fost *Jimmy*.

Jimmy a fost cadoul de nuntă primit de tata de la mama. A costat-o tot bacşişul pe un an întreg. Este un Martin D-28. Dacă te pricepi la chitare, n-ai nevoie de nicio explicaţie. Dacă nu, e simplu. Martin D-28 este chitara după care sunt judecate toate celelalte. Punct. Când te gândeşti la chitară, indiferent dacă eşti conştient de asta sau nu, te gândeşti de fapt la un Martin D-28. Având în vedere istoria şi valoarea ei, Jimmy a fost întotdeauna cel mai preţios lucru din casa noastră.

Drept urmare, am crescut într-o casă unde muzica şi cântatul erau la fel de firești ca respiraţia. A-mi cere să-mi imaginez viaţa fără muzică este ca şi cum ai cere unui peşte să-şi imagineze viaţa fără apă. Încă înainte să împlinesc un an, tata mă lua pe genunchi şi mă învăţa lick-urile. Ţinea mâncarea de bebeluşi într-o mână şi pana în cealaltă. Nu, eu nu-mi amintesc asta, şi nici nu înţeleg cum a fost posibil, dar ceva în creierul meu a înţeles. Asemenea cântatului pe burta mamei, lecţiile acelea timpurii au deschis în creierul meu uşa pentru percepţia şi înţelegerea lumii, mediului înconjurător şi sentimentelor mele prin muzică. Tata spune că ştiam acordurile la ukulele înainte ca să pot merge. Nu am multe amintiri despre mama, şi nu pot să-i văd faţa decât în fotografii, dar uneori o aud cântând. Tata mi-a spus că vocea ei îl topea şi că timbrul cel mai apropiat de vocea ei pe care l-a auzit vreodată a fost vocea mea din copilărie.

Cabana noastră este situată la aproape 3900 de metri înălţime. Stă cocoţată pe un povârniş aproape de vârful muntelui. Uneori ne-a fost greu atât să ajungem la ea cât şi să plecăm de acolo. Puţini oameni au ajuns vreodată la o

înălţime atât de mare. Nici măcar minerii care săpau după argint şi minereu nu au considerat că pământul acela merita efortul. Dar tocmai fiindcă nimeni nu l-a vrut, au fost în stare mama şi tata să-l cumpere.

Până acum câţiva ani nu a valorat cine ştie ce. Deşi este adevărat că pământul nu a fost niciodată prea valoros, s-a dovedit că drepturile de apă erau. Şi apă aveam din belşug. Poate că nu pare un avantaj prea mare, însă oamenii din Colorado fac moarte de om pentru drepturile de apă. Şi având în vedere că noi deţineam muntele, inclusiv vârful lui şi orice sursă de apă sau orice izvor de pe el, nimeni altcineva în afară de noi nu avea dreptul la apa aceea.

Unul din lucrurile care au atras-o pe mama la tata a fost ocupaţia lui. Tata era predicator itinerant. Când rămâneam acasă, făcea şi puţină prospectare mineralieră, dar ocupaţia sa principală era să predice. Adunările lui de trezire *spirituală* erau celebre în Colorado şi împrejurimi, prin urmare călătoream foarte mult. Asta nu înseamnă că nu credea în bisericile clasice, dar se simţea mai în largul lui într-o biserică fără ziduri. Stilul lui atrăgea sub prelata aceluiaşi cort oameni de tot felul, inclusiv pe unii care nu s-ar fi simţit confortabil într-o biserică cu clopotniţă. Motociclişti tatuaţi şedeau lângă hippy care nu se mai îmbăiaseră de un an, lângă bărbaţi cu pălării de cowboy, lângă fani ai muzicii Motown, lângă femei cu fuste până la glezne şi părul coafat în stil stup de albine. Oameni de tot felul. Eu am crescut în mediul acela, care pe atunci mi se părea foarte normal. Acum cred că trebuie să fi arătat mai degrabă ca un circ, decât ca o biserică.

Când am împlinit trei ani, tata a început să primească invitaţii din statele învecinate, Texas şi New Mexico, aşa că

ne împachetam miercuri sau joi şi călătoream toată noaptea la câte o adunare de trezire spirituală care ţinea de vineri seara până duminică dimineaţa. Uneori duminica dimineaţa se prelungea până duminică după-amiază ori chiar seara, astfel că până strângeam cortul, până încărcăm scaunele şi pianul, ajungeam acasă marţi, doar pentru ca joi să pornim iarăşi la drum. Tata era un om solid, dar îi era prea greu să încarce şi să descarce totul de unul singur. Până în ziua în care a dat peste Big Ivory' Johnson.

Fiindcă adunările de trezire spirituală avea loc cu precădere seara, tata petrecea orele de peste zi în orăşelele unde urma să predice, bătând toba ca să trezească interesul oamenilor. Mânca la cantinele locale, sporovăind cu chelneriţele; se bărbierea la spiţerul local; îşi spăla hainele la maşina de spălat automată, ba chiar ajungea cu mesajul său şi în închisorile locale. Acolo l-a şi întâlnit pe Big Ivory, care ispăşea o pedeapsă de cinci ani pentru un atac – ceea ce, date fiind dimensiunile lui, trebuie să fi fost uşor pentru el. Big Ivory era înalt de 2 metri, cântărea probabil aproape 100 de kilograme, şi – cu toate că dinţii lui aveau culoarea fildeşului – pielea îi era de culoarea cafelei negre. A spus că, atunci când a ieşit din închisoare, tata a fost singurul om, indiferent de culoare, care i-a oferit o slujbă.

Tata l-a aşteptat la ieşirea din închisoare. Din ce povesteşte Big-Big, tata a coborât geamul autobuzului pe care îl conducea şi l-a întrebat: — Ţi-e foame?"

Big-Big explică: — M-am uitat la bărbatul acela alb şi mi-am spus: „*E nebun*." Dar stomacul îmi chiorăia de foame.

Prietenia lor a început la acel mic dejun. Mie mi-a fost greu

să spun *Ivoryş*[8], aşa că i-am spus „Big-Big”. Din ziua aceea, nu-mi amintesc ca autobuzul nostru să fi plecat vreodată fără ca Big-Big fie să-l conducă, fie să arate direcţia.

Aveam patru ani când a murit mama. Tot ce-mi amintesc este că s-a îmbolnăvit şi apoi a dispărut. Big-Big lucra deja cu tata de zece ani *când* mama a murit. Au venit la înmormântare oameni de peste tot, astfel că procesiunea a fost lungă de peste un kilometru jumate. Au îngropat-o sub plopi, fiindcă îi plăcuse întotdeauna să audă foşnetul lor în bătaia vântului, şi Big-Big a ajutat la coborârea sicriului în pământ.

Dacă tata a avut vreodată o criză a credinţei, a fost atunci când a vegheat trupul scuturat de febră şi slăbit al mamei. Big-Big mi-a spus mai târziu că moartea ei l-a şocat profund. Mi-a zis că n-a mai văzut niciodată un bărbat plângând aşa. Şi că tata a fost un cui de cort pentru mulţi oameni, dar mama fusese cuiul lui. Şi eu la fel. De aici porecla mea, Peg [Cui]. La fel ca Big-Big, porecla aceasta a rămas. De atunci înainte toţi mi-au spus Peg.

După înmormântare, tata m-a luat de mână, cu lacrimile şiroi pe obraji, şi mi-a spus:

— Ţi-ar fi greu să nu mai cânţi o vreme? A trecut ceva timp până când am înţeles de ce. În anul următor, tata n-a vorbit prea mult. Neam mutat în munţi şi el a rătăcit printre plopi cu Jimmy în mână, cântând. Mai degrabă încercând să cânte, căci de cele mai multe ori cuvintele nu-i ieşeau din gură sau, când îi ieşeau, era doar printre hohote de plâns. Câteodată căuta aur în pârâu cu o tigaie în mână. Se uita ore întregi în tigaie după o licărire aurie, dar căuta, cred, nu atât aur, cât mai degrabă chipul mamei reflectat în ea.

---

[8] ivory = fildeş (eng.) – n.tr.

Având atât de mult timp liber, terenul meu de joacă devenise muntele. Tata mă lăsa să zburd liber după ce-mi îndeplineam muncile gospodăreşti. — Nu te depărta prea tare. Trebuie să mă auzi când fluier. Asta îmi lăsa un spaţiu foarte larg.

Seara târziu, când începea să sufle uşor vântul, se plimba printre plopi cu mâinile ridicate. Când se întorcea, avea ochii înroşiţi şi umflaţi. Într-o seară şi-a întins braţul spre dumbrava unde plopii străluceau coloraţi în roşu aprins şi galben, şi a spus:

— Noi vedem sute de copaci. Mii, chiar. Dar sub pământ, rădăcinile lor sunt legate între ele, formând împreună un organism gigantic. A făcut o pauză, după care a continuat: Dacă un copac se îmbolnăveşte, toată dumbrava se îmbolnăveşte.

În anul următor ne-am întors la circuitul de trezire spirituală şi, la şase ani, am dormit mai multe nopţi pe patul din maşină decât acasă. Tata predica, iar Big-Big cânta la pian. Pe măsură ce am crescut, am înţeles din ce în ce mai clar că deşi tata era solid, Big-Big era de două ori mai solid ca tata. Date fiind proporţiile celor doi bărbaţi şi diferenţa izbitoare în culoarea pielii lor, am început să ghicesc că unii oameni veneau doar ca să vadă pentru ce se făcea toată zarva aceea.

Unul din avantajele staturii înalte era pieptul cât un butoi şi vocea plină, de bariton, cu un volum atât de puternic încât răsuna prin tot lanţul muntos. Tata folosea rareori microfon. Big-Big avea palmele cât nişte labe de urs şi degetele ca nişte cârnaţi, dar făcea senzaţie la pian. Nici acum nu înţeleg cum putea să cânte fără să atingă clapa alăturată. Obişnuiam să şed lângă el şi să urmăresc

degetele lui alergând pe claviatură. De multe ori bisericile unde mergeam ne împrumutau corul lor, care continua ceea ce începuse mama, adăugând o mult necesară voce feminină.

De fiecare dată când ne întorceam acasă, tata descărca maşina şi pornea la plimbare printre plopi. După câteva minute, ecoul vocii lui răzbătea până la mine. Cânta întotdeauna acelaşi cântec. Deşi urechile mele auzeau melodia şi mintea mea înţelegea cuvintele, inima era cea atrasă de el. Era o elegie. Un cântec despre pierdere. Cred că tata îl cânta cu atâta claritate emoţională, fiindcă el însuşi simţea o durere imensă.

Într-o seară, când s-a întors acasă cu ochii înroşiţi şi umezi, l-am întrebat:

— Tată, ce-i cu cântecul ăsta?

Şi-a turnat puţină cafea şi s-a aşezat pe verandă, cu picioarele sprijinite de balustradă. Colorado se întindea înaintea ochilor noştri. Puteam vedea, spre vest, până la 300 de kilometri depărtare.

Tata a tăcut câteva minute, apoi mi-a spus:

— Melodia asta a fost scrisă în secolul al şaisprezecelea sau al şaptesprezecelea de un harpist orb pe nume O’Cahan. Ea a dăinuit două sute de ani, până când un scripcar ambulant a cântat-o într-o seară pe străzile Angliei. Istoria nu consemnează numele scripcarului, dar o culegătoare de muzică, Jane Ross, a auzit melodia, a transcris-o şi a publicat-o sub numele «Lamentaţia lui O’Cahan». Apoi melodia a rămas în aşteptare până când nişte oameni numiţi Weatherly au venit din Anglia chiar în munţii aceştia în căutare de argint.[9] Tata a întins mâna spre

9

peisajul din faţa noastră.

— Majoritatea, dacă nu toată goana după argint s-a desfăşurat în ţinuturile pe care le poţi vedea chiar din locul ăsta, deci îmi place să cred că ce s-a întâmplat după aceea are de-a face într-o oarecare măsură cu dealurile astea. Cel puţin aşa credea mama ta. După o scurtă pauză în care a sorbit din cafea, tata a continuat: Lucrurile se complică puţin aici, dar o irlandeză-americană numită Jess Weatherly a cântat melodia în auzul cumnatului ei, Fred, care era un fel de compozitor. Se pare că de-a lungul vieţii lui acesta a scris şi a publicat în jur de o mie cinci sute de cântece. Înainte să audă melodia, scrisese un text căruia nu-i găsise încă melodia potrivită. În 1911 sau 1912, Jess i-a cântat lui Fred melodia, iar el a rearanjat versurile scrise anterior ca să se potrivească melodiei şi a publicat cântecul pe care m-ai auzit cântându-l.

Am urmărit în tăcere norii ce reuşiseră să se strecoare printre vârfurile munţilor.

— Nu ştiu eu multe, dar cred că-i cea mai minunată baladă scrisă vreodată. Ceva din linia ei melodică ne vorbeşte la un nivel mai adânc decât gândirea. Cântecul a fost cântat la înmormântarea preşedintelui Kennedy şi este înregistrat de toţi cântăreţii, de la Judy Garland şi Bing Crosby până la Man in Black. Tata a zâmbit: Elvis spunea că, în opinia lui, a fost scris de îngeri şi a cerut să-i fie cântat la înmormântare. Poate că nu-ţi aduci aminte, dar în noaptea în care mama ta a murit, m-a rugat să te culc lângă ea în patul de spital. Te-a luat în braţe şi ţi-a cântat acest cântec, în timp ce tu adormeai. Tata s-a oprit şi a tăcut multă vreme. — Eu am şezut lângă pat şi am încercat să ascult. A făcut semn către plopi. Aşa că, uneori… merg acolo să-mi

amintesc.

Am aşteptat un minut sau două înainte să întreb:

— Mă înveţi şi pe mine?

Tata a confirmat cu o mişcare domoală a capului.

— Vrei să-l aduc pe Jimmy?

— Jimmy va sta deoparte la cântecul ăsta. Tata a lăsat jos cana, şi-a dres glasul şi a încercat să cânte, dar ceva îi înăbuşea cuvintele. S-ar putea să fie mai greu decât am crezut. A încercat iarăşi, şi de data asta cuvintele au venit:

„O, Danny, băiete, cimpoaiele, cimpoaiele cheamă…”

De-a lungul anilor, am cântat împreună cântecul ăsta de sute de ori. Era al nostru. Ni l-am însuşit. Era felul nostru de a o onora pe mama şi de a împărtăşi amintirea ei fără să ne spunem nimic. Aşa am trecut peste durerea noastră fără să fim traumatizaţi de ea. Danny Boy a fost cântecul care m-a învăţat ce pot face cântecele. Că muzica ne vindecă dinlăuntru spre în afară.

În seara aceea, tata a terminat istoria cântecului în timp ce mă învelea pentru culcare:

— Jess Weatherly nu a primit niciun fel de recunoaştere pentru cântec. A murit săracă în 1939, în timp ce Fred s-a bucurat de faimă şi bogăţie.

N-am înţeles cum poate să facă cineva aşa ceva, dar tata m-a consolat:

— Cântecele ne supravieţuiesc nouă, oamenilor, a zis. Aşa şi trebuie. Le scriem ca să le dăm mai departe, dar a zâmbit şi m-a lovit uşor peste piept, ai grijă cui le dai.

Tata obişnuia să spună că el şi Jimmy pot să-i conducă pe oameni de aproape oriunde. Uneori venea din spate, croindu-şi drum prin mulţime până în faţă. Fără să atingă nici măcar o coardă. Doar lovea lemnul chitarei, într-un ritm

lent. Folosind chitara ca pe o tobă. Tata ştia toate tipurile de muzică cunoscute omului şi putea să le şi cânte pe cele mai multe dintre ele, dar când era vorba de oameni cu suferinţe lăuntrice, alegea să cânte imnuri vechi. Cu cât mai simple, cu atât mai bine. În ciuda înfăţişării lui banale, avea o educaţie clasică. îi cunoştea pe Bach, pe Mozart şi pe Pachelbel, şi cu toate că îndrăgea muzica lor, că avea fulgere în degete şi că putea să umple aerul cu mai multe note decât majoritatea oamenilor pot percepe, spunea că atunci când vine vorba de oameni, mai puţin înseamnă mai mult. Mai puţine note. Mai puţin zgomot. Un acompaniament simplu. Mereu îmi zicea:

— Cânţi prea mult, prea aglomerat, ceea ce-i face pe oameni să stea şi să te asculte. Să se mire de talentul tău. Însă atunci când cânţi simplu, oamenii ţi se alătură. Cântă împreună cu tine. Şi, apropo, ăsta-i scopul nostru. Sarcina noastră este să punem o cântare în gura lor şi apoi să-i lăsăm să ne-o cânte ei nouă. Asta contează cu adevărat. După aceea a adăugat: Marii chitarişti nu sunt mari fiindcă ştiu să cânte o mulţime de note, ci tocmai din cauza notelor pe care nu le cântă.

Într-o zi am trecut pe lângă o benzinărie unde o mulţime de Elvişi din catifea atârnau pe o sfoară de rufe. Tata a arătat cu capul în direcţia lor:

— Starurile pop pot, într-adevăr, să entuziasmeze lumea, dar ei vin şi pleacă. Sunt ca o stea căzătoare. Aşa sunt şi cântecele lor. Dar imnurile bune? Ele supravieţuiesc celor ce le-au scris. Imnurile nu mor niciodată. S-a uitat în jos la mine şi m-a întrebat: Câte premii Grammy a câştigat Elvis?

Am ridicat din umeri.

— Două. Şi-a şters cu palmele sudoarea de pe faţă. Pentru

ce cântec?

O altă ridicare din umeri.

Tata era pasionat de istoria muzicii. Şi îi plăcea la nebunie să vorbească despre ea.

— Pe la mijlocul anilor 1880, a început el, un predicator suedez pe nume Boberg a scris şi a publicat o poezie. Fără muzică. Doar cuvintele. Câţiva ani mai târziu a participat la o adunare, unde şi-a auzit poezia cântată pe o veche melodie suedeză. Nimeni nu ştie cum sau cine pusese laolaltă cuvintele şi muzica. Apoi, în anii 1920, un misionar pe nume Hine a urcat în Munţii Carpaţi ca să facă misiune printre localnici, când a auzit – fii atent – traducerea rusească a poeziei lui Boberg, ataşată tot melodiei suedeze. Hine predica în stradă din Ioan capitolul 3, când a izbucnit o furtună puternică şi un învăţător l-a găzduit peste noapte. Când Hine a văzut furtuna dezlănţuindu-se peste munţi, a adăugat ceea ce noi numim azi prima strofă. După aceea a ajuns în România şi în Bucovina şi, undeva sub copaci şi în ciripitul păsărelelor, a adăugat strofa a doua. Strofa a treia a terminat-o după ce a fost o vreme oaspetele muntenilor din Carpaţi şi, în sfârşit, strofa a patra a adăugat-o după ce s-a întors în Marea Britanie. Cântecul aşa cum îl cunoaştem noi a ajuns în Statele Unite într-o tabără de tineret la începutul anilor 1950, unde George Beverly Shea, membru al unei echipe de evanghelizare, a predat-o unui bărbat pe nume Billy Graham. Apoi, în 1967, un băiat pe nume Presley a înregistrat «Ce mare eşti!» iar albumul a câştigat discul de platină. Aici tata a ridicat două degete. De două ori.

Peste câteva minute s-a pornit ploaia, iar picăturile au început să răpăie pe parbriz. Ştergătoarele punctau un ritm

întârziat, iar tata a început să cânte încetişor, mai mult pentru el, decât pentru altcineva:

— O, Doamne mare, când privesc eu lumea… Cuvinte ca acestea m-au adormit de multe ori în copilărie.

N-am înţeles niciodată de ce tata şi-a făcut lucrarea în cort. Într-o clădire din mortar şi cărămidă i-ar fi fost mult mai uşor. Ar fi presupus considerabil mai puţină muncă. Şi pentru a complica şi mai mult lucrurile, nu a făcut niciodată vreo colectă. Aceasta nu înseamnă că oamenii n-au dăruit. Au dăruit. Dar tata n-a cerut niciodată nimic. El a vrut ca oamenii să dăruiască din convingere, nu prin manipulare. Având în vedere grămezile de cârje şi de cărucioare goale care s-au adunat de-a lungul anilor, ar fi putut face o grămadă de bani, dacă ar fi vrut, şi probabil că ar fi putut avea propriul lui avion, dar nu l-am văzut niciodată trecând prin mulţime farfuria de colectă.

În ce priveşte muzica, tata a spus mereu că sarcina lui era să le amintească oamenilor cuvintele şi să-i lase pe ei să cânte. Avea suficient talent muzical ca să acompanieze sau să ţină ritmul pentru aproape oricine, dar a spus mereu că locul lui era în fundal.

— Scoate cântarea în evidenţă şi dă-o oamenilor. Pune-o în gura lor. Cântările nu ne aparţin nouă. O cântare este o lumină pe care o aprindem pentru alţii, nu ca să ne punem pe noi în centrul atenţiei.

Într-o zi, în timp ce pregăteam scena pe o căldură foarte mare, am făcut o pauză de odihnă. Devenisem foarte curios, căci înţelegeam că tatăl meu nu era ca ceilalţi taţi pe care îi cunoşteam.

— Tată, de ce faci ceea ce faci? Vreau să spun, îţi vei lua vreodată o slujbă adevărată, ca ceilalţi taţi?

A râs şi mi-a răspuns:

— Sper sincer că nu. A întins mâna în faţă, spre oamenii care intrau în cort. În depărtare se vedea parcarea. Datoria mea este să-i aduc pe oameni de acolo aici. Să-i fac să vină, să intre în prezenţa Aceluia care poate să-i ajute. Apoi, a continuat zâmbind, să mă dau la o parte.

— De ce? am întrebat.

— Fiindcă El este răspunsul de care au ei nevoie. Nu eu. Oamenii ar vrea să mă îmbrace într-un costum scump şi să mă ducă la televizor. A clătinat din cap şi a arătat spre reflectoare: Lucrurile astea au un efect ciudat asupra omului. A scos un ţâţâit dezaprobator şi a continuat: Dar ţine minte, diamantele strălucesc numai când reflectă lumina.

În ultima vreme descoperisem ce înseamnă banii şi succesul, şi înţelegeam că alţii păreau să le aibă, iar noi nu.

— Tată, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Tu îmi vei lăsa o moştenire?

A râs:

— De unde ai auzit despre astfel de lucruri?

— Păi, vreau să spun, eu voi avea bani într-o zi?

De data asta, tata nu s-a grăbit să-mi răspundă:

— Da, fiule, ai o moştenire.

Am zâmbit. Ştiam eu. Eram bogaţi. Tata îmi ascunsese până acum lucrul acesta. Găsise un zăcământ de argint undeva pe munte şi nu-mi spunea nimic până când aveam să devin suficient de mare ca să construim o casă mare şi să cumpărăm un Cadillac.

Dar a adăugat:

— Nu voi lăsa ceva *pentru* tine. Voi lăsa ceva *în* tine.

Nu mi-a plăcut deloc cum suna asta.

12

Prima mea amintire semnificativă despre impactul tatălui meu asupra altora şi despre ceea ce făcea el de fapt cu viaţa lui e de pe vremea când aveam opt ani. Faima tatălui meu se răspândise. Veneau oameni tocmai din California ca să-l asculte predicând, iar el începuse să caute locuri de adunare mai încăpătoare. A angajat patru bărbaţi ca să parcheze toate maşinile şi am trecut de la un cort la cinci – legate în formă de cruce, cu scena în centru. În fiecare cort încăpeau peste două sute de persoane, şi în cele mai multe seri toate scaunele erau ocupate. Mai mult, oamenii care nu găseau loc stăteau în picioare pe margine în patru sau cinci cercuri concentrice. Era aglomeraţie mare. Copiii şedeau pe umerii taţilor. Mamele îşi ţineau bebeluşii în braţe. Bătrânii şedeau în cărucioare.

Se pare că focul şi pucioasa îi atrag pe majoritatea oamenilor mai mult decât vor ei să recunoască. Aşadar, cum nevoia era în creştere, tata a avut nevoie de spaţiu ca să crească.

Cum avea obiceiul să facă drumeţii lungi de unul singur ca să se roage şi să mediteze, a văzut la câţiva kilometri sud de Buena Vista un canion cu pereţi înalţi situat la poalele Muntelui Princeton, şi acesta i-a stârnit interesul. A scos o hartă topografică şi mi-a arătat locul. Parcă cineva tăiase o porţiune ca o bucată de tartă dintr-o parte a muntelui. Secţiunea de 12-16 hectare de teren neted se întindea ca o pâlnie ce pornea dinspre pereţii stâncoşi înalţi de câteva sute de metri. Pentru cineva ca tata, care vorbea mai

multor sute, poate mii de oameni deodată, acesta era un loc de adunare perfect.

Însă era o problemă. Locul avea un proprietar. Ca să mi-l arate, m-a dus dincolo de al nu ştiu câtelea semn cu „Accesul interzis” şi ne-am strecurat prin vegetaţia sempervirescentă, prin parcul naţional care se învecina cu proprietatea noastră, până la terasa naturală de unde se vedea ferma din vale. De aici aveam o privire panoramică. A întins mâna şi mi-a spus:

— Vom pune scena acolo în spate, unde locul se îngustează. A arătat într-o altă direcţie şi a continuat: Toate corturile vin aici, parcarea va fi acolo şi băile portabile le vom aduce acolo. Şi-a frecat mâinile una de cealaltă, ca şi cum ar fi vrut să scuture pământul de pe ele. O nimica toată.

M-am scărpinat în cap şi i-am zis:

— Dar, tată, terenul ăsta nu-i al nostru.

Mi-a răspuns cu o fluturare a mâinii:

— Al cuiva este.

Săptămâna următoare, tata l-a abordat pe proprietar, domnul Tom Slocumb – un văcar a cărui familie deţinea pământul de peste o sută de ani. Maşina cu tata, cu Big-Big şi cu mine a trecut de grilajul de vite şi am parcat în faţa casei fermierului. Tata ni s-a adresat amândurora.

— Haideţi. Dacă domnul Slocumb nu mă place pe mine, poate că vă va place pe voi doi.

Tata a bătut la uşă şi ne-a deschis un bărbat scund şi subţire, cu pălărie, pinteni şi o cataramă cât capul lui. Ne-a măsurat pe toţi din priviri, zăbovind un timp considerabil asupra lui Big-Big. Părea că nu prea are chef de comis-voiajori.

— Cu ce v-ajut?

Tata a dat mâna cu bărbatul şi i-a explicat cine este şi ce vrea. Domnul Slocumb l-a ascultat, plimbând în gură o scobitoare cu o dexteritate uimitoare. Tot la câteva secunde întorcea scobitoarea de la un capăt la celălalt, după care o împingea într-un colţ al gurii, unde zăbovea nemişcată câteva secunde, până când limba lui relua întregul proces. Pe la jumătatea explicaţiilor tatălui meu, omul a vârât mâna în buzunar şi a scos o punguliţă cu tabac de mestecat. A deschis-o şi a început să-şi plimbe degetele prin tabac, de parcă ar fi amestecat o salată. În timp ce făcea lucrul acesta, am observat că îi lipsea degetul arătător de la mâna dreaptă. După ce a amestecat bine salata, a vârât în gură un ghemotoc măricel de tabac maro şi l-a îndesat în obraz. La sfârşitul întregii operaţiuni, părea că suge o minge de golf. Cât timp l-a ascultat pe tata, o parte a gurii întorcea scobitoarea de la un capăt la celălalt şi obrazul celălalt mesteca vorace tabacul. Am aşteptat să scuipe, dar acest lucru nu s-a întâmplat.

Când tata a terminat de vorbit, domnul Slocumb s-a uitat la mine, apoi iarăşi la tata, apoi la Big-Big şi iarăşi la mine, după aceea în sfârşit înapoi la tata. Şi-a dat pălăria uşor pe spate şi şi-a înfipt degetele mari de la mâini în găicile de la curea.

— Să văd dacă am înţeles bine. Într-o zi ai intrat din întâmplare pe proprietatea mea, pe care am pus mai mult de două sute de plăcuţe de avertisment cu «Accesul interzis», şi ai dat peste o pajişte frumoasă *acolo sus*. *Şi ţi-ai spus că ar fi un loc grozav pentru o* adunare de trezire spirituală, unde să-ţi *amplasezi* o scenă şi câteva *corturi care* vor apărea ca prin magie. Şi ăsta de-aici – a arătat cu

degetul mare înspre Big-Big – care-i mai vânjos decât orice om pe care l-am văzut vreodată, va cânta la pian în timp ce tu – s-a uitat spre mine, a întors scobitoarea în gură, după care l-a fixat iarăşi din priviri pe tata. În timp ce tu vei predica despre foc şi pucioasă în faţa mai multor sute, poate chiar mii de autoproclamaţi şi atenţi păcătoşi, care vor apărea miraculos cu maşini, gustări pentru picnic şi umbrele. Şi toţi oamenii ăştia, ca să ajungă la mica ta trezire spirituală, vor trece peste păşunea mea şi vor parca pe iarba cu care eu am de gând să-mi hrănesc vitele înainte să ningă la iarnă. A făcut o pauză şi a înghiţit. Şi, mai ales, nu vei face nicio colectă, nu vei lua de la nimeni nimic şi nu vei vorbi niciodată despre bani sau despre dărnicie, nu le vei spune niciodată oamenilor că dacă nu dăruiesc, fură de la – a ridicat un deget în sus – Domnul. Apoi a întrebat cu o înclinare a capului: Am înţeles corect?

Tata i-a răspuns tot printr-o mişcare a capului:

— Aţi rezumat totul destul de bine.

Omul a început să râdă:

— Domnule, eşti mai semeţ ca – s-a uitat iarăşi la mine – ca taurul meu de acolo. Şi-a rostogolit ochii şi s-a întors spre Big-Big. Omule, ce număr ai la pantofi?

Big-Big i-a răspuns fără să ezite:

— Patruj’nouă.

Fermierul a ţâţâit uşor:

— Te cred. Apoi a arătat spre aleea ce dădea în şoseaua care trecea cam la un kilometru şi jumătate depărtare. Vezi semnul ăla de departe? Ăla care-i aproape cât un ecran de cinema, pe lângă care ai trecut când ai venit la mine?

Tata a confirmat din cap.

— Ei bine, în cazul în care nu l-ai citit, spune că

proprietatea asta, care aparţine familiei mele de trei generaţii, este de vânzare împreună cu toate vitele, fiindcă nu mai am apă.

Mie asta mi s-a părut greu de înţeles, fiindcă proprietatea lui era străbătută de albia unui râu destul de mare şi foarte uscată. M-am amestecat în vorbă şi l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu râul dumneavoastră?

— Asta-i o întrebare bună. Şi eu mi-am pus-o de multe ori. A arătat spre albia care şerpuia pe proprietatea lui şi a continuat: Pe aici curgea apa cea mai curată din lume. Nici măcar Adolph Coors[10] n-a avut o apă mai bună ca cea de aici, şi cred că a curs prin râul ăsta de când a stors-o Dumnezeu din munte. Dar apoi un şmecher de la oraş cu diplomă în drept a făcut ceva cercetări prin acte şi a cumpărat pământul de la nord de mine. A întins mâna în direcţia lui. Şi se pare că drepturile lui de apă le precedă pe ale mele, aşa că – o altă răsucire a scobitorii – am cam încurcat-o!. Şi eu, şi vitele.

L-am întrebat scărpinându-mă în cap:

— Unde s-a dus apa?

A întins braţul spre nord.

— Pe câmpiile lui. După aceea s-a întors către şosea. Întâlneşte râul cam la o milă depărtare.

Tata a terminat propoziţia:

— Lăsându-vă fără apă.

— Da. Aşa că acum albia mea este uscată, iar vitele mele beau numai noroi, nu am fân deloc, şi nici vreo şansă să am pe viitor. Prin urmare, uite cum facem, predicatorule. Dacă poţi să umpli albia secată şi să dai apă vitelor, îţi dau voie să foloseşti pajiştea mea de sus cât timp eşti capabil să

[10] fabricant de bere a cărui afacere a fost de succes – n.tr.

predici. Dacă nu – a întins mâna cu palma în sus – am nevoie de zece mii de dolari. A zâmbit, dezvelindu-şi dinţii pătaţi. Altfel, n-ai noroc.

Tata şi-a întins gâtul şi a studiat partea din spate a proprietăţii, unde albia râului şerpuia spre stâncile verticale.

— Aveţi un buldozer?

Bărbatul a ridicat din umeri:

— E-o vechitură, dar am unul.

— Pot să-l împrumut?

Omul nici măcar nu s-a obosit să răspundă. S-a uitat doar la tata şi şi-a supt tutunul.

Tata a continuat:

— Dacă pot să vă aduc apă, veţi uita de cei zece mii de dolari şi ne veţi lăsa să folosim pajiştea?

— Domnule, ai să pocneşti din degete şi dintr-odată va apărea apa?

Tata a ridicat din umeri:

— E şi ăsta un fel de a privi lucrurile.

Neîncrederea fermierului era evidentă.

— Crezi că vei putea să faci ce trei ani de plângeri şi şaizeci de mii de dolari daţi pe avocaţi n-au putut să facă?

Tata nu i-a răspuns.

Omul l-a cercetat atent pe tata:

— Uite ce e, predicatorule. Dacă aduci apă pentru vitele mele, te ajut şi să parchezi bles… – s-a uitat în jos la mine.– maşinile. Altfel… A întins iarăşi mâna cu palma în sus. – Zece mii.

Tata a strâns mâna bărbatului.

— Batem palma.

Fermierul a ridicat o sprânceană.

— Adică îmi vei da zece mii de dolari?

— Nu, a răspuns tata studiind muntele. Vă voi aduce apă.

Big-Big şi cu mine ne-am întors acasă în camionetă, în timp ce tata manevra buldozerul. L-am urmat trei kilometri pe şosea, cu luminile de avarie pornite, fiindcă mergea pe şosea ca un şarpe beat, încercând să se obişnuiască cu volanul.

Big-Big mi-a spus zâmbind:

— Cred că acum le-am văzut pe toate.

Când am ajuns la o intersecţie, tata ne-a trimis în oraş instruindu-ne să umplem cu motorină toate recipientele pe care le puteam găsi, iar el s-a întors la cabana noastră. Când am ajuns şi noi acolo, două ore mai târziu, deschisese deja un adevărat şantier de lucru. Până în seara celei de-a treia zile, arsese o bună parte din motorină şi scobise o tranşee adâncă de un metru în jurul părţii noastre de munte. Ar fi fost un pârâu grozav, dacă ar fi avut apă în el. Când l-am întrebat de unde va lua apa, tata mi-a răspuns:

— Voi încerca să sap o gaură în Bolul de Cereale al lui Dumnezeu.

În ziua a patra, tata şi cu mine am bătut iarăşi la uşa fermierului. Acesta ne-a întâmpinat cam la fel ca înainte. Întorcând cu limba o scobitoare de la un capăt la celălalt.

Tata l-a întrebat:

— Vreţi să veniţi la o plimbare cu maşina?

Fermierul nu a părut deloc impresionat, dar ne-a făcut pe plac, astfel că tata ne-a dus cu maşina în partea din spate a proprietăţii omului, unde albia uscată a fostului râu se întâlnea cu stâncile de granit ale Muntelui Princeton. Proprietatea noastră se găsea la doar o milă distanţă de proprietatea lui în linie dreaptă parcursă de o cioară în zbor, dar noi am parcurs-o pe şosea în aproape treizeci de

minute. Cum obişnuia tata să spună, trebuie să ocoleşti pe la cot ca să ajungi la degetul mare.

Tata a coborât din maşină şi a început să se uite la ceasul de la mână. Apoi a început să se plimbe de-a lungul albiei râului cu braţele ridicate. Fermierul s-a sprijinit de maşină, şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a urmărit pe tata uşor amuzat. La 10:30 dimineaţa, tata a numărat zece paşi de la marginea stâncilor la mijlocul albiei prăfuite, unde a aşezat o pietricică rotundă. A aşezat-o cu multă atenţie şi a avut grijă ca fermierul să vadă ce face. Apoi s-a sprijinit şi el de capota maşinii şi şi-a încrucişat braţele la piept. L-a întrebat pe fermier oarecum indiferent:

— Cât aţi cheltuit cu procesul?

Domnul Slocumb a răspuns fără să clipească:

— Şaizeci şi trei de mii opt sute şi paisprezece dolari.

Tata a dat înţelegător din cap şi a continuat să fixeze din priviri stânca.

Când a venit şi a trecut ora 10:35, bărbatul a arătat cu mâna în direcţia pietrelor din râu.

— Poate că ar trebui să mergi acolo şi să dansezi. Sau poate să cânţi ceva.

Tata nu i-a răspuns nimic, ci a continuat să privească stânca.

La 10:40, domnul Slocumb a întrebat:

— Domnule, eşti în toate minţile?

Tata a clătinat din cap şi i-a răspuns:

— Poate că nu, dar... S-a uitat ţintă la stâncă şi a zâmbit: Ştiu unde să găsesc apă. În timp ce vorbea, deasupra noastră s-a auzit un uruit, urmat de o bubuitură ce a răsunat ca începutul unei furtuni. Eu stăteam lângă partea din spate a maşinii şi când am auzit zgomotul apropiindu-

se, am ocolit maşina şi m-am ascuns după uşa de la portbagaj.

Câteva secunde mai târziu, un zid de apă cât partea din faţă a unui camion a ţâşnit ca o ghiulea din vârful stâncii, ajungând până la 2,5-3 metri depărtare de peretele stâncii, de unde a aterizat apoi direct pe piatra aşezată de tata. Explozia iniţială a săpat pe fundul nisipos un bazin şi, pe măsură ce curgerea de sus s-a înteţit, albia râului s-a umplut.

Când apa a început să se prăvălească de sus, fermierul a rămas cu gura căscată, tabacul mestecat curgându-i din ea, şi a făcut nişte ochi mari cât monedele de jumătate de dolar. S-a apropiat de malul râului, s-a uitat în sus, apoi în jos la apă, apoi iarăşi sus, în timp ce stropi de apă îi aterizau pe faţă şi pe umeri. A făcut toate acestea timp de câteva secunde, pe parcursul cărora uruitul cascadei ne bombarda urechile.

Când apa a ajuns la limitele clar definite ale malului, râul a făcut ce fac toate râurile: a început să se reverse în afară, urmându-şi cursul natural pe pajiştea fermierului, pe lângă cele peste două mii de vite însetate. Acesta s-a uitat complet uluit la stâncă, la apă şi apoi iar la cascada de 18 metri care se revărsa pe proprietatea lui. S-a uitat aşa un minut întreg, apoi două, ca şi cum ar fi aşteptat ca apa să se oprească la fel de brusc cum ţâşnise. Când a văzut că nu se opreşte, a întrebat:

— Va continua să curgă?

Tata i-a răspuns cu o mişcare afirmativă din cap.

Domnul Slocumb şi-a scos pălăria, şi-a şters fruntea şi a aruncat pălăria pe jos:

— Ei bine, predicatorule, ai reuşit! Chiar ai reuşit! A

început să râdă şi s-a aruncat în apă, care îi ajungea până la jumătatea coapsei. Apoi a pornit împotriva curentului, spre cascadă, a deschis gura şi a întins braţele în faţă. Greutatea apei care apăsa pe spatele şi pe umerii lui l-a tras în râu, unde s-a rostogolit şi s-a zbenguit ca un delfin.

În cele din urmă s-a ridicat în picioare, împroşcând cu apă, râzând şi scuipând:

— Este aici destulă apă cât să umple nu două zăgazuri, ci cincizeci de mii. A dus ambele mâini la gură, a băut câteva înghiţituri mari de apă, a scuipat-o cu mare plăcere şi a început să danseze.

Aş fi vrut să-l întreb ce s-a întâmplat cu restul tabacului său, dar nu l-am întrebat. Fiindcă temperatura apei era sub punctul de îngheţ, n-a rămas multă vreme acolo. S-a apropiat de mal, a ieşit din apă, şi-a ridicat de jos pălăria turtită şi şi-a îndesat-o pe cap. Apoi, fără niciun avertisment, l-a strâns pe tata cu putere în braţe, ceea ce mie mi s-a părut amuzant, căci tata era mult mai mare decât el. Şi după ce a terminat cu îmbrăţişatul, a început să scuture mâna tatei cu amândouă mâinile lui.

Tata i-a spus râzând:

— Începem să parcăm maşinile vineri la patru.

Omul i-a răspuns râzând şi el:

— Domnule, te voi ajuta să le parchezi pe toate, până la ultima.

13

O urmare neprevăzută a fost că nou apăruta cascadă putea fi văzută de pe autostradă deja de la o milă distanţă, reprezentând un punct de reper uşor de recunoscut. Vestea

s-a răspândit, numele a prins, şi primul nostru sfârşit de săptămână la „Cascadă” a fost cu toate locurile ocupate – şi memorabil.

Am început să instalăm corturile joi, iar scena am instalat-o vineri dimineaţă. Vineri la amiază se formase deja un şir lung de maşini, care se întindea până dincolo de poartă. Tatei îi plăcea să parcheze maşinile. Spunea că este un fel de a lua pulsul congregaţiei fără ca oamenii să ştie că el este doctorul. Deschidea portiera, îi ajuta să parcheze şi îi întreba ce mai fac. La şase după-amiaza, el şi domnul Slocumb parcaseră câteva sute de maşini.

În freamătul de dinaintea serviciului divin, domnul Slocumb şi-a şters faţa asudată cu un prosop şi a spus:

— Îţi place să faci asta, nu-i aşa, predicatorule?

Tata a ridicat din umeri:

— Cu mai mulţi ani în urmă, am învăţat să pun oamenilor o singură întrebare; şi când o pun, durerea acumulată în cincisprezece ani, oamenii şi-o varsă în doar trei minute. Chiar şi cei mai rezervaţi îşi deschid inima şi spun ce îi doare. Şi când fac asta… încerc să ascult. După o pauză, a continuat: — Cu urechile inimii. A împrumutat prosopul domnului Slocumb, şi-a şters faţa cu el şi a întins braţul spre păşunea fermierului. Oamenii nu vin aici, în mijlocul pustietăţii, ca să fie distraţi. Găsesc distracţii mai bune în altă parte. Nu, ei vin aici fiindcă suferă. Fiindcă sunt zdrobiţi. A arătat cu degetul spre cort: Crezi că ăsta-i un spectacol ciudat de circ şi că eu sunt un şarlatan care vinde iluzii deşarte. A clătinat din cap: Aici e trierea răniţilor după luptă. Şi după o tăcere îndelungată: Aici încetăm să sângerăm.

Nu mai văzusem niciodată atâtea maşini sau atâţia

oameni. Big-Big a început să cânte la pian. Corul murmura, legănându-se. Câteva lumini licăreau pe scenă în ritmul vântului – care, în mod destul de ciudat, se înteţise brusc. Câteva femei agitau evantaie ca să se răcorească. Toţi aşteptau. Nu ştiu la ce se aşteptau, dar mă îndoiesc că aşteptările lor s-au împlinit.

Vocea tunătoare a tatei s-a înălţat de undeva din spate. De la marginea scenei, unde şedeam eu, îl puteam vedea, cu faţa lucind de transpiraţie şi cu un prosop alb pe umeri. Cu încălţămintea murdară de noroi. Fără costum. Fără cravată. Fără inele de aur. Doar cu Jimmy atârnându-i de gât. Cred că tata se prezenta astfel cu bună ştiinţă. Fiindcă atunci când oamenii îl vedeau, înţelegeau imediat că era unul de-al lor.

Tata şi-a croit drum încet până în faţă, bătând uşor ritmul în lemnul chitarei. Ceea ce făcea din el atât chitarist, cât şi percuţionist. Nu împărţeam niciodată foi volante cu cântările ce urmau să fie cântate, fiindcă tipărirea lor era scumpă şi cele mai multe dintre ele sfârşeau în noroi după terminarea serviciului, iar cântând melodii pe care oamenii deja le cunoşteau, oricum nu aveau nevoie de ele.

Tata şi-a făcut loc spre scenă. Când a ajuns în faţă, toată lumea era în picioare şi cânta atât de tare, încât nu mai aveau nevoie de tata, care iniţiase valul cu suficientă energie cinetică pentru ca acesta să ajungă singur la mal. Mulţi copii erau în picioare pe scaune ori şedeau pe umerii taţilor. Pe fundalul vocilor răguşite ale celor din cor, tata l-a pus pe Jimmy jos şi s-a aşezat lângă mine, ştergându-şi fruntea de sudoare. Big-Big continua să cânte la pian. Volumul de sub bolta cortului era atât de puternic, încât mă dureau urechile.

Aproape de noi, o doamnă îşi strângea la piept bebeluşul care nu putea avea mai mult de câteva săptămâni, în timp ce se legăna uşor. Mai mulţi copii au venit în faţă şi s-au prins de mâini, cântând şi dansând în cerc. Tata şi cu mine şedeam la marginea scenei, învăluiţi în cântec. Big-Big a început să atingă mai uşor clapele pianului şi cântecul corului s-a transformat într-un murmur liniştit. Curând întregul cort murmura împreună cu corul. Tata şi-a trecut braţul pe după umerii mei şi a început să vorbească, uitându-se la cei mai mult de două mii de oameni adunaţi – care se uitau toţi la el. A spus zâmbind, cu privirile îndreptate asupra copiilor:

— Din gura copiilor şi a celor ce sug la ţâţă…

Câteodată aveam impresia că tata vorbeşte *în ghicitori*. Jumătate din cuvintele pe care le rostea erau ale lui, cealaltă jumătate erau din Scriptură. Aceasta era una din acele ghicitori pe care nu le-am înţeles decât mulţi ani mai târziu. Tata mi-a văzut privirea întrebătoare, mi-a atins gâtul cu vârful degetelor şi a şoptit:

— Dumnezeu ne-a dat corzile vocale cu un scop.

Eram prea mic ca să înţeleg ce vrea să spună.

— Cu ce scop?

Mi-a atins blând pieptul cu degetul arătător şi a continuat:

— Muzica îi eliberează pe oameni. Pauză. Amuţeşte lucrurile care încearcă să ne ucidă.

Ecoul cuvintelor lui se stingea, când vântul şi-a schimbat brusc direcţia. Acum sufla dinspre dreapta spre stânga. Dar de îndată ce cuvintele i s-au desprins de pe buze, acestea au fost purtate dinspre stânga spre dreapta. Ca şi cum cineva ar fi închis o uşă şi ar fi deschis alta. Aceasta însemna că erau curenţi de aer. Şi aceasta însemna un

singur lucru.

Furtună.

Toamna târziu, furtunile izbucnesc aici repede şi cu violenţă, fără prea multe avertismente. Am văzut cum părul pieptănat peste cap al unui bărbat s-a ridicat precum creasta unui cocoş, şi după aceea temperatura a scăzut cu câteva grade. Spaţiul dintre sprâncenele tatei s-a îngustat şi pe frunte i-au apărut câteva cute. În răstimpul unei cântări, cerul s-a întunecat şi fulgerele au început să brăzdeze vârfurile muntelui. Tocmai mă întrebam: *Şi acum ce va face tata*? când a început să plouă. Şiroaie. Peste câteva secunde, vântul a pătruns în cort, biciuindu-mi faţa, a ridicat pânza cortului de parcă ar fi fost pânza unei corăbii şi a întins funiile prinse de pari. Câteva dintre ele au plesnit cu un zgomot puternic, iar un colţ al cortului s-a rupt şi a zburat în cerul nopţii ca un Frisbee gigantic.

Era prima furtună violentă din viaţa mea.

Fulgerele săgetau cerul deasupra noastră şi unul dintre ele s-a descărcat într-un brad uscat crescut printre stânci. Copacul s-a aprins ca o lumânare înmuiată în benzină şi scânteile au sărit până pe corturi, aprinzând pânza acestora. Când acoperişul cortului a luat foc, oamenii s-au împrăştiat în toate părţile ca nişte gândaci. Haos total. Oamenii înspăimântaţi se călcau în picioare ca să ajungă la maşini. Alunecau în noroi. Îşi croiau drum cu coatele. A fost urât.

Şi ploaia nu semăna cu nimic din ce văzusem eu înainte. Tot mai mulţi centimetri în doar câteva minute. Totuşi, părea să nu aibă niciun efect asupra focului. Apoi a început să cadă o grindină de mărimea unor mingi de golf, găurind capotele şi acoperişurile maşinilor, ceea ce a obligat pe

toată lumea să se întoarcă în corturi. Mulţi sângerau. Un bărbat a fugit spre cort, cu sângele şiroindu-i pe faţă şi pe cămaşa albă de la costum, strigând ceva despre ’pocalipsă şi despre sfârşitul lumii.

Eu m-am strecurat sub banca de la pian, eliberată de Big-Big, care încerca să ranforseze colţurile cortului. Unica parte a cortului care nu fusese ruptă acoperea pianul. Cumva, vântul stinsese toate becurile, cu excepţia unuia. Un singur bec, care era alimentat de la bateriile maşinii, atârna deasupra pianului. Fusesem martor la secunda ce a urmat imediat după potopul lui Noe, şi singurii rămaşi uscaţi pe o distanţă de opt kilometri erau Jimmy şi pianul.

Îmi amintesc că în timp ce furtuna vuia, vântul biciuia, ploaia înţepa, grindina spărgea parbrizele, eu m-am pitulat sub scaun în poziţie fetală, tremuram şi îmi acopeream urechile cu ambele mâini ca să nu aud şuieratul înfricoşător al vijeliei.

O clipă l-am scăpat din vedere pe tata. Când am deschis iarăşi ochii, l-am văzut îngenuncheat lângă mine privindu-mă intens, cu faţa la doar câţiva centimetri de faţa mea. Apa îi şiroia din păr, pe nas şi pe ochi. Silueta i se profila pe un fundal format din întuneric şi foc. A întins braţul drept asemenea unui excavator uriaş, m-a cuprins şi m-a scos de sub scaun. Eu aş fi vrut să mă lipesc de el, dar tata m-a aşezat pe banca pianului şi s-a aşezat lângă mine. Vântul sufla atât de tare, că a trebuit să mă aplec în faţă ca să stau drept. Tata şi-a dat la o parte părul ud de pe faţă, a făcut un semn cu capul în direcţia pianului şi a rostit doar două cuvinte.

— Dă-i drumul.

Am strigat tare, ca să acopăr şuierul vântului.

— Ce?

El s-a aplecat spre mine şi a vorbit rar, ca să-i pot citi buzele:

— Dă-i drumul.

M-am uitat în jur la toţi oamenii aceia. La toate feţele acelea îngrozite. La toată mânia, la toată frica aceea. Şi m-am simţit neajutorat. Mi-am înfăşurat piciorul în jurul piciorului băncii, ca să nu mă zboare vântul de pe faţa pământului, şi am încercat să ating claviatura, dar mâinile îmi tremurau.

Tata s-a uitat în jos la mine:

— Peg?

Nu i-am răspuns. Eram prea speriat. Aş fi vrut să fug, la fel ca toată lumea. El s-a apropiat mai mult de mine. Nasul lui aproape că îl atingea pe al meu.

— Fiule?

— Da, domnule.

Mi-a aşezat cu blândeţe mâinile pe claviatură.

— Dă-i drumul.

M-am uitat în jos, văzându-mi pieptul care palpita agitat, şi i-am strigat:

— Să dau drumul la ce?

Tata a zâmbit.

— La partea aceea care naşte cântecul.

Şi aşa am făcut.

Degetele mele tremurătoare au lovit clapele, au format acordurile, şi am cântat cu fiecare strop al puterii terifiate din mine. Cu cât vântul şuiera mai tare, cu cât flăcările se înălţau mai sus, cu cât cortul se zbătea mai puternic deasupra mea în bătaia vântului, cu cât îmi înfăşuram mai strâns piciorul în jurul piciorului băncii, cu atât cântam mai

tare. Furtuna întunecată ce acoperise cerul, întinzându-se la 15 kilometri în toate direcţiile, a ajuns pe pajiştea cu vite a domnului Slocumb.

Am urmat noi. În prerie, la 8 kilometri depărtare, un fulger a căzut pe pământ şi a lovit un bidon cu propan de mărimea unui semi-trailer. Explozia a produs o flacără albă care a risipit întunericul şi l-a împins în spate ca pe un sul. A urmat o bubuitură care aproape că m-a smuls de pe bancă. Toate emoţiile care mă încercau au scăpat de sub control şi au explodat. Atât dintr-un mecanism de apărare cât şi ca expresie artistică, am cântat cât am putut de tare.

Nu mi-am dat seama că în timp ce toată atenţia mea era acaparată de furtună, atenţia celor din cort era atrasă de altceva. Acum nu mai ţipau. Nu se mai zbăteau. Nu mai trânteau scaunele. Stăteau toţi în picioare, şi priveau. Majoritatea se uitau în direcţia mea. Eu, în schimb, mă uitam la Big-Big şi mă întrebam ce cântec începuse să cânte, dar el stătea pur şi simplu şi se uita la mine. Nu cânta deloc. M-am uitat în sus la tata, dar nici el nu cânta. Şedea doar, cu mâinile în poală. Apoi m-am uitat înapoi la toţi oamenii aceia, şi deşi furtuna urla în jurul nostru, acum ploaia nu mai lovea în cadrul metalic al cortului. Spun cadrul metalic al cortului, fiindcă cea mai mare parte a pânzei fusese sfâşiată în bucăţi. Ploaia mi se prelingea pe faţă, şi când mi-a atins buzele, am simţit gustul ei sărat. De pe degete îmi picura apă, dar pianul era uscat şi totul în jurul meu era uscat. Asta însemna că apa nu venea de la ploaie.

Undeva, înăuntru, am auzit un sunet. Un sunet minunat. Şi m-am gândit că probabil îl auzisem şi înainte, dar poate că numai în vis. Era ca un ecou venit de după un colţ. Ca o

sirenă în depărtare. Sau ceva venind de undeva de sus. Abia când am închis ochii mi-am dat seama că sunetul acela eram eu. Eram eu, cântând. Cântând din toată inima „Ce mare eşti…”

Sunetul m-a surprins.

Tata s-a ridicat în picioare, a scos o pană din buzunar, şi l-a atârnat pe Jimmy pe după umeri şi a venit să mă acompanieze – vocea *lui* adâncă, de bariton, umplând spaţiul de sub vocea mea prepubertară. Big-Big a reunit corul, care se dispersase între timp, şi nu prea ştiu ce s-a întâmplat după aceea. În cei treizeci şi şase de ani care au trecut de atunci, am încercat să înţeleg ce s-a întâmplat, dar n-am reuşit. Nu are sens pentru mintea mea raţională. Dar tocmai ăsta-i misterul muzicii. Ea nu pătrunde în noi prin minte, ci prin inimă.

Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu, dar un lucru ştiu sigur: furtuna s-a potolit în faţa ochilor noştri şi potopul a dispărut la fel de repede cum a apărut. Noaptea s-a înseninat, zece miliarde de stele s-au uitat în jos spre noi, şi aerul a dobândit mirosul acela înţepător şi tare de pământ reavăn care apare numai după o ploaie. Oamenii s-au întors, au ridicat scaunele răsturnate, s-au aşezat pe ele şi s-au comportat iarăşi politicos. Nu ştiu cât timp am cântat, dar ştiu că în anii următori, tata obişnuia să spună în glumă:

— Primul cântec pe care băiatul l-a cântat în public a fost o melodie a lui Elvis.

Tata îl iubea pe Rege.

După furtună, tata a rostit predica lui

— Nu suntem singuri. Ceea ce era cât se poate de potrivit, dat fiind că fuseserăm cu toţii martori la runda întâi a viitoarei Apocalipse. Dar în timp ce tata vorbea, spunând că

„unii au găzduit fără să ştie pe îngeri şi fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori”, atenţia mi-a fost atrasă de un bărbat care şedea pe pianul meu. Se căţărase acolo în timpul furtunii. Când tata a început să vorbească despre Apocalipsa 4, explicând că acest capitol descrie sala tronului lui Dumnezeu şi că oastea cerească cântă zi şi noapte — Sfânt, sfânt, sfânt, aş fi vrut să mă ridic în picioare şi să spun:

— Nu, domnule, nu-i aşa. Dar eram sigur că dacă m-aş fi ridicat, toţi, inclusiv tata, m-ar fi crezut nebun. Aşa că mi-am ţinut gura, dar nu mi-am dezlipit ochii de la bărbatul de pe pian.

Câteva ore mai târziu, după ce toată lumea a plecat, iar tata şi domnul Slocumb despotmoliseră mai multe maşini cu tractorul, tata m-a găsit şezând tăcut pe banca de la pian, unde picioarele nu-mi atingeau nici pământul, nici pedalele. Tata şi-a trecut braţul pe după umerii mei şi mi-a spus:

— E timpul de culcare, băiete.

— Dar cum rămâne cu...? şi am arătat cu degetul în faţa mea.

Tata a părut încurcat. Şi-a scărpinat bărbia şi s-a aşezat lângă mine.

— Cum rămâne cu ce?

Eram obosit. Mi se închideau ochii. Dar am făcut un gest cu mâna:

— Ce facem cu el?

— Cu cine?

Bărbatul şedea la doar câţiva paşi de noi. Mirosea a rozmarin. Păr lung, blond. Musculos. Ochi verzi. Şi zâmbea. În ultimele vreo două ore, dansase şi agitase o tamburină,

astfel că acum cămaşa îi era udă. Din când în când, se întorsese şi se uitase peste umăr la mine.

Am arătat cu degetul:

— Cu el.

Tata şi-a lipit palma de fruntea mea.

— Cum arată?

Am întins degetul în faţă, puţin iritat:

— Arată ca bărbatul acela de acolo.

— Bine, dar descrie-mi-l.

— Tu nu-l vezi?

— Vreau doar să mă asigur că vorbim despre acelaşi bărbat.

— Are blugi albaştri. Şlapi. O cămaşă albă. Păr blond, prins într-o coadă de cal. Un inel pe deget.

Tata m-a întrebat în continuare:

— Cât e de mare?

L-am măsurat din priviri:

— Mai mare decât Big-Big.

— Te sperie?

— Da.

— Pare că vrea să-ţi facă vreun rău?

— Nu.

— Când a venit aici?

— În timpul furtunii. Imediat după ce am început să cânt.

— Şi ce făcea când te opreai din cântat?

— Se aşeza.

— Ce face în clipa asta?

— Ciopleşte cu briceagul şi lasă ca aşchiile să-i cadă la picioare.

Tata a zâmbit, m-a ridicat de pe bancă şi m-a dus în maşină. Era aproape două noaptea. Mi-am aşezat capul pe

umărul lui şi am spus cu ochii închişi:

— Dar, tată, nu putem să-l lăsăm aici.

Tata a râs:

— Fiule, nu va pleca nicăieri. Cei ca el... nu pleacă niciodată.

Cu timpul, vacile domnului Slocumb s-au îngrăşat şi s-au înzdrăvenit, iarba pentru fân a crescut înaltă şi verde, şi, cu câteva încurajări din partea tatei, domnul Slocumb a transformat Cascada într-un loc public pentru spectacole. Cu ajutorul unui arhitect şi al unui inginer din Colorado Springs şi graţie unui împrumut de la o bancă din Denver, a construit cel mai frumos amfiteatru în aer liber din Colorado, cu o capacitate de cinci mii de persoane. Scena a fost amplasată cu spatele la stânci, folosind astfel acustica zidurilor de piatră pentru propagarea sunetului – obţinându-se aproape perfecţiunea. A adus ingineri de sunet din Los Angeles şi New York, care au reuşit să capteze şi să difuzeze vocile artiştilor fără a-i asurzi însă pe spectatori. A construit, de asemenea, toalete pentru uzul mulţimilor, un restaurant şi spaţii de închiriat pentru vânzători ambulanţi de hrană pentru cei înfometaţi. În plus, a învăţat cum să-şi dreneze câmpurile şi să toarne suficient asfalt pentru ca parcarea să nu se mai transforme niciodată într-o mocirlă.

Vestea s-a răspândit şi, pe când domnul Slocumb terminase de amenajat locul, crease o locaţie căutată de artişti şi de producători pentru ceea ce aceştia numeau puritatea sunetului. Dacă adaugi la aceasta un aeroport privat situat la zece minute spre sud care le permitea artiştilor să aterizeze şi să decoleze, precum şi un public doritor să vină aici cu maşinile din Fort Collins, Denver, Aspen, Vail, Breckenridge, Steamboat, Salida, Littleton,

Telluride, Ouray, Springs, Silverton şi Montrose, domnul Slocumb s-a trezit în centrul unei lumi în care muzica era preţuită.

Domnul Slocumb se confrunta totuşi cu o singură problemă – nu avea suficiente locuri pentru public. Spectacolele se dădeau de obicei cu casa închisă. Înainte să împlinesc optsprezece ani, ţinusem deja peste o sută de servicii religioase la Cascadă şi domnul Slocumb ajutase de fiecare dată la parcarea maşinilor. În fiecare vară, tata şi Big-Big au botezat sute de oameni în bazinul de sub cascadă.

Printre care şi domnul Slocumb.

14

În săptămânile ce au urmat furtunii, am primit mai multe porecle: „băiatul care a oprit furtuna”, „băiatul care a cântat în furtună”, „băiatul cu voce de fată”. Devenisem un fel de ciudăţenie celebră. Oamenii au început să vină ca să mă vadă, ceea ce însemna că aveam atât admiratori, cât şi critici.

Într-o seară, pe când făceam curăţenie după serviciul religios, am fost înconjurat de cinci băieţi, care au început să mă lovească şi să mă împingă. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că şeful găştii, care era cu un cap mai mare decât mine şi avea un inel în nas, a sărit pe mine din spate şi încerca să mă oblige să mănânc noroi. Nu mai puteam respira, din cauza noroiului din nas şi din gură. Şi nici să strig după ajutor. Băieţii râdeau de mine şi mă loveau pe rând în picioare şi în coaste, în timp ce şeful lor cu inel în nas îmi controla capul, ţinându-mă de păr.

Apoi ţin minte că a apărut o umbră şi tipul cu inel în nas a levitat brusc deasupra solului. Eu m-am rostogolit la pământ şi ceilalţi patru copii s-au risipit ca nişte albine, iar amicul meu bătăuş atârna suspendat de braţul ca de macara al lui Big-Big. Un vas de sânge se umflase la tâmpla lui Big-Big şi palpita în ritmul inimii lui. Eu m-am ridicat în şezut, am scuipat noroi şi sânge şi mi-am şters faţa cu mâneca de la cămaşă.

Big-Big s-a uitat în jos la mine şi m-a întrebat:

— Eşti bine?

— Da, domnule.

Atunci Big-Big l-a ridicat pe băiat şi mai sus.

— Eşti sigur?

Am confirmat cu o mişcare a capului. El s-a întors, l-a pus pe băiat pe pământ şi i-a zis:

— Dispari!

Băiatul a dispărut printre maşini, acolo unde prietenii lui chicoteau şi îi strigau cuvinte urâte lui Big-Big. Big-Big m-a ridicat în picioare şi a scuturat praful de pe mine. Vena încă îi pulsa la tâmplă.

— I-am zis tatălui tău că o să am grijă de tine. Mi-a şters faţa cu batista lui. Se pare că nu îmi fac treaba cum trebuie.

Tata a apărut peste umărul meu şi niciunul dintre noi n-a mai rostit niciun cuvânt. Faţa lui Big-Big a dobândit o nuanţă sumbră, aspră, de parcă nu era prima dată când întâlnise partea întunecată a oamenilor.

Mi-a spus: — Peg, băiatul ăla nu te va lăsa în pace. Aşa sunt bătăuşii, nu luptă niciodată cinstit. De aceea şi-a adus prietenii. A îngenuncheat şi s-a uitat pieziş la mine. — E ca la închisoare. Data viitoare când se ia de tine, dă-i un pumn în dinţi cât poţi de tare, înainte ca să aibă ocazia să scoată

un cuvânt. Închide-i gura. Şi nu-l lovi o singură dată. Loveşte-l până când oboseşti. Numai aşa poţi să-i potoleşti pe toţi cinci. Big-Big s-a uitat la tata, apoi iarăşi la mine.

Tata a dat aprobator din cap.

Am întins braţul spre scenă. — Dar cum rămâne cu întoarcerea celuilalt obraz?

Ochii tatei s-au îngustat. — Când cineva încearcă să te controleze, îi tragi una. Şi îl baţi până când se învaţă minte. Biblia nu spune nicăieri că trebuie să fim preşul altora.

S-a uitat în jos spre mine şi a adăugat: — Nu spun că trebuie să începi tu bătaia. Spun că nu trebuie să fugi. Că trebuie să rămâi tare pe poziţie.

Săptămâna următoare tata m-a luat deoparte şi a întins mâna spre mine cu palma deschisă, în care ţinea un inel de argint. Unul pentru bărbaţi, care avea gravat pe el un stejar. Înfăşurase în jurul acestuia o sârmă pluşată ca să stea fix pe un deget mai subţire. Şi mi-a spus:

— Puneţi-l pe deget. La mâna dreaptă.

Mi l-am pus pe deget.

Apoi m-a privit direct în ochi şi m-a atenţionat: — Să nu-l scoţi de acolo.

— Da, domnule.

În săptămâna aceea la şcoală, băiatul cu inel în nas s-a luat de mine în sala de mese. M-a împins jos, mi-a furat banii de mâncare şi a început să latre ca o hienă, în timp ce prietenii lui îl aplaudau. Apoi a început să danseze în cerc şi să mă lovească.

Big-Big şi tata nu erau prin preajmă ca să mă ajute, aşa că m-am ridicat cu greutate de jos şi atunci băieţii au început să mă împingă de la unul la altul ca pe o minge. În cele din urmă am fost împins spre băiatul cu inel în nas, care era

mai solid ca mine cu aproape 20 de kilograme. A deschis gura ca să spună ceva, dar nu l-am lăsat să rostească niciun cuvânt. L-am lovit cât am putut de repede şi de tare. Şi fiindcă mi-era foarte frică, nu m-am oprit la un singur pumn.

Când administratoarea cantinei m-a tras de pe el, celelalte hiene o şterseseră deja şi nasul băiatului atârna într-o parte, însoţit de o pată ce te ducea cu gândul la un balon explodat. Administratoarea m-a apucat strâns de braţ, cu unghiile înfipte adânc în carne, şi m-a scuturat cu putere: — Ce faci?!

Nu m-am obosit să-i răspund, ci am întins mâna şi am smuls inelul din nasul băiatului, sfâşiindu-i pielea nărilor. Atunci administratoarea m-a apucat de guler şi m-a dus în biroul directorului, de unde l-au chemat pe tata.

M-am aşezat în birou şi am început să mă zgâiesc la inelul însângerat din mâna mea dreaptă, cugetând. Puţin după aceea a venit şi bătăuşul care mă împinsese, împreună cu tatăl lui. Băiatul ţinea o pungă cu gheaţă lipită de faţă şi se smiorcăia: — Doare!

Tata a apărut şi el câteva minute mai târziu şi directorul ne-a dus pe toţi în încăperea din spate. A zis:

— Domnule O’Connor, îl voi suspenda pe băiatul dumneavoastră trei zile pentru încăierare. Şi va primi nota zero la toate materiile. M-am gândit că vreţi să ştiţi asta, ca să-l puteţi disciplina şi dumneavoastră.

Tata i-a răspuns zâmbind:

— Mulţumesc. Apoi s-a întors spre mine: Ce s-a întâmplat?

M-am uitat în direcţia bătăuşului:

— M-a împins jos, mi-a luat banii de mâncare şi a început să mă lovească. Prietenii lui l-au ajutat.

Băiatul a zis de după punga cu gheaţă:

— Nu-i adevărat.

Însă eu am arătat spre buzunarul lui din dreapta:

— Are doi dolari acolo.

Directorul l-a întrebat:

— E-adevărat? I-ai luat cei doi dolari?

Băiatul a strigat:

— Nu!

Dar directorul i-a poruncit cu un gest:

— Goleşte-ţi buzunarele, fiule!

Tatăl băiatului a intervenit:

— Nu vă puteţi aştepta…

Directorul a aşteptat până când băiatul a pus două bancnote mototolite pe birou, apoi a spus:

— Vă suspend pe amândoi. Nu tolerez genul ăsta de comportament. M-aţi înţeles?

Tata şi-a aşezat mâna cu blândeţe pe ceafa mea, apoi pe după umeri. După aceea s-a întors spre tatăl băiatului şi i-a zis:

— Daţi-mi voie să vă spun cât se poate de clar: mă aştept ca dacă lucrul acesta se va repeta, fiul meu să sară iarăşi pe fiul dumneavoastră ca o maimuţă. Ba mai mult, are permisiunea mea s-o facă.

Directorul a început să protesteze, dar tata a ridicat mâna:

— Acum, fiindcă are liber câteva zile de la şcoală, vom merge să mâncăm nişte cheeseburgeri, apoi vom cumpăra nişte îngheţată, şi după aceea vom merge la pescuit. Poate vom vedea chiar şi un film la cinematograf. M-am făcut înţeles? a întrebat, în timp ce mă conducea spre uşă.

Directorul a strigat după noi:

— Şi vă consideraţi un om temător de Dumnezeu! Un

predicator!

Tata s-a întors spre el şi a aprobat din cap:

— Chiar aşa. Şi n-am folosit niciodată cuvântul *preş* în legătură cu descrierea aceasta.

Cam pe la mijlocul celui de-al doilea cheeseburger pe care-l înfulecam, am întrebat:

— Tată?

Tata m-a privit peste burgerul lui:

— Da?

— De-asta mi-ai dat inelul?

A îndesat un castravete murat în cheeseburger şi mi-a răspuns:

— Da.

I-am arătat printr-un gest că am înţeles şi m-am uitat la inel.

— Tată?

A sorbit din sucul lui şi a replicat:

— Da?

— Mulţumesc.

Pe când am făcut nouă ani, mă obişnuisem deja cu blondul şi cu prietenii lui care veneau la serviciile religioase ale tatei. Nu ştiam dacă alţii îi vedeau sau nu, dar nimeni nu vorbea niciodată despre ei, şi nu voiam să deschid eu acest subiect, de teamă să nu par nebun. Am decis că erau ca un fel de curcubeu. Ceva ce nu vedeai în fiecare zi, iar ca să vezi, trebuia să priveşti din perspectiva corectă.

Într-o zi, când strângeam lucrurile după serviciul religios, tata m-a găsit şezând la pian. Mi-a spus:

— E timpul de culcare, băiete.

Eu am arătat cu degetul înainte şi am întrebat:

— Ce ar trebui să fac cu Blondul?

— A venit iarăşi, aşa-i?

Am clătinat din cap:

— Nu pleacă niciodată.

Tata s-a lovit uşor peste ureche:

— A venit să te asculte.

— Dar, tată…

Blondul începuse să-şi aducă prietenii. La început, doar unul sau doi. Dar ulterior numărul lor a crescut. Acum erau o mulţime.

— Sunt peste tot.

Tata a râs:

— Cred că le place foarte mult cum cânţi.

Nu eram sigur că tata înţelegea despre ce era vorba. Ceea ce vedeam eu nu erau căţeluşi şi acadele. Pentru mine, ei erau la fel de reali ca pianul.

— Tată, Blondul ăsta poate să-l doboare dintr-o lovitură pe Big-Big. Nu-i de glumit cu el.

— E mânios?

M-am gândit puţin înainte să-i răspund:

— Nu cred că-i mânios, dar cred că e în război.

— Ceilalţi arată la fel?

— În mare măsură, da.

— Îi auzi?

Am confirmat din cap.

— Şi ce auzi?

— Îi aud… cântând.

— Poţi să distingi cuvintele?

Am confirmat şi am vorbit încet, conştient de faptul că ei mă pot auzi:

— Da, domnule.

Tata a râs, a introdus mâna în servietă şi a scos un

carneţel cu coperte negre şi un pix. Mi le-a dat şi mi-a spus:

— Atunci poate că ar trebui să notezi cântecele lor.

Şi de atunci le-am tot notat.

15

Tata lua foarte în serios pregătirea mea muzicală. El se ocupa de partea de bluegrass, iar Big-Big mă iniţia în tainele bluesului. Big-Big a crescut în Memphis şi a umblat la propriu pe Beale Street, astfel că ştia câte ceva despre delta blues[11]. Unul din momentele apoteotice ale tinereţii lui a fost când l-a ascultat pe Robert Johnson, şi susţinea cu toată tăria că domnul Johnson nu-şi vânduse sufletul diavolului.

Imposibil. Cine cântă ca el nu e stăpânit de diavol.

Dar tata simţea că instruirii mele îi lipseşte o piesă principală. Piesa aceea era temuta muzică clasică. Mozart. Bach. Beethoven. Eu o uram. Şi nu puteam suferi toate picturile acelea înfăţişând bărbaţi cu peruci albe.

Când am împlinit zece ani, tata mi-a făcut două daruri. Pe primul nu mi l-am dorit: domnişoara Vermetha Hagle. Domnişoara Hagle era originară din Buena Vista şi cântase treizeci de ani la filarmonica cutare sau cutare. Tata a plătit-o ca să-mi dea lecţii timp de patru ore chinuitoare în fiecare miercuri.

O vizită la dentist mi se părea mult mai de dorit decât lecţiile acelea. Domnişoara Hagle era groaznică. Lecţiile ei erau groaznice. Manierele ei erau groaznice. Respiraţia ei era groaznică. Şi şedea ţeapănă ca un băţ. Nu fusese

[11] delta blues, una din primele forme ale muzicii blues ce s-a născut în regiunea Mississippi Delta

căsătorită niciodată, şi înţelegeam de ce.

Dar oricât l-aş fi rugat, oricât m-aş fi prefăcut bolnav, orice scuză aş fi inventat, tata rămânea de neclintit. Mai ceva ca Stânca Gibraltar. Mi-a spus: — Ca să poţi încălca regulile, trebuie să le înveţi mai întâi.

— Dar de ce nu pot să învăţ numai de la tine şi de la Big-Big?

— Fiindcă deja ştii mai mult decât mine şi Big-Big la un loc. Acum, eu nu mă aştept să-ţi placă, dar mă aştept să înveţi. Şi mă aştept să înveţi foarte bine.

Am suferit aproape opt ani sub femeia aceea oribilă, cu dinţii ei galbeni, ochii ei mici ca nişte mărgele şi liniarul ei cu care mă lovea constant peste mâini. Dar lecţiile acelea au fost unul din lucrurile cele mai bune pe care *

le-am primit vreodată de la tata. Şi dacă m-aş întâlni azi cu femeia aceea pe stradă, aş săruta-o pe gură.

Al doilea lucru pe care mi l-a dăruit tata când am împlinit zece ani a fost o chitară care să fie numai a mea. Văzând cât timp petreceam cântând la chitara lui, tata a înţeles că am fost atins de microb. Cântatul la chitară nu era pentru mine un simplu moft trecător. Problema era că Jimmy devenise chitara în funcţie de care judecam toate celelalte chitare.

Chitara pe care mi-o dăruise tata avea corzi de nailon, aşa că atunci când mi-a dat-o, cred că expresia feţei mele mi-a trădat nemulţumirea. Dar el mi-a explicat repede: — Chitarele au voci, la fel ca oamenii. O chitară cu corzi de nailon, dacă cineva cântă bine la ea, poate fi mai expresivă decât o chitară cu corzi de oţel. Mai emoţionantă. Ştiu că îl iubeşti pe Jimmy, dar tu ai o expresivitate căreia Jimmy nu-i poate face faţă. Asta poate.

Am studiat-o cu atenţie. Corpul ei era mai mic, ceea ce însemna că puteam cânta mai uşor la ea, dar gâtul îi era mai lat şi corzile mai groase. Un mic compromis. Mi-am trecut degetele peste corzi şi am încercat să ascund faptul că mă durea inima că nu mi-l dăduse pe Jimmy. Dar când am început să cânt la ea, am înţeles ce vrusese să spună. Nu era nevoie să mă forţez la fel de mult ca să scot un sunet bun din ea, lucru important pentru mâinile şi degetele mele mai mici. Am numit-o Pitica.

Pubertatea a adus unele schimbări în vocea mea. Majoritatea erau bune. Mi-a crescut volumul, puterea şi controlul vocii, dar în mod ciudat mi-am păstrat capacitatea de a atinge tonurile înalte, mărindu-mi în acelaşi timp capacitatea de a cânta şi într-o tonalitate mai joasă. De observat că am spus *mai joasă*, nu joasă. Tata cânta într-o tonalitate joasă. Eu cântam deasupra lui. În următorii doi ani, tata şi Big-Big au lăsat partea muzicală în grija mea, iar când am devenit independent, mulţimile au crescut. Şi încă foarte mult. Nu peste mult timp, mai mulţi oameni veneau să mă vadă pe mine decât să-l asculte pe el. Deşi tata a încercat să mă protejeze de cunoaşterea acestui fapt, eu îl ştiam.

Ceea ce nu a fost întotdeauna bine.

Programul nostru nu s-a schimbat niciodată. În funcţie de distanţă, plecam joi sau vineri dimineaţă şi ne întorceam duminică noaptea sau luni. Cam o dată la două luni, plecam pentru o săptămână întreagă sau chiar zece zile. M-am obişnuit cu viaţa pe drumuri, şi erau puţine locuri în *Utah*,

Wyoming, Nebraska, Kansas, Texas, New Mexico şi Colorado pe care să nu le fi văzut. Deşi tata ştia unde merge şi putea ajunge acolo şi cu ochii închişi, a lăsat o

mare parte a navigaţiei în seama mea.

Aceasta a însemnat că am învăţat să citesc harta şi, dat fiind că petreceam atât de mult timp pe drum, am citit multe hărţi. Le găseam destul de interesante. Ceea ce o înnebunea pe profesoara mea de geografie din clasa a noua, căci deşi lipsisem cea mai mare parte a primului trimestru, am obţinut totuşi nota zece pe linie. S-a înfuriat şi mai tare când nu am greşit răspunsul la nici măcar o singură întrebare la testul final, inclusiv la două întrebări suplimentare.

Tata mă învăţa alături de profesorii mei, care erau destul de iritaţi, ca să nu spun mai mult, de absenţele mele constante, dar nu găseau nimic de comentat în legătură cu rezultatele mele sau cu etica muncii pe care o aveam. Tata era foarte aspru cu mine în această privinţă şi, în timp ce el şi Big-Big conduceau maşina, eu învăţam.

Oarecum.

Tata şi cu Big-Big şedeau în faţă, iar eu şi Jimmy stăteam tolăniţi pe bancheta din spate a cabinei camionului. Uneori, cântam la chitară chiar şi douăsprezece ore pe zi fără întrerupere. În unele weekenduri de patru zile cântam chiar patruzeci de ore. Tata şi Big-Big căutau posturi de radio care transmiteau muzică gospel veche sau bluegrass, iar eu cântam împreună cu artiştii. Odată cu trecerea lunilor şi anilor, am ajuns ca după ce ascultam primele câteva note ale unui cântec, să ştiu imediat în ce gamă era şi încotro se îndrepta. Urechea îmi devenise atât de sensibilă, încât eram în stare să acompaniez în minte, să încetinesc ritmul şi să aud notele şi acordurile individuale emise de o chitară. Tata mă auzea din faţă cum alegeam o melodie destul de complicată şi îmi spunea: — Bine, acum cânt-o pe Pitică.

Atunci schimbam chitarele şi cântam aceeaşi melodie pe corzile de nailon. La vremea aceea nu ştiam asta, dar tata mă provoca să mă exprim şi să accentuez diferite emoţii folosind aceeaşi melodie. Mă învăţa să vorbesc o limbă nouă. Limba chitarei.

Pe măsură ce abilităţile mele muzicale se dezvoltau, creştea şi interesul meu pentru interpreţi şi dorinţa de a-i imita. Dar tata a avut grijă să mă abată de la rock-and-roll, declarând că tot ce trebuie să ştiu poate fi spicuit din muzica bluegrass, blues şi clasică. Şi, desigur, din imnuri. îmi zicea: — Dacă înveţi aceste patru genuri, toţi din branşa rock-and-roll vor dori să cânte ca tine, şi nu invers.

Nu l-aş descrie pe tata ca un om rigid, asta până venea vorba un singur lucru: audierea postului de radio Grand Ole Opry, în timp ce noi străbăteam ţara în lung şi-n lat. Dacă eram pe drum şi era program la postul acesta de radio, tata îl asculta. Aşa am auzit multă muzică country. Mulţi dintre cei mai buni chitarişti din lume proveneau din lumea bluegrassului, şi majoritatea au cântat la Opry. Asta însemna că am fost expus aproape în fiecare seară la cele mai bune şi mai celebre linii. Melodiile nu erau greu de învăţat. Nouăzeci şi nouă la sută dintre ele erau alcătuite din doar trei sau patru acorduri, o punte şi un refren. Imediat ce auzeam o melodie, degetele mele începeau s-o dibuie – în special notele. Tata şi Big-Big clătinau din cap şi se uitau unul la altul.

Unul dintre ei comenta: — Nu-i cinstit.

Celălalt răspundea: — Nu, nu-i cinstit, dar cu siguranţă-i plăcut de privit.

Serile de joi erau preferatele tatei, fiindcă cei de la Opry transmiteau *live* ce aveau mai bun. Tata nu le rata

niciodată. Niciodată. Ne fixam timpul de călătorie în funcţie de ceea ce el numea Ryman Radio. Nume dintre cele mai mari din branşă veneau să cânte joia, şi unele emisiuni durau două sau chiar trei ore. Când un chitarist deosebit de mare făcea senzaţie, cântând o armonie sau ceva ce puţini puteau cânta, tata dădea volumul mai tare şi ţinea ritmul cu palma în bordul maşinii.

— Gândeşte-te că toţi marii ăştia au fost odată ca băiatul nostru. Monroe. Scruggs, Williams, Cash. Regele. De mai multe ori, după un spectacol foarte bun, oprea radioul, dădea meditativ din cap şi se uita la mine prin oglinda retrovizoare: — într-o zi vei cânta şi tu la Ryman.

Iar Big-Big îl aproba cu o mişcare a capului: — Aşa-i.

Eu nu visam să ajung atât de sus: — Crezi asta?

Urma o pauză lungă. O nouă privire. Apoi: — Şi acela va fi doar începutul.

Odată, în primii ani de liceu, ne întorceam acasă după un weekend petrecut în Taos, şi Big-Big mă învăţa o secvenţă muzicală a lui Robert Johnson, când mi-a spus într-o doară că Johnson era unul dintre primii membri ai Clubului 27.

— Clubul 27? Ce-i Clubul 27?

— Sunt muzicienii, cântăreţii şi cantautorii care au murit la douăzeci şi şapte de ani.

Am crezut că se referă la un fel de boală. — De ce au murit?

— Unii în urma unor accidente ciudate, dar cei mai mulţi din cauza drogurilor sau prin sinucidere.

Tata s-a scărpinat în cap: — N-am reuşit niciodată să înţeleg asta. De ce ar pleca cineva de la un spectacol ca să se drogheze ori să se îmbete? De ce simţeau nevoia oamenii ăştia să fugă? Doar făceau muzică. Ce era neplăcut

în asta?

Faima tatei a continuat să crească. Chipul lui a apărut pe coperta mai multor reviste şi ziare regionale. Un titlu de ziar a titrat: — Escrocherie sau realitate? Cântăreţul de bar devenit propovăduitorul trezirii spirituale. Orbii văd şi ologii umblă, sau totul e simplă iluzie?

Indiferent de părerea oamenilor, indiferent dacă erau sceptici sau credincioşi, numărul participanţilor la adunările religioase ale tatălui a crescut. Şi încă mult. Străzile aglomerate şi oamenii ascultând în picioare au devenit norma. Am primit invitaţii de la biserici şi de la pastori de peste tot. Mulţi voiau doar să profite de pe urma tatei, dar tata avea două reguli pe care nu le-a încălcat niciodată. Prima, nu a vândut niciodată bilete, fiindcă nu a considerat că ceea ce făcea el era divertisment. — Pentru ce să luăm bani de la oameni? De ce să iau bani pentru ceva ce eu însumi am primit pe gratis? A doua regulă: nu a făcut niciodată vreo colectă. Nu a trecut niciodată o farfurie sau o pălărie prin mulţime. Asta i-a mirat mult pe criticii lui, dar tata era de părere că dacă cineva vrea să dăruiască, va dărui. Nu era nevoie să forţeze mâna nimănui. Drept urmare, oamenii nu s-au simţit manipulaţi şi au avut încredere în tata.

Şi în ciuda politicii lui — fără colectă, oamenii au dăruit. Îl căutau şi-i înmânau câte un cec sau bani gheaţă, iar tata accepta. Benzina costa bani.

Au fost mulţi cei care ne-au donat bani. Şi tata a cumpărat cu influxul financiar două lucruri: un autobuz pentru noi şi un camion cu optsprezece roţi care să transporte corturile, scaunele, pianul şi echipamentul. Apoi a început să angajeze şoferi şi personal care să monteze şi să

demonteze corturile. Oamenii aceştia mergeau înainte, pregăteau totul, după aceea ajungeam şi noi, chiar înainte de primul serviciu. Aceasta însemna că tata şi Big-Big erau mai odihniţi şi, în consecinţă, predicile au devenit puţin mai lungi.

Când audienţa a crescut şi numărul de întâmplări inexplicabile s-a înmulţit, ceea ce unele ziare numeau miracole şi altele tertipuri, a crescut şi numărul criticilor. Al contestatarilor. Au apărut şi protestatari cu pancarte şi vociferări, câţiva dintre ei tăindu-ne chiar cauciucurile. Dar de cele mai multe ori eram etichetaţi ca fiind un circ ambulant, iar tata era văzut ca un şarlatan. Reporterii şi jurnaliştii de investigaţii plantau în mulţime oameni schilozi sau orbi. Dar tata îi depista imediat.

Controversa a atras atenţia asupra noastră, iar acest lucru a atras echipajele de radio şi televiziune cu maşinile şi antenele lor înalte, care transmitea în tot Vestul.

Într-o zi l-am întrebat pe tata: — Nu te deranjează?

El a râs:.Absolut deloc.

Adesea se întâmpla ca tata să predice de cinci ori într-un weekend, şi cum vestea se răspândea printre localnici, la serviciul final de duminică participau peste cinci mii de oameni. Aceasta însemna că în ultimul an deliceu cântam în mod obişnuit în faţa a peste cincisprezece mii de oameni într-un weekend. Câteodată mai mulţi. Atunci nu mi-am dat seama de asta, dar aveam o audienţă mai numeroasă decât multe nume mari din industria muzicii.

Talentul meu mi-a adus o notorietate sporită pe mai multe niveluri. La un nivel, pentru care am fost deosebit de recunoscător, s-au situat membrele sexului opus. Pe scurt, fetelor le plac chitariştii. Acestea mă căutau înainte de

serviciul religios, când discutam cu ele vrute şi nevrute sau îmi dădeau numărul lor de telefon: — Sună-mă.

Tata nu era exagerat de protector, dar m-a ferit de cei de la casele de producţie care mă căutau stăruitor. Într-o seară, a simţit cum creşte în mine tensiunea, aşa că s-a aşezat lângă mine pe patul din maşină.

— Coop, vor fi mulţi care îţi vor spune că eşti mare şi că ei pot să te facă şi mai mare. Că te pot urca pe un piedestal de pe care nu vei mai coborî niciodată. Dar adevărul este că nu le pasă deloc de tine, ei vor doar ceea ce ai tu. Singurul lucru de care le pasă este ce câştigă de pe urma ta. Se uită la tine ca la o pradă uşoară, şi îţi vor oferi o mulţime de bani ca să te vadă pe scena lor.

Nu-i nimic greşit în a câştiga mulţi bani, şi dacă a existat vreodată un băiat născut pentru scenă, acela eşti tu. Dar dacă începi să câştigi bani uitând de ce faci ceea ce faci, sau uitând de ce ai primit darul pe care-l ai, atunci va trebui să te întrebi cât de mult îţi doreşti banii aceia. Pentru că s-ar putea ca preţul care ţi se va cere să fie mai mare decât te vei fi aşteptat vreodată.

M-a bătut blând cu palma peste piept şi a continuat: — Robert Johnson nu a fost singurul muzician care a stat la o răscruce vorbind cu diavolul. *Fiecare muzician ajunge într-un astfel de punct*, *iar conversaţia pe care o* poartă este întotdeauna aceeaşi. La fel şi promisiunile.

16

Era în mine un tumult greu de descris. Un neastâmpăr chiar. Nu ştiu din ce se născuse sau de unde venise, nici de ce sau cum a ajunsese acolo, dar simţeam că tata mă ţine

pe loc, că mă zdrobeşte sub greutatea degetului mare de la mâna sa. Şi asta mă irita grozav. — Tată, vrei să spui că nu voi putea înregistra niciodată un album?

— Nu. Sper să înregistrezi cincizeci de albume. Şi le voi cumpăra pe toate. Dar ceea ce faci cu un instrument este doar jumătate din darul cu care ai fost înzestrat. A arătat spre carneţelul cu coperţi negre pe care mi-l dăduse şi pe care începusem să-l port la spate, între curea şi şira spinării. — Am văzut cum reacţionează oamenii când cânţi compoziţii proprii. Cuvintele pe care le scrii au profunzime. Când un om la patru ace şi cu o mulţime de bani va veni la tine şi va vrea să cânţi propriile tale piese aşa cum doreşti tu să le cânţi, baftă! Dă-i bătaie! Big-Big şi cu mine vom fi în primul rând la spectacolele tale şi te vom aplauda. Dar până atunci, păzeşte-ţi darul şi păzeşte-ţi carneţelul. Va veni ziua când vei descoperi că-i extrem de valoros.

Am fost ascultat de o mulţime de impresari şi recruiteri. Auziseră despre talentul meu ca instrumentist, se dusese vestea despre rapiditatea de colibri cu care mi se mişcau degetele pe gâtul chitarei şi pe claviatura pianului şi, întrucât nu mai văzuseră ceva asemănător la cineva de vârsta mea, voiau să vadă totul cu ochii lor.

Dar întrucât aveam doar şaptesprezece ani, ştiau că tata era cerberul de care trebuiau să treacă. Aşa că îl abordau pe el. îi strângeau mâna şi încercau să-l convingă. Problema era că ei îşi aveau criteriile lor, şi fiindcă nu mă încadram foarte bine în ele, voiau să ia din mine doar părţile care le plăceau, să le treacă prin râşniţa lor muzicală şi să împacheteze ce mai rămânea din trupul meu lipsit de suflet în forma lor prefabricată.

Deşi nu voiam să recunosc, chiar şi eu vedeam asta. Voiau

să şteargă din mine complet orice parfum de gospel, de imnuri religioase, de cântece de duminică dimineaţa şi să mă impregneze cu apa de colonie ieftină a ceea ce vindeau ei. Voiau să mă transforme într-un star rock-and-roll. Cu păr lung, cu creastă şi machiaj, cu pantaloni strâmţi de piele.

În cele din urmă au început să trimită directori executivi de nivel mediu, cu bani. În timp, teancurile de bani au devenit tot mai înalte. Tata îi asculta, îşi dădea seama ce urmăreau şi, când nu voiau să accepte refuzul lui, le închidea uşa în nas.

Într-o zi, un bărbat insistent ne-a găsit într-un orăşel minier prăfuit din nordul statului Colorado. Avea o pălărie caraghioasă şi un teanc gros de bani, şi a decis să-l ocolească pe tata. M-a pândit până când m-a găsit singur, legând colţurile unui cort. N-a spus niciun cuvânt, şi-a lins doar degetul mare de la mână şi a început să numere banii. Eu îmi doream rău de tot o chitară electrică, aşa că vederea bancnotelor de cinci sute de dolari a avut asupra mea un efect hipnotic.

M-a întrebat:

— Ştii să citeşti partituri?

Mulţumită domnişoarei Hagle, ştiam să citesc notele muzicale la fel de bine ca limba engleză. Am dat afirmativ din cap.

A răsfirat câteva partituri în faţa mea şi m-a întrebat iarăşi: — Poţi să cânţi asta?

Era cam la fel de complicat ca — Mulţi ani trăiască. Aşa că am semnat nişte acte, am luat banii şi am acceptat să mă întâlnesc cu el în oraş peste câteva ore. L-am găsit într-o benzinărie abandonată cu o chitară Fender Telecaster conectată la un amplificator şi la ceea ce părea un

magnetofon destul de scump. Omul ştia ce face. îmi scrisese numele cu vopsea pe chitară. M-am familiarizat cu chitara câteva minute, după care bărbatul a pus în faţa mea nişte partituri. Am cântat melodiile aşa cum erau scrise o dată, câteodată de două ori, apoi m-a întrebat: — Tu cum ai cânta piesa asta? Acela a fost momentul în care am remarcat intersectarea perfectă a celor trei laturi ale instruirii mele muzicale. Abia când mi-am dat mână liberă cu interpretarea, omul a început să zâmbească cu adevărat.

Am continuat aşa cam o oră. Şi trebuie să recunosc că a fost foarte distractiv. Prinsesem gustul. La un moment dat, omul s-a scuzat şi a mers la un telefon public, unde a purtat o conversaţie animată cu cineva care părea la fel de animat. Cei doi au vorbit câteva minute, răstimp în care prietenul meu sorbea dintr-o ploscă de inox. După ce a pus receptorul jos, s-a întors la mine şi mi-a oferit plosca zâmbind: — Vrei şi tu o înghiţitură?

Ce putea fi rău în asta? Am luat plosca, am dus-o la gură şi m-am prefăcut a fi la *fel* de grozav ca el. Peste puţin timp aveam *să aflu că nu* eram nicidecum grozav.

Am mai cântat o oră. El bea. Eu cântam. Apoi beam eu. Şi iarăşi cântam. Am devenit destul de relaxat. În cele din urmă, după ce am cântat tot ce a putut pune omul în faţa mea, acesta a zâmbit, a împachetat totul în portbagajul maşinii, l-a închis şi şi-a scos pălăria în semn de salut: — Rămâi în preajma radioului. Ţinem legătura.

Lumea se învârtea destul de tare cu mine, totuşi aveam încă lucrurile sub control – cel puţin aşa credeam. Am făcut degajat un semn cu capul, iar omul a urcat în maşină şi a dat să pornească motorul, când a constatat că are o problemă. Problema aceea avea aproape doi metri înălţime,

o sută zece kilograme, şi stătea în faţa maşinii cu o mină dezaprobatoare. Mai văzusem privirea aceea.

Omul s-a cufundat în scaun, s-a uitat prin spaţiul dintre volan şi bordul maşinii şi a început să râdă încurcat. Deşi aveam mintea înceţoşată, mi-am dat seama că tipul nu era deloc amuzat. Tulburat, bărbatul şi-a aprins un trabuc.

Tata s-a uitat la el, dar a îndreptat degetul spre mine: — L-ai întrebat câţi ani are?

Omul i-a răspuns cu trabucul în colţul gurii: — Habar n-am câţi ani are. Şi în timp ce vorbea, a slobozit un nor de fum.

Tata i s-a adresat calm: — Ce zici de şaptesprezece?

Omul a înţeles imediat că a încurcat-o. Dar nu avea de gând să cedeze fără luptă, aşa că a apăsat pe acceleraţie, l-a azvârlit pe tata peste capotă şi a ieşit în trombă din parcare – nimerind direct în patrula de patru maşini ce bloca şoseaua.

Când audienţa noastră a crescut, tata a angajat poliţia locală ca să-l ajute să păstreze ordinea. Ceea ce l-a făcut foarte iubit de poliţiştii locali, care aveau astfel ocazia să câştige nişte bani în plus fără prea mari eforturi, doar punându-şi ochelari de soare şi luând o înfăţişare oficială. Deci când le-a spus că un agent m-a tras pe sfoară, s-au arătat foarte protectori. Pe când omul stătea în maşină şi îşi cântărea opţiunile, tata aproape că l-a tras pe geam afară şi a scos — contractul semnat de mine din buzunarul hainei. Apoi l-a târât în spatele maşinii, a luat din portbagaj banda cu înregistrarea şi l-a scuturat ca pe o păpuşă de cârpe. Plosca strălucitoare a căzut pe pavaj cu un sunet metalic.

— Asta-i tot?

Toţi poliţiştii au zâmbit. Bărbatul, acum mânios, a început să împroaşte venin. — Nu-ţi spun s-.

Probabil că a vrut să spună *scumpule*, dar tata i-a aplicat suficientă presiune în jurul gâtului ca să-şi înghită restul cuvintelor, aşa că nu ştiu nici până în ziua de azi dacă asta voise să spună.

Tata l-a ridicat în aer şi a aşteptat până când a început să dea din picioare şi fa(a i s-a făcut de culoarea coacăzelor. Când a dat afirmativ din cap, tata i-a dat drumul. Atunci tata a lăsat banda magnetică să cadă şi a călcat-o în picioare. Apoi i-a smuls trabucul din gură şi a dat foc hârtiilor. Omul n-a fost prea încântat de asta şi a început să-i spună tatei că în curând va fi contactat de un avocat scump din Los Angeles.

Dar tata l-a aşezat înapoi în maşină, i-a tras pălăria peste faţă, i-a stins trabucul în poală şi a întins mâna în direcţia mea. Cu palma în sus. Am pus cei cinci sute de dolari în palma lui, pe care tata i-a îndesat rapid în gura omului şi i-a făcut semn să plece. Apoi a făcut singurul lucru de care m-am temut.

S-a uitat la mine.

Şi n-a spus nimic.

În momentul acela aş fi vrut ca pământul să mă înghită cu totul. A fost unul din acele rare momente de conştientizare când mi-am văzut viaţa derulându-se repede şi clar în faţa ochilor. În ciuda dificultăţilor, începând cu moartea mamei, tata fusese întotdeauna bun cu mine. Şi generos până la sacrificiu. Nu mi-a lipsit niciodată nimic. Primisem o instruire muzicală mai bună chiar decât cei de la BerkleeV Şi călătorisem prin ţară mai mult din ţară decât oricare dintre prietenii mei, majoritatea dintre ei având ocazia la un moment dat să călătorească cu noi, ceea ce-i făcea să exclame: — Faci asta în fiecare weekend? Este lucrul cel

mai grozav pe care l-am făcut vreodată!

Singurul lucru pe care tata nu mi l-a dat a fost Jimmy, şi asta din cauză că mama i-l dăruise lui.

După ce mi-a aruncat o privire îndurerată şi mânioasă care mi-a sfredelit sufletul şi pe care n-am uitat-o mulţi ani de-atunci înainte, tata a intrat într-o maşină de poliţie, s-a aşezat lângă poliţist şi s-a întors la adunarea de trezire spirituală. Abia după ce omul şi tata au plecat, mi-am dat seama că aveam încă Telecasterul în jurul gâtului. Când m-am uitat în jos, mi-am văzut imaginea oglindită în plosca de la picioarele mele.

Am ridicat degetul mare în sus şi nu peste mult o femeie în vârstă a oprit maşina: — Vrei să te duc undeva, băiete?

— Da, doamnă.

Abia am parcurs un kilometru şi ceva, când i s-a spart cauciucul de la roata din faţă. I l-am schimbat eu, dar nefiind un mecanic prea priceput, [12] m-am murdărit din vârful degetelor până la cot, ceea ce a făcut-o să strâmbe din nas când am vrut să urc iarăşi în maşina ei. N-am condamnat-o deloc pentru asta. Aşa se face că m-am întors pe jos acasă. Opt kilometri e o distanţă destul de lungă ca să reflectezi.

Drumul înapoi m-a trezit de-a binelea. În toate privinţele. Am ajuns la adunare la apusul soarelui, tocmai la timp ca să aud predica — Mâini murdare a tatei. N-am de gând să te plictisesc cu detaliile. Cred că poţi să-ţi dai seama despre ce este vorba. În esenţă, tata spunea că păcatul ne murdăreşte mâinile şi, fiindcă le avem mereu în faţa noastră, unde le putem vedea, ne amintesc constant de

[12] Colegiul muzical Berklee, situat în Boston, Massachusetts, este cel mai mare conser- nor independent de muzică contemporană din lume.

păcatul în care le-am cufundat, în cele din urmă a zis că este greu să ridicăm mâini murdare înaintea unui Dumnezeu sfânt, şi că singurul mod în care ni le putem spăla este cufundându-le în sânge. După aceea a prezentat câteva ilustraţii explicative. Mi-a venit să vomit în timp ce îl ascultam. Şi având în vedere cantitatea de alcool pe care o ingurgitasem, oricum eram pe punctul de-a o face.

Vocea lui s-a revărsat din corturi şi m-a ajuns pe şosea. — Acum uită-te la mâinile tale. Întoarce-le cu palmele în sus.

În minte mi s-a derulat filmul cu mişcările tatei.

— Uită-te bine la ele. Nu te grăbi. Doresc să vezi lucrurile pe care tu nu vrei să le vezi. Ştii la ce mă refer. Locurile acelea întunecate. Acele unghere din tine pe care le ţii încuiate. Fii sincer cu tine însuţi. În ce ţi-ai cufundat mâinile? A urmat o pauză lungă, şi apoi: — Ai înţeles? Ţi-e clar despre ce vorbesc? Cu ochii minţii, l-am văzut limpede întorcând mâinile cu palmele în sus şi în jos.

— Acum întreabă-te: ce ai câştigat?

Punea întotdeauna întrebarea aceasta de două ori. Am rostit următoarele cuvinte împreună cu el: — Şi ce ai pierdut?

În cazul meu, răspunsul la prima întrebare era nimic altceva decât probleme.

Şi răspunsul la cea de-a doua începea şi se sfârşea cu o fisură uriaşă în încrederea pe care tatăl meu o avusese în mine.

Sentimentul copleşitor care mă încerca nu părea să se risipească nici când i-am auzit vocea din ce în ce mai aproape.

Predica se termina întotdeauna cu câteva mii de oameni ridicând mâinile. Uneori mă uitam pe furiş de pe banca mea

de lângă pian la mâinile acelea care semănau cu nişte valuri aurii de grâu.

Ştiu toate teoriile. În cei douăzeci şi cinci de ani care au trecut de-atunci, am avut destul timp să mă gândesc la toate astea, şi nu este cine ştie ce mare mister. Problema am fost eu. În ciuda sfaturilor înţelepte ale tatălui meu, a sacrificiului său necurmat, a avertismentelor sale şi a celor cinci mii de predici ale sale, ba chiar şi în ciuda conştientizării în străfundurile fiinţei mele a faptului că trebuia să stau departe de şarpele cel vechi atât cât îmi era posibil din punct de vedere omenesc, era în mine ceva ce nu putea suporta gândul că tata are dreptate sau că îmi dictează ce să fac. Mai simplu spus: am vrut ce am vrut, când am vrut şi cum am vrut, fiindcă aşa am vrut eu. Punct.

Pe măsură ce creşteam, aveam tot mai mult senzaţia că sunt controlat de el. Asta nu înseamnă că făcea ceva diferit. Era acelaşi tată ca întotdeauna. Dacă se schimbase în vreun fel, devenise mai îngăduitor şi aveam mai multă libertate. Asta însemna că schimbarea se produsese în mine, ceea ce înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Ceva în mine ura — dreptatea tatei şi faptul că îmi punea în faţă un anumit standard, în vreme ce majoritatea prietenilor mei puteau face tot ce le plăcea.

Mânia fierbea, amărăciunea prindea rădăcini în mine şi am început să ascult şoaptele care îmi arătau ce aş putea deveni dacă el nu m-ar trage înapoi cu circul acela ambulant stupid. Aveam mai mult talent muzical în degetul meu mic decât avusese el toată viaţa lui. Era invidios. Mulţimile care înainte îi mulţumiseră pentru predicile şi rugăciunile lui, acum îmi mulţumeau mie pentru muzică. Oamenii veneau să mă asculte pe mine. Nu pe el. Profita de

succesul meu şi începea să se simtă în plus.

Chiar şi acum, când mă aud repetând aceste lucruri, mă doare.

Dar la şaptesprezece ani ai impresia că înţelegi totul.

Am stat pe şosea, în faţa parcării arhipline şi am clătinat din cap. Era evident că nu mă gândisem cum trebuie la asta. Că nu mă puteam lupta cu tatăl meu. Ştiam că are dreptate. Ştiam, de asemenea, că urăsc faptul că are dreptate. N-am mai putut suporta. Lângă mine era un pod care traversa un râu repede. M-am apropiat de balustradă şi am aruncat Fenderul cât de departe am putut în apele înspumate. Valurile l-au înghiţit şi curentul l-a răsucit, l-a învârtit, şi apoi l-a izbit de un bolovan, separând gâtul de corpul chitarei. *Foarte bine*, m-am gândit. Apoi am deşurubat capacul ploştii, am întors-o cu susul în jos şi am vărsat restul de whisky în râu.

După aceea am străbătut cei cinci milioane de kilometri până la tatăl meu.

În seara aceea, după ce am aranjat scaunele, am măturat pe jos şi am aruncat gunoiul, m-am trezit şezând în întuneric, cu privirile aţintite asupra pianului. Degetele mi-au atins claviatura, dar n-au produs niciun sunet. Banca pianului era singurul loc unde nebunia dn mine se potolea. Acolo ştiam care voce minte şi care spune adevărul.

Tata m-a găsit acolo. Niciunul dintre noi n-a spus nimic. El suferea. Eu suferam. Ştiam că îl trădasem, şi ştiam că e numai vina mea.

A început el: — Ţi-am povestit vreodată cum m-a găsit mama ta bând?

Nu m-am aşteptat ca discuţia noastră să ia această turnură. — Poftim?

S-a uitat îndelung la munţii din spatele nostru. — Eram sus la cabană, tocmai aflaserăm că te vom avea pe tine şi, din motive încă neclare, m-am cufundat cam adânc într-o sticlă cu whisky de casă. Cred că a apărut şi un trabuc la un moment dat, dar amintirea lui îmi este înceţoşată. Fiindcă nu obişnuiesc să beau şi să fumez, m-am îmbătat criţă. Lumea se învârtea cu mine ca un titirez. Mama ta m-a găsit umblând pe trei cărări pe creastă, în costumul lui Adam. Gol puşcă.

— Deci povestea aceea este adevărată?

— Fiecare cuvânt. A încuviinţat din cap de câteva ori. — După câte mi-a spus mama ta, urlam realmente la lună.

Gândul la tatăl meu enorm, gol şi beat, urlând la lună, m-a făcut să chicotesc.

— Dacă ai avut vreodată îndoieli că tatăl tău a luat-o razna odată în viaţa lui, aceasta ar fi proba. A clătinat din cap şi a continuat: — A doua zi dimineaţă m-am trezit cu o durere de cap de parcă cineva mi-ar fi tras una cu barosul în cap. Mi-a trebuit o oră ca să mă întorc de pe o parte pe cealaltă. Mama ta mi-a deschis un ochi şi m-a întrebat: «Mai trăieşti?» Cred că am mormăit ceva, m-am ridicat din pat, am căzut, m-am ridicat iarăşi şi cumva am reuşit să ajung la pârâu, în care m-am aruncat pur şi simplu. După ce şocul contactului cu apa de doar un grad m-a readus în simţiri, mi-am amintit că urma să predic peste câteva ore. Mama ta m-a înfăşurat într-un prosop, mi-a făcut o cafea şi mi-a cerut să mă spăl pe dinţi. Tata a râs amintindu-şi toate astea: — M-a sărutat pe frunte şi mi-a zis: «Trabucurile nu sunt prietenele tale.»—

— Şi trebuia să predici?

— Şi pentru ca lucrurile să fie şi mai complicate, era chiar

dumina de Paşte. Şi-a acoperit faţa cu palmele: Jncă regret noaptea aceea.

M-am uitat la scaunele goale şi l-am întrebat: — Ce le-ai spus oamenilor?

— Adevărul. Oricum, se vedea pe faţa mea, aşa că n-aş fi putut să ascund, nici dacă aş fi vrut. Le-am povestit ce s-a întâmplat. Am tăcut amândoi o vreme. Apoi s-a aşezat lângă mine şi mi-a cerut: — Cântă-mi ceva.

Mi-am aşezat mâinile în poală şi i-am răspuns: — Parcă nu-mi prea vine să cânt.

— Crede-mă, de obicei atunci ai nevoie cel mai mult să cânţi.

Am cântat câteva acorduri la întâmplare, şi am întrebat pe un ton voit vesel: — Vreo preferinţă?

Tata şi l-a aşezat pe Jimmy pe genunchi şi mi-a spus: — Tu conduci şi eu te urmez.

Ştiam că suferă. Şi eu sufeream. Tonul vocilor noastre exprima durerea din inimă. Dar între tata şi mine exista întotdeauna muzica, ea era podul de beton pe care focul nu-l poate mistui. După ce am cântat pasajul introductiv la pian, am început să cânt încet cu vocea. Tata mi s-a alăturat la strofa:.Acordează-mi inima... Am reuşit să mă stăpânesc câteva versuri, dar la.Bandajează-mi inima rătăcită... m-a podidit plânsul. Când am ajuns la.Ia-o şi pecetluieşte-o... n-am mai putut cânta deloc.

În noaptea aceea am învăţat valoarea unui imn vechi. Că ceva atât de vechi şi de — demodat poate să dea glas unor cuvinte pe care inima are nevoie să le audă dar nu ştie cum să le rostească.

Mi-am şters ochii cu umărul, am scos plosca goală din buzunar şi am aşezat-o pe pian. Ne-am uitat amândoi în

tăcere la ea, apoi tata a spus la fel de încet ca notele pe care le cânta la chitară: — Mai e şi asta.

— Tată? Am întins braţele, cu palmele în sus. Înregistrarea şi băutul erau incidente minore. Puteam să trecem împreună peste ele. Dar problema încrederii era mai adâncă. — Cum pot să ridic mâini murdare?

— Şi eu i-am pus mamei tale aceeaşi întrebare în dimineaţa aceea de Paşte, când soarele dimineţii îmi ardea ochii. Şi am să-ţi spun acelaşi lucru pe care mi l-a spus ea. L-a pus pe Jimmy jos, s-a ridicat în picioare, a înălţat braţele cât a putut de sus şi mi-a zis:,.Amândouă deodată.

Câteva ore mai târziu, când primele raze ale soarelui atingeau vârfurile munţilor, eu încă mai cântam la pian. Când cuvintele — cântau cu limbi de foc din cer mi-au ieşit din gură pentru a nu ştiu câta oară, am înţeles cu adevărat ceea ce cântam. Limbi de foc. Cuvintele pictaul un tablou, şi tabloul acela m-a pus pe gânduri. Dacă cineva a scris acest lucru, înseamnă că s-a gândit la el. L-a văzut cu ochii minţii.

Ceea ce era bine. Însemna că nu eram totuşi nebun.

17

Aş vrea să-ţi pot spune că discuţia aceea cu tata a rezolvat toate problemele noastre. Dar nu le-a rezolvat. A trecut un an. Am împlinit optsprezece ani, am mai crescut câţiva centimetri, ceea ce ne-a adus cam la aceeaşi înălţime, şi capul îmi vuia din cauza permanentei comparaţii între talentul meu şi al altora dintr-un bazin de talente relativ mic. Companiile de discuri continuau să mă sune şi, în scurt timp, am lăsat vocile ce îl criticau pe tata să vorbească

nestingherite în mintea mea. Alimentându-mi nemulţumirea şi făcându-mă să-mi doresc ceea ce-mi ofereau, adică bani şi promisiunea adulaţiei. Încet-încet m-am umplut de mânie şi de amărăciune. Voiam propria mea scenă. Dorinţa aceasta a început să mă răscolească tot mai mult, stârnind o tornadă care putea ieşi din mine pe o singură cale – pe gură. Ezechiel 28 a devenit istoria vieţii mele.

Nu-mi place să vorbesc despre ce s-a întâmplat după aceea.

Era într-o miercuri. Tocmai ne întorseserăm din New Mexico. Tata condusese toată noaptea ca să ajung la *timp la* lecţia de patru ore cu domnişoara Hagle. Lucram la o piesă de Bach şi pentru el era important s-o termin. Domnişoara Hagle lucra în timpul zilei, de aceea lecţia o aveam de la şase la zece; după aceea ieşeam în oraş cu nişte prieteni. Ajungeam acasă cândva între miezul nopţii şi ora unu, când tata dormea de obicei. Am crezut că îl voi găsi dormind şi de data aceasta.

Dar m-am înşelat.

Am ajuns la semaforul de la intersecţia dintre strada Main şi autostrada 24. Casa domnişoarei Hagle era la câteva străzi spre est, prin centrul oraşului. Dar când semaforul s-a făcut verde, am luat-o la dreapta şi am condus ca un liliac scăpat din Hades până în Salida, unde trupa *mea se* pregătea pentru un spectacol. Nu mai fusesem la domnişoara Hagle de trei luni şi, cu toate că ştiam piesa lui Bach pe de rost, nu eram deloc interesat s-o cânt. Vreodată.

Am frânat brusc lângă semaforul din faţa restaurantului-bar mexican Pedro’s, m-am năpustit pe uşa din spate, mi-am înşfăcat Fenderul – pe care-l cumpărasem de la un

amanet cu banii pe care tata mi-i dăduse pentru domnişoara Hagle şi o altă mie pe care o şterpelisem din cutia cu bani pe parcursul ultimului an – am sărit pe scenă şi am cântat două ore şi jumătate mai multe piese cu adevărat bune de rock-and-roll.

Cam cu un an în urmă, câţiva băieţi de la liceu formaseră o trupă de rock-and-roll/country şi mă întrebaseră dacă vreau să cânt cu ei ca solist, în seara despre care vorbesc, cântam deja la Pedro’s de vreo jumătate de an şi publicul nostru era în creştere. Localul era arhiplin, nu se putea sta decât în picioare, şi asta după o oră de aşteptare la intrare, iar Pedro avea un zâmbet mulţumit, de pisică Cheshire.

Cu trei luni înainte, se întâmplase ca un critic de muzică să vină în vacanţă aici şi să ia cina împreună cu familia la restaurantul mexican. Se dovedise că era editorialist pentru câteva reviste foarte populare specializate pe muzica de chitară. Şi scrisese un articol în care compara viteza degetelor mele pe gâtul chitarei cu aripile păsării colibri. Pe coperta revistei era imprimat chipul meu şi titlul articolului spunea simplu: — Peg – Următorul nume mare. Vestea bună era dublă: numele meu începea să fie cunoscut, şi doi, era genul de revistă pe care tata nu avea şanse s-o vadă. Cel puţin până când urma să devin un artist de succes şi aveam să-i dovedesc că se înşelase în privinţa premiilor şi aprecierilor pe care le voi primi. Nici eu n-aş fi putut aranja lucrurile mai bine.

Am cântat vreo trei ore. Pedro era în culmea extazului. Sala era ticsită, depăşind cu mult capacitatea prevăzută în regulamentul pompierilor, şi mulţimea ceruse trei bisuri. Când spectacolul s-a terminat, într-un sfârşit, mi-am cercetat îngrijorat ceasul şi am calculat timpul de care

aveam nevoie ca să ajung acasă şi, pe lângă asta, să mă opresc ca să fac o baie undeva pe şosea, ca să scot mirosul de tutun de pe mine. I-am întins chitara mea toboşarului ca s-o pună bine, le-am spus băieţilor că ne vedem săptămâna viitoare şi am plecat în trombă din parcare. La ieşirea din Salida am oprit şi m-am scăldat într-un mic iaz la lumina lunii. Am îndesat hainele care misoseau a tutun într-o pungă de gunoi, m-am îmbrăcat în hainele cu care plecasem de acasă, am făcut drumul la viteză aproape maximă, şi am ajuns acasă pe la douăsprezece şi jumătate. Am închis poarta în urma mea şi am urcat scările ce dădeau spre verandă. Luminile erau stinse. Singurul lucru nelalocul lui era mirosul. Plutea în aer ceva diferit.

Când am tras uşa cu sită, tata mi s-a adresat de pe un scaun din colţu'. verandei. Din colţul cel mai întunecat. — Ţi-am păstrat ceva pentru cină. Încă nu s-a răcit.

— O, bună. Am făcut o pauză şi am aşteptat ca ochii să mi se obişnuiască cu întunericul. Tata şedea cu o farfurie în poală şi cu un şerveţel prins la gât. Am încercat să par calm: — Cum de nu te-ai culcat?

A muşcat din ceva, apoi m-a întrebat cu gura plină: — Cum e domnişoara Hagle?

Am reuşit să scot un râs fals: Jncă mă mai loveşte cu liniarul peste degete.

— Cum e Bach?

Am râs iarăşi, cu speranţa că tata nu îmi va sesiza nervozitatea. — Mort.

A arătat cu furculiţa în direcţia oraşului: — Ai plătit-o?

— Mda. Greutatea minciunii sfruntate mi-a atârnat de gât ca o piatră de moară.

De data aceasta furculiţa s-a îndreptat către bucătărie: —

Mănânci ceva?

Eram lihnit de foame, aş fi putut mânca o vacă întreagă. De asemenea, trebuia să scap de conversaţia aceea. — Cred că voi mânca puţin.

După o altă îmbucătură, tata mi-a zis: — Mâncarea-i acolo, te aşteaptă.

Când am intrat în bucătărie şi am aprins lumina, stomacul mi s-a întors pe dos. A fost cât pe ce să vomit. Mâncarea era adusă de la restaurant. De la restaurantul lui Pedro.

M-au încercat mai multe emoţii în acelaşi timp: o durere sfâşietoare în inimă, stânjeneală, ruşine şi furie.

Am rămas în picioare în mijlocul bucătăriei, întrebându-mî ce să spun, când am auzit uşa cu sită deschizându-se în spatele meu. Tata a intrat în bucătărie, şi-a luat şerveţelul de la gât, şi-a şters gura şi s-a sprijinit de blat; între timp, eu mi-am vârât mâinile în buzunare şi m-am sprijinit de masă. Amândoi am tăcut o vreme.

Nu am putut să-mi ridic privirea ca să-l privesc în faţă. După câteva minute m-a întrebat blând: — Este ceva ce vrei să-mi spui?

Nu i-am răspuns nimic. Am ieşit din bucătărie şi m-am dus în camera mea, închizând uşa după mine. Pe pat era un exemplar al revistei pe care jurnalistul acela tâmpit mi-o trimisese acasă. Pe copertă se lăţea faţa mea tâmpă. O încurcasem rău de tot, şi niciun cântec nu mai putea şterge durerea acestei trădări.

N-am dormit prea mult în noaptea aceea.

Tata era plecat când m-am trezit a doua zi. În seara aceea trebuia să avem un serviciu religios la Cascadă, şi fără îndoială că pregătea locul. Biserici din tot statul Colorado aduceau copii cu autobuzele. Mulţi veneau ca să mă vadă

pe mine. Eu am ajuns acolo târziu, când locul era deja arhiplin. Trebuie să fi fost cam două mii de autoturisme şi cincizeci de autobuze. Am parcat şi mi-am croit drum spre partea laterală a scenei, când tata era deja la mijlocul predicii — De ce eşti aici?. Asta m-a iritat şi mai mult, fiindcă ştiam că mi se adresează direct mie.

M-am sprijinit de peretele din spate, cu braţele încrucişate. Mai auzisem toate astea.

A întins braţul spre public şi a întrebat: — De ce eşti aici? Apoi a făcut o pauză. îi plăcea să îşi demonstreze din când în când erudiţia, şi ştiam ce urma să spună. A zis: — Care este *re-zon-de-trî* pentru tine?

A chicotit scurt, după care a explicat: — Asta-i în franceză şi înseamnă: «raţiunea de a fi». A pus Biblia pe scaun şi a făcut câţiva paşi pe scenă: — Gândeşte-te la asta. A arătat spre gâtul lui. — Corzile vocale. Te-ai întrebat vreodată de ce Biblia le numeşte «flaute»?—

A păşit iarăşi pe scenă, a bătut din palme o dată. Apoi iarăşi, mai tare. Şi apoi a treia oară. — Acum bateţi şi voi.

Publicul a bătut o dată din palme, drept răspuns.

— De ce credeţi că Dumnezeu v-a creat mâinile ca să puteţi face acest lucru? Serios. Dintre toate lucrurile pe care le puteţi face cu mâinile, de ce a adăugat şi posibilitatea aceasta?

Apoi s-a întors, a azvârlit ambele mâini în sus şi s-a plimbat dintr-un capăt în celălalt al scenei: — De ce vă aminteşte asta? De un meci de fotbal? De un concert rock, unde cântă formaţia voastră preferată de pletoşi? Un râs s-a propagat în public. Şi-a luat iarăşi Biblia şi a spus: — Am citit-o de câteva ori de la un capăt la altul, şi n-am găsit niciun loc în care să se vorbească despre închinare fără să

se facă referire şi la o mişcare a corpului.

Şi-a plimbat braţul peste mulţime: — Ce căutaţi? Care este visul vostru? Să câştigaţi bani? Să aveţi o casă frumoasă? Să conduceţi o maşină superbă? După o pauză, a continuat: — Nu sunt împotriva niciunuia dintre aceste lucruri, dar nu cred că ele sunt raţiunea voastră de a fi. A mers la un capăt al scenei, de unde a luat o ramă uriaşă ce conţinea copertele unor reviste înfăţişând artişti şi personalităţi publice.

A ridicat colajul ca să poată fi văzut de public. — De asta existaţi? Ca să vă vedeţi numele în lumina reflectoarelor? S-a dus iarăşi în spate, şi de data aceasta a luat o oglindă uriaşă, tot înrămată. S-a plimbat iarăşi încoace şi încolo la marginea scenei, arătându-le oamenilor reflecţia lor [13]

În oglindă. — Dar dacă ar fi aceasta raţiunea voastră de a fi? i-a întrebat.

A făcut o pauză suficient de lungă pentru ca întrebarea să îşi facă efectul. În momentul acela m-a văzut. Sau, mai degrabă, mi-a dat de înţeles că mă văzuse.

Apoi s-a întors, şi l-a petrecut pe Jimmy după gât şi a comentat: — Nu sunt cântăreţul cel mai bun din lume, cunosc pe alţii cu o voce mult mai bună ca a mea, dar vreau să facem împreună ceva. Vreau să cântăm împreună o cântare. Când a început să ciupească corzile chitarei, publicul a recunoscut melodia şi cinci mii de oameni i s-au alăturat:

— Vino, Tu, izvor al…

Mi-a venit să vărs.

După prima strofă, tata a încetat să cânte la chitară. — Bine, a fost foarte bine. Dar fiţi sinceri cu voi înşivă. Dacă

[13] Ezechiel 28:13

Cel ce a creat luna şi stelele, şi muntele acesta din spatele meu, dacă Cel ce v-a dat culoarea ochilor şi o amprentă digitală unică, dacă Cel ce v-a dat o voce specifică, diferită de a celorlalte miliarde de oameni de pe planetă… dacă El ar fi aici chiar acum… Când a spus asta, a arătat cu degetul scena. — Dacă ar sta aici, ce aţi face? A îngenuncheat, a ridicat ambele mâini spre cer şi s-a aplecat uşor înainte. — Poate asta. Şi l-a scos pe Jimmy şi s-a culcat cu faţa în jos pe scenă. — Sau asta, — a continuat, ridicându-se în picioare…Nu-i aşa?

A început să ciupească iarăşi corzile chitarei. — Dar dacă acesta ar fi fost un concert rock, ce aţi fi făcut? a întrebat. — Aţi fi ţopăit ca nişte găini bete. Muzica are propria ei dimensiune şi îi atinge pe oameni la un nivel care trece dincolo de ADN-ul lor. Nimic altceva nu creează o reacţie colectivă mai mult decât muzica. Ea arată la ce sau la cine ne închinăm.

Tata a întins degetul spre public şi a făcut o mişcare largă a braţului.

— Fiecare dintre voi este un instrument unic, creat cu un scop unic. Când braţul lui a sfârşit mişcarea în arc, mâna îi era îndreptată spre mine şi privirea lui m-a sfredelit: — închinarea. Vocea i-a tunat din străfundul rărunchilor şi ochii îi erau ca o mare de cristal. — Aceasta-i *re-zon-de-trî* pentru voi.

L-a aşezat pe Jimmy în suportul lui şi s-a uitat la cele două obiecte Înrămate: — întrebarea este: la ce sau la cine vă închinaţi?

Mă săturasem să ascult.

Am înaintat pe interval, am urcat scările şi am traversat scena. Am luat-o pe Pitică din suportul ei, am păşit spre

centrul scenei şi am izbit-o ca pe un topor în mijlocul oglinzii. Apoi am dat cu ea în colajul înrămat cu coperţile revistelor. După aceea m-am apropiat de tata şi l-am lovit cât am putut de tare peste faţă, aşa încât inelul meu cu stejar i-a crăpat buza. În timp ce sângele îi curgea pe bărbie în jos, i-am spus printre dinţi:

— M-am săturat de tine şi de circul tău ambulant.

Am scos inelul de pe deget şi l-am aruncat cât am putut de departe, peste vârful pomilor şi spre râul care curgea pe lângă stânci. Apoi l-am luat pe Jimmy, am sărit de pe scenă şi am pornit spre maşină, în timp ce publicul s-a despărţit ca o mare pentru a-mi face loc să trec.

În spatele meu, l-am auzit pe tata vorbind. Vocea lui nu avea nicio umbră de mânie, doar tristeţe, când a zis: — Cântaţi împreună cu mine. Big-Big a început să cânte la pian şi cinci mii de voci s-au alăturat tatei, cântând: — Când pacea ca un râu…

Odată ajuns în parcare, am deschis cu o izbitură uşa autobuzului, am înşfăcat cutia cu bani, am izbit-o de podea până când s-a deschis şi am scos geanta de piele cu fermoar care conţinea toţi banii cu care tata plătea cheltuielile de la un weekend la altul. De obicei erau acolo vreo două mii de dolari. Am urcat în maşină, am pornit motorul, am apăsat pedala de acceleraţie până la podea şi am lăsat în urmă două dâre adânci în păşunea domnului Slocumb. Când m-am uitat în oglinda retrovizoare, tata era încă pe scenă, urmărindu-mă cum plec. Şi Blondul şedea încă pe pian.

Îmi era indiferent dacă aveam sau nu să-l mai văd vreodată pe vreunul dintre ei.

După ce am mers cinci ore spre sud, am tras pe dreapta şi

m-am uitat îndelung la un semn de circulaţie luminat slab de farurile mele. Mă aflam la o răscruce de drumuri, la propriu. Cel din dreapta ducea spre Los Angeles. Nu mă prea interesau trupele de pletoşi şi spectacolele pirotehnice de proporţii produse în LA, nici machiajul pe care îl purtau acolo majoritatea băieţilor. Talentul unora dintre ei mă impresiona, dar majoritatea păreau mânioşi şi nu înţelegeam nici măcar jumătate din ceea ce spuneau. Drumul din stânga ducea spre Nashville. Chiar dacă nu eram un fan înfocat al muzicii country, simţeam că muzica pe care voiam s-o fac semăna mai mult cu ceea ce se producea în Tennessee decât cu ceea ce venea din California sau din New York.

Uneori mă întreb cum ar fi fost viaţa mea dacă aş fi luat-o spre dreapta. Sau, mai bine, dacă aş fi făcut cale întoarsă.

Douăzeci şi una de ore şi două mii de kilometri mai târziu, intram în Nashville. Aveam doar nouăsprezece ani şi eram complet lipsit de experienţă, naiv şi ignorant. O combinaţie nu prea fericită. Am tras la un motel din centru, m-am aşezat pe pat, mi-am sprijinit capul în palme şi am meditat la goliciunea vieţii mele. Lângă mine zăcea geanta din piele cu bani. Când i-am desfăcut fermoarul şi i-am golit conţinutul pe pat, am rămas cu gura căscată.

Banii erau înfăşuraţi într-o hartă şi prinşi laolaltă cu un elastic verde. Nu mai văzusem în viaţa mea atâţia bani. I-am numărat. Apoi i-am mai numărat o dată. Douăsprezece mii, opt sute de dolari. Am aruncat o privire rapidă spre uşa camerei, ca să mă asigur că-i bine încuiată.

După aceea m-am uitat la hartă. Era harta statului Colorado. O steluţă desenată cu mâna marca locul din munţi unde era cabana noastră. Lângă ea era o scrisoare

de la tata:

Nu contează unde mergi, nu contează ce se întâmplă şi ce se alege de tine, ce câştigi sau ce pierzi, nu contează dacă reuşeşti sau nu, dacă rămâi în picioare sau cazi, nu contează în ce îţi afunzi mâinile... niciodată nu eşti prea departe. Fiule, te poţi întoarce acasă oricând.

M-am uitat îndelung la cuvintele tatei. Dar ele nu m-au mângâiat.

18

Mi-au trebuit cam douăzeci şi patru de ore în Nashville ca să aflu ceea ce toţi ceilalţi ştiau deja. Densitatea de talente pe metru pătrat în Oraşul Muzicii era mai mare decât aproape oriunde pe faţa pământului. Deşi cântasem în restaurantul lui Pedro, în Nashville eram doar unul dintre mulţii aspiranţi cu o chitară şi un vis.

A trecut o săptămână, şi eu nu reuşisem încă să fac nimic. Am învăţat repede, şi nu într-un mod plăcut, că nu contează ce ştii sau cât de bun eşti, ci pe cine cunoşti – şi eu nu cunoşteam pe nimeni. Dar, mulţumită faptului că petrecusem o bună parte din viaţă pe drumuri, ştiam cum să ţin de bani când era cazul. Motelul mă costa douăsprezece dolari pe noapte, dacă închiriam camera pe o săptămână întreagă. Şi am socotit că dacă mâncam tăiţei ramen şi fasole la conservă, puteam să rezist doi ani – chiar dacă aveam să pierd câteva kilograme.

La finalul unei alte zile descurajante, am descuiat uşa camerei de la motel. De fiecare dată când plecam, îl luam pe Jimmy cu mine, dar banii îi ascundeam în panoul negru al aparatului de aer condiţionat. Mă gândeam că ar fi mai

bine să mă instalez înainte să trec prin procesul enervant al deschiderii unui cont bancar. Voiam să mă asigur de alegerea băncii potrivite. Un alt argument era că panoul aparatului de aer condiţionat putea fi desfăcut numai cu o şurubelniţă specială, din aceea în stea cu şase colţuri, pentru care trebuia să te duci la magazinul de bricolaj, ca să găseşti mărimea potrivită. *Nimeni nu umblă cu aşa ceva în buzunar*, mi-am spus. *Banii îmi vor fi în siguranţă acolo*. *Corect*?

Când am intrat în cameră, mi-am dat seama imediat că nu fusesem primul care se gândise să-şi ascundă banii în panoul aparatului de aer condiţionat. Panoul fusese deşurubat şi zăcea pe podea. Şuruburile erau aliniate frumos unul lângă altul.

În seara aceea managera motelului, o femeie minionă care obişnuia să poarte un şorţ şi părul prins în coadă, a bătut la uşă şi mi-a cerut banii pentru săptămâna ce urma. M-a găsit şezând pe marginea patului, cu capul cufundat în palme.

Realitatea vieţii m-a izbit ca un tren în noaptea aceea, când am urcat în maşină, mi-am golit buzunarele şi mi-am numărat banii până la ultimul bănuţ – şapte dolari şi patruzeci şi nouă de cenţi. Cu toate că lucrul acesta a fost dureros, n-a fost nici pe departe la fel de dureros ca realitatea mult mai dureroasă că avea să mai treacă multă vreme până când voi putea să mă întorc acasă.

Am petrecut noaptea aceea, şi multe altele în maşină, cu braţele înfăşurate în jurul lui Jimmy, gândindu-mă la viaţa pe care o avusesem cu tata, la faptul că socotisem totul de la sine înţeles şi că tot ce-mi spusese tata era absolut adevărat.

După două săptămâni de încercări de a-mi vinde sufletul oricui m-ar fi ascultat şi de a *nu* mă gândi la ce n-aş fi dat ca să pot călători iarăşi în autobuzul tatei în orice alt oraş în afară de acesta, am fost acceptat să cânt la o spălătorie automată. Da, spălătoria Centrifuga şi Vârtejul, unde cântam o dată pe săptămână şi primeam zece dolari, plus bacşiş. O seară pe săptămână. În plus, mă lăsau să-mi spăl hainele gratis şi era amplasată la trei kilometri de o parcare unde puteam să fac duş pentru un dolar.

Peste câteva săptămâni, reputaţia mea s-a răspândit şi am fost acceptat să cânt şi în al doilea loc, la Puful şi Cuta. După trei săptămâni, cineva a venit special ca să mă vadă: Dietrich Messerschmidt, proprietarul unei spălătorii de maşini numită Şniţelul săpunit. Şi nu, n-am inventat asta.

Conducea un Cadillac imens, purta o meşă de păr pieptănată ridicol şi avea un teckel pe nume Sweet, sau — Sveet cum îi spunea el, cu care a filmat toate reclamele. Era căţelul cel mai nesuferit şi mai rău de pe planetă. Cred că şi eu, dacă ar fi trebuit să locuiesc cu omul acela, aş fi fost la fel de iritat.

Dietrich deţinea practic monopolul asupra spălătoriilor cu temă bavareză unde se vindeau hot dogs în Nashville. German sau nu, se pare că habar nu avea ce este un şniţel vienez şi eu nu i-am corectat greşeala. Părea să dea rezultate pentru el. Dacă îţi spălai maşina cu opţiunea deluxe sau platinum, îţi dădea o băutură gratis şi un hot dog de treizeci de centimetri la jumătate de preţ în timp ce aşteptai.

Cu aceste trei slujbe, câştigam înjur de cincizeci de dolari pe săptămână. Cel puţin nu muream de foame. Sau dacă muream, moartea avea să-mi fie lentă, iar hainele şi

maşina aveau să-mi fie curate, astfel că tatei nu avea să-i fie mai ruşine decât îi era deja, când avea să vină să-mi identifice trupul.

Într-o seară mi-am plimbat privirea de pe mica scenă prin sala Şniţelului săpunit şi am recunoscut un bărbat pe care-l mai văzusem şi în ultimele trei săptămâni. Era îmbrăcat îngrijit, dar avea în mod evident un stil propriu de a se îmbrăca: pantaloni cu dungă, pantofi albi, şosete verzi şi tricou polo; părul de la sprâncenele-i groase, din nas şi de la urechi era suficient de bogat ca să-i acopere jumătate din scalp. În fiecare săptămână cumpăra două — şniţele, după care pregătirea lor îi lua câteva minute: unul îl făcea cu ceapă, ardei şi muştar picant, şi celălalt cu varză, ceapă şi o brânză ciudată care mirosea şi mai ciudat. Şi le aranja pe două platouri, cu două şerveţele şi două băuturi, şi apoi şedea liniştit şi mânca unul dintre ele. Câteodată murmura ceva celuilalt şniţel.

Când termina, se ridica, îşi trecea mâinile de-a lungul curelei de la pantaloni, îşi ştergea colţurile gurii, împăturea frumos şerveţelul şi împacheta totul – inclusiv hot dogul nemâncat – în folia din aluminiu în care acesta îi fusese servit, apoi îl arunca în tomberonul de gunoi. Mi-am zis: *Aici vin oamenii singuratici ca să moară*.

În săptămâna despre care vorbesc, vederea bătrânului care vorbea cu cineva care nu era prezent şi, după toate probabilităţile, nu era prezent de multă vreme, m-a copleşit, aşa că l-am întrebat: — Domnule, pot să cânt ceva anume pentru dumneavoastră?

El s-a şters la gură, a împăturit şerveţelul, s-a întors încet, rotindu-se în jurul propriei sale axe reprezentate de coloana vertebrală, şi-a dres glasul şi mi s-a adresat cu puţin

accent: — Ştii *Danny BoyT’*

Am înghiţit în sec. — Da, domnule.

Bătrânul şi-a scos pălăria şi a aruncat o privire către hot dogul nemâncat. — Era unul din preferatele ei.

Şezând pe un scăunel în locul acela, o ciudată combinaţie între punct de vânzare de hot dogi şi spălătorie de maşini, am cântat *Danny Boy*.

Am cântat cu toată puterea mea. Când mi-am ridicat privirea, am constatat că spălătoria de maşini se oprise. La propriu. Cineva apăsase pe buton şi oprise şinele mecanice care trăgeau maşinile înăuntru, şi acum ochii tuturor erau aţintiţi asupra mea.

Când am ajuns la ultima strofă şi am cântat — Şi voi dormi în pace până când vei veni din nou la mine…, bătrânul s-a ridicat, a pus o bancnotă de o sută de dolari la picioarele mele şi mi-a adresat un zâmbet tremurător, în vreme ce lacrimile i se adunau în colţurile buzelor. Apoi şi-a atins pălăria cu vârfurile degetelor şi a ieşit. De atunci nu l-am mai văzut niciodată.

După ce maşina lui a părăsit parcarea, m-am uitat la tomberon şi m-am întrebat dacă profanam memoria soţiei lui mâncând cina ei neconsumată. Profanator sau nu, am desfăcut folia şi am devorat hot dogul nemâncat. Întrucât trăiam în maşină, mirosul nu mai conta la momentul acela.

Noaptea mă plimbam pe Broadway şi ascultam trupele muzicale. Lower Broad nu are nici măcar un kilometru lungime, dar îngrămădeşte în spaţiul de câteva cvartale o mulţime de baruri şi localuri unde se cântă muzică country. În orice moment cântă peste patruzeci de formaţii sau cântăreţi, cantautori şi muzicieni, în ture de câte patru ore; sunt trei ture pe zi, şi aproape toată lumea cântă pentru

bacşişuri. Unele baruri au trei sau patru etaje şi la fiecare etaj se cântă altceva.

Două din barurile mele preferate erau Tootsie's Orchid Lounge şi Robert's Western World. Amândouă erau cunoscute în toată lumea pentru talentele pe care le aduceau pe scenă şi ca sol fertil pentru apariţia unora dintre cei mai mari cântăreţi ai tuturor timpurilor. Nu-mi puteam permite să mănânc sau să beau în niciunul dintre ele, aşa că ascultam de afară.

Într-o seară, din Robert's a ieşit un bărbat care a scăpat pe jos câteva foi de hârtie. Le-am adunat de pe jos şi i le-am întins. I-am spus: — Scuzaţi-mă domnule, aţi pierdut ceva, dar era prea beat ca să-i mai pese. — Ţine-le tu, băiete. Sunt cheile împărăţiei.

S-a îndepărtat împleticindu-se şi eu m-am uitat la foile din mâna mea. Erau partituri, dar notaţia muzicală era diferită de tot ce văzusem până atunci. M-am uitat la una dintre ele ca o maimuţă ce ţine în mână un cub Rubik, şi am înţeles că trebuie să fie Sistemul Numeric Nashville. Auzisem despre el, dar nu-l mai văzusem niciodată. Nu avusesem cum, până atunci. Totuşi, ştiam un lucru: dacă acesta era limbajul pe care muzicienii îl vorbeau în oraş, trebuia să-l învăţ.

A doua zi am studiat câteva cărţi la bibliotecă şi mi-am dat seama că nu era chiar atât de complicat pe cât părea. De fapt, era foarte logic. În anii 1950, mulţi instrumentişti ai studiourilor muzicale din Nashville nu ştiau să citească sau nu înţelegeau notele muzicale formale. Erau instrumentişti fenomenali, dar transcrierea muzicală formală le era complet străină, aşa cum era pentru mine notaţia Nashville.

Nu era ceva neobişnuit ca instrumentiştii aceştia să cânte pentru patru sau *cinci cântăreţi într-o* singură *zi*, *şi adesea*

un artist voia ca o piesă muzicală să fie cântată într-o altă gamă decât cea scrisă. De aceea, aveau nevoie de o modalitate rapidă ca să schimbe gama fără să piardă ore întregi cu rescrierea partiturii. Cineva a inventat un sistem muzical numeric, şi aşa s-a născut notaţia Nashville. Dată fiind simplitatea sa şi felul în care rezolva o problemă înainte ca ea să devină problemă, ceilalţi instrumentişti au adoptat sistemul şi l-au dezvoltat într-o metodă completă de scriere a acordurilor şi melodiilor-combinând stenografia Nashville cu standardele notaţiei formale. Sistemul Numeric Nashville foloseşte numere întregi în locul acordurilor, acoladelor, seninelor îngroşate, cercurilor, săgeţilor în sus şi în jos, sublinierilor, semnelor pozitive şi negative, fracţiilor, celor două puncte, punctului şi virgulei, şi în locul a o mulţime de alte semne de punctuaţie. Arată mai mult ca o problemă de matematică, decât ca notaţie muzicală.

Nu peste mult timp, plimbările mele nocturne pe Lower Broad au inclus şi notarea în carneţelul meu a structurii cântecelor în sistem numeric. Dar informaţia găsită în cărţi avea anumite limite. Trebuia să văd partituri reale, cu comentarii pe margine.

În timp ce stăteam pe Broadway ascultând muzică şi încercând să notez mental melodii în Sistemul Numeric Nashville, mi-a venit o idee: Cu siguranţă că nu toţi îşi duceau partiturile acasă. Unele sfârşeau fără îndoială în tomberoane.

Am avut dreptate. Tomberoanele din spatele barurilor erau adevărate mine de aur în ce priveşte partiturile aruncate. La început le-am scos doar pe cele de pe margine, dar curând am intrat până la genunchi în gunoi, scormonind cu mâinile printre resturile de nachos şi oase de pui.

Şi da, îmi dădeam seama cât de jos decăzusem. De la clapele de fildeş impecabile ale pianului la care cântam alături de tata şi de Big-Big pe scenă înaintea a cincisprezece sau douăzeci de mii de oameni şi făceam ceva la care eram destul de bun, iată-mă în gunoi într-un tomberon, cu mâinile cufundate în brânză topită şi bere acră. De fiecare dată când îmi treceam piciorul peste marginea unui tomberon şi intram în el, auzeam ecoul predicii — Mâini murdare a tatălui meu.

Paznicii mă alungau, crezând că eram un beţiv, dar într-o seară paznicul de la Tootsie m-a văzut ţinând în mână câteva coli pătate de ketchup şi făcute sul. Omul arăta ca şi cum s-ar fi născut într-o sală de forţă.

Am sărit afară din tomberon. — Ştiu. Ştiu. Plec acum.

— Amice, te-am gonit de aici în fiecare seară săptămâna asta. Eşti fie cel mai perseverent beţiv de pe Broadway, fie chiar ţi-e foame.

Mi-am scuturat hainele şi i-am răspuns: — Mi-e foame. Cred că aş putea mânca o vacă întreagă, cu copite, coame şi tot tacâmul. Dar, ca să fiu sincer, căutam… asta. Am ridicat partiturile.

— Scormoneşti prin aia… după alea?

— Da.

— Pe asta n-am mai auzit-o. M-a cercetat cu atenţie. — Eşti de pe aici?1

Am clătinat din cap: — Din Colorado.

— Ştii să cânţi la vreun instrument?

Mirosul hainelor mele devenise insuportabil, îmi venea să vomit. — Da.

— Şi te pricepi?

Ciudat cât de uşor poate să ajungă o întrebare la esenţa

problemei. Aş fi putut să-i spun povestea vieţii mele, să-i istorisesc despre miile de ori când am cântat, despre sutele de mii de oameni pentru care am cântat, despre instruirea mea muzicală, despre cunoştinţele mele, despre cât de bine stăpâneam pianul şi chitara, şi despre certitudinea pe care o aveam în privinţa abilităţilor mele, până acolo că-l minţisem pe tatăl meu, îi furasem tot ce avea mai scump, îi frânsesem inima, îi spulberasem încrederea în mine, apoi condusesem două mii de kilometri până aici, tocmai din cauză că mă credeam bun. Aş fi putut să-i povestesc despre casa mea şi să-i spun că ştiam că nu mă puteam întoarce acolo înainte să devin ce credeam că pot deveni. Că îmi pariasem viaţa pe faptul că sunt bun. Ba mai mult, când îmi deschideam gura să cânt, puteam să sparg carapacea în spatele căreia se ascundeau oamenii şi să-i fac să creadă că ceea ce cânt este adevărat.

Dar am o regulă simplă în privinţa muzicienilor. Nu spune ce ştii. Nu spune cât eşti de bun. Cântă. Dar fiindcă nu puteam să cânt acolo, în tomberonul acela de pe o alee din spatele Broadway-ului, fiindcă n-am avut chef să tom o poveste lacrimogenă cum eram sigur că auzise deja de sute de ori şi fiindcă nu-mi surâdea să-mi las maşina neocupată după miezul nopţii, i-am răspuns simplu: — Da.

M-a cercetat din priviri de sus până jos, apoi a ridicat un deget. — Aşteaptă aici. A dispărut înăuntru şi s-a întors trei minute mai târziu cu un teanc de partituri curate, albe, frumos aranjate. — Dacă vrei şi altele, caută-mă.

I-am răspuns — Mulţumesc şi am dat să plec.

Dar el m-a oprit. — Şi, amice, fă un duş, fiindcă n-ai să găseşti niciodată vreo fată în oraşul ăsta, dacă miroşi aşa.

— De asta sunt convins.

Am ajuns la râu, am parcurs pe jos câteva străzi şi am făcut colţul spre locul unde îmi lăsasem maşina într-o parcare cu iarbă ce te taxa cu un dolar pe zi. Dacă plăteai în avans pe o lună, preţul era la jumătate.

Maşina, nicăieri.

M-am apropiat de locul unde o parcasem, dar n-am văzut nimic altceva decât iarbă. Am făcut stânga împrejur şi am cercetat parcarea. Eram sigur că eram în locul corect. M-am uitat la numărul de pe gard. R07. Am scos chitanţa din buzunar: avea numărul R07. Mi-a venit să urlu, să înjur, să ameninţ cu pumnul, dar pe cine? Nimeni nu mă obligase să vin aici.

Eram prea obosit ca să protestez. Am descoperit un loc cu pietriş în apropierea gardului, m-am întins pe el, mi-am înfăşurat braţele şi un picior în jurul lui Jimmy şi am dormit cu întreruperi câteva ore. Când se crăpa de ziuă, am hotărât că nu-mi mai puteam tolera mirosul. Trebuia să fiu la Şniţel după prânz, aşa că aveam câteva ore la dispoziţie. Am pornit pe Second Avenue, spre biserică, unde am găsit un magazin second-hand. Mi-am cumpărat de acolo pe trei dolari o pereche de blugi, un tricou, un prosop şi o pereche de tenişi uşor uzaţi. Apoi am intrat în magazinul învecinat, care vindea toate articolele pe un dolar, şi mi-am cumpărat nişte deodorant, o periuţă de dinţi şi un pachet cu lenjerie intimă. Spune-mi că-s ciudat, dar nu-mi place să folosesc lenjeria altuia.

Cu noile haine îndesate într-o pungă alimentară din plastic, am luat-o pe strada Commerce spre Cumberland River şi am intrat într-un parc comemorativ al fortului Nashborough. Pe o peluză bine îngrijită, oraşul construise de-a lungul râului un parc pentru câini. Prevăzut cu o baie

pentru animale. M-am dezbrăcat până la chiloţi şi am folosit şamponul gratuit împotriva puricilor şi căpuşelor şi fântâna din apropiere ca să stârpesc amintirea tomberonului. Tocmai îmi şamponam subsuorile, când o doamnă pe tocuri înalte a trecut însoţită de trei baseţi bine îngrijiţi şi s-a uitat urât la mine.

— Bună dimineaţa! i-am strigat. — Trimiteţi căţeluşii la mine, aici, ca să-i spăl. Ceva din tabloul care i se înfăţişa înaintea ochilor n-a fost de natură s-o liniştească, prin urmare n-a acceptat oferta mea.

19

În următoarele două săptămâni n-am făcut prea multe progrese. Teancul de partituri pe care mi le dăduse paznicul m-a ţinut ocupat câteva săptămâni. Ştiam cântecele, fiindcă le auzisem cântate, şi puteam să le reproduc în mintea mea. Partea dificilă era să identific ce însemnau simbolurile, sau mai bine zis, ce mă învăţau ele să fac din punct de vedere muzical. Pentru a înţelege acest lucru, trebuia să cânt melodiile la chitară şi să studiez simbolurile, lăsând minţii mele timpul necesar ca să dea sens simbolurilor de pe pagină. Mulţumită domnişoarei Hagle, această permutare s-a realizat destul de repede.

Singurul avantaj de a nu avea o maşină este că nu trebuie să pui benzină în ea. Dar acum nu mai aveam unde să dorm, şi acest lucru era o problemă în fiecare seară. Am dormit în parcuri, depozite comerciale, într-o pădure unde am găsit o saltea îmbibată cu apă sub o prelată putrezită, chiar sub un pasaj rutier. Nu-mi plăceau adăposturile sau — căminele, şi dacă vrei neapărat să ştii de ce, motivul este

că nu voiam să recunosc că decăzusem atât de mult. Cei de acolo ajunseseră la fund. Eu nu. Sau, cel puţin, n-am vrut să recunosc asta.

Singura mea nevoie era simplă: trebuia să mă fac observat. Şi mă îndoiam că puteam să mă fac observat într-o spălătorie automată, într-un magazin unsuros unde se vindea hot dog sau într-o spălătorie de maşini. Ce director respectabil al vreunei case de discuri frecventează asemenea localuri? După cum vedeam lucrurile, Broadway era cheia.

În timpul scurt petrecut la Nashville, am observat că aceia care erau ca mine, adică nu aveau o scenă pe care să cânte, cântau la colţurile străzilor, în orice moment pe Broadway sunt muzicieni la toate intersecţiile Hope Circle North şi Hungry Street South, care cântă ca să aibă ce pune pe masă.& cină.

Disperarea este un factor motivaţionaî, aşa că într-o miercuri, \a opt seara, am ales intersecţia dintre Second Avenue şi Broadway. De ce chiar aceea? Fiindcă era liberă. Peste drum era un local cu trei etaje unde se cânta muzică country, plin până la refuz cu bărbaţi purtând pălării şi cizme de cowboy. Trupa care cânta de obicei acolo era alcătuită din trei muzicieni conduşi de către un tip cu o pălărie mare şi fără voce. Dar, spre meritul lui, avea o prezenţă scenică bună şi se pricepea de minune să te facă să uiţi cât de prost cântă. M-am uitat pe geam înăuntru şi când am văzut oamenii cu berile ridicate, m-am gândit: *Odată şi odată vor trebui să plece de aici*, *şi sunt şanse foarte mari să iasă chiar pe uşa asta*.

Prin urmare, m-am instalat la intersecţie şi am început să cânt. Peste vreo douăzeci de minute se adunaseră deja

cincisprezece, douăzeci de persoane. După treizeci de minute, stăteau în faţa a patruzeci-cincizeci de oameni, ce aruncau bancnote de zece şi douăzeci de dolari în cutia chitarei.

Reuşisem! Deja mă simţeam vedetă.

Un bătrân cu un ochi învineţit şi o crustă pe frunte a trecut pe acolo şi a arătat cu degetul spre banii din cutie. — Ar fi mai bine să-i iei de acolo, — mi-a spus. — Crede-mă pe cuvânt. L-am crezut.

Pe la ora 10 seara, vreo sută de oameni stăteau înghesuiţi într-un cerc în jurul meu şi, cu toate că mă distram bine şi cântam melodii la cerere, am început să mă îngrijorez puţin. Mi-am dat seama că îi scot pe oameni din baruri, ceea ce presimţeam că nu-i bucura prea mult pe proprietarii barurilor sau pe cântăreţii dinăuntru. Totuşi, dacă erau suficient de deranjaţi, aveam şanse să mă invite să cânt înăuntru, aşa că m-am ţinut tare.

În cele din urmă am văzut o maşină de poliţie oprind pe strada alăturată ce ducea spre vest şi un poliţist a început să dirijeze traficul în mulţimea care se revărsase în stradă. Ofiţerul părea destul de mulţumit, ceea ce mi-a dat de înţeles că nu era la prima situaţie de acest fel, dar n-am putut scăpa de o presimţire neplăcută. Şi când cowboy-ul cu pălărie mare şi fără voce a ieşit din bar, a venit direct la mine, a întins mâna spre Jimmy şi a spus: — Frumoasă chitară. Păcat că astăzi nu se mai fac asemenea chitare, după care a dispărut în mulţime, mi s-a zbârlit pur şi simplu părul de pe ceafă.

La ora unsprezece am mulţumit tuturor, am închis cutia chitarei şi am păşit grăbit pe First Avenue, uitându-mă mereu peste umăr. Dar nu în direcţia aceea ar fi trebuit să

mă uit. îmi amintesc că m-am oprit pe strada Bank şi m-am uitat în ambele direcţii, după care am pus un picior pe şosea şi cineva a stins luminile.

Când am deschis ochii, era dimineaţă şi un poliţist mă împungea cu vârful piciorului. — Hei, băiete, trăieşti?

Sângele mi se închegase pe ceafă şi pe gât, şi capul mă durea îngrozitor.

Am încercat să deschid ochii, dar unul dintre ei era prea umflat ca să-l pot deschide. Singurul lucru pe care l-am văzut au fost şase coji de fistic împrăştiate pe stradă lângă mine. Părea că cineva le împinsese acolo cu indiferenţa şi dispreţul cu care mă aranjase pe mine.

Apoi am întins mâna după Jimmy.

Dar Jimmy nu era nicăieri.

Paramedicii mi-au pansat capul şi s-au oferit să mă ducă la spital, dar i-am refuzat, ştiind că nu pot plăti factura. În plus, nu aveau niciun leac pentru durerea dinlăuntrul meu.

Am rătăcit pe străzi săptămâni întregi. Neavând chitară, a trebuit să renunţ la spălătoria de maşini şi la spălătoria automată. Într-o seară, m-am trezit stând în punctul cel mai înalt al unui pod care traversa râul Cumberland şi uitându-mă la apa care curgea dedesubt. Singurul lucru care m-a împiedicat să sar în apă a fost gândul că atunci când îmi vor găsi trupul, dacă îl vor găsi vreodată, cineva îl va suna pe tata. Şi dat fiind că îi luasem totul, n-am putut suporta gândul că va primi acel telefon. Aşa că am coborât de pe pod.

În dimineaţa următoare am ajuns pe Printer’s Alley, în căutare de tomberoane. În timp ce toate barurile erau orientate cu faţa spre Broadway, un singur atelier dădea spre alee – era un atelier pentru reparat chitare. După cum

arăta, părea destul de vechi. Pe când stăteam acolo cu stomacul chiorăind de foame, cineva a rulat obloanele de la uşă şi a aprins toate luminile. În vitrină atârna un semn:.Angajez personal.

Ştiam că nu pot să cer o slujbă în halul în care arătam, prin urmare m-am îmbăiat la fântâna pentru câini şi, după ce hainele mi s-au uscat aproape complet, mi-am strâns părul la spate într-o coadă de cal, am bătut la uşă şi am arătat spre anunţul de angajare.

Proprietarul m-a întrebat: — Te pricepi la chitare?

— Ştiu doar să cânt la ele.

— Ai reparat vreuna?

— Nu, domnule.

— Cum stai cu urechea muzicală?

— Bine.

Mi-a întins o chitară şi m-a întrebat: — Ce-i în neregulă cu coarda Si?

Am ciupit-o şi am lăsat-o să răsune. — Sună spart. Am acordat-o după ureche şi am înmânat-o proprietarului.

Acesta mi-a adus o altă chitară din rastel. — Şi asta?

Mi-am trecut degetele peste corzi, apoi am întors-o: — Corzile sunt vechi. Trebuie schimbate. Cine a cântat ultima dată la ea a avut o transpiraţie foarte acidă. Şi cred că jumătate dintre corzi sunt light şi cealaltă jumătate sunt medii.

Omul a zâmbit şi mi-a dat o a treia chitară. — Încă una.

Aceasta era puţin diferită. Era acordată destul de bine, dar când am încercat s-o acordez cum trebuie, ceva nu mergea. Am cântat scurt la ea şi am descoperit care era problema. — Asta are gâtul rupt. În privinţa asta, nu pot să fac nimic.

— Ai vrea să înveţi?

— Da, domnule.

Mi-a întins mâna.

— Riggs Graves. Bine ai venit la Graves’s Guitars.

— Peg.

— Ăsta-i numele tău adevărat?

— Contează?

A râs scurt şi mi-a răspuns:

— Numai dacă vrei să te plătesc.

Riggs mi-a întins un şorţ, şi aşa a început iniţierea mea în domeniul fascinant al reparării chitarelor. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, Riggs venise în Nashville cu visuri mari, la fel ca toată lumea. Când acestea nu s-au împlinit, s-a întors la singurul lucru pe care ştia să-l facă. Să repare chitare. De atunci le-a tot reparat, şi şi-a făcut o reputaţie destul de solidă în domeniu, lucru evidenţiat de persoanele care intrau şi ieşeau pe uşa lui cât era ziua de lungă.

Deşi munca în atelierul lui mi-a rezolvat problema resurselor financiare, nu a rezolvat şi problema locuinţei. După o săptămână, Riggs a observat că nu mă grăbesc să plec acasă. De asemenea, a remarcat că nu fac duş prea des. M-a întrebat: — Locuieşti prin preajmă?

Am arătat spre nord. — Câţiva kilometri mai încolo.

Nu mă prea pricep să mint.

El a arătat în direcţia râului: — Trebuie să treci peste podul ăla ca să ajungi aici?

Am încuviinţat cu o mişcare a capului.

M-a privit în faţă şi m-a întrebat: — E drum lung până aici, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns nimic.

Ajusta tija metalică la gâtul unui Gibson. — La vârsta la care eşti tu acum a spus el continuând să lucreze, — am

încercat să cânt în toate locurile celebre de pe strada asta. Când nivelul execuţiei mi-a arătat că nu pot să continui cu cântatul, băieţii de la barul vecin mi-au oferit spre vânzare locul ăsta. Cumva, am reuşit să obţin o ipotecă şi să-mi deschid atelierul. Şi fiindcă n-am avut unde să dorm, am întins o saltea de burete chiar acolo, pe jos. S-a dovedit a fi o mişcare bună, căci muzicienii de la Ryman au început să bată la uşa mea la orice oră din zi şi din noapte. Aşa am ajuns să cunosc câteva nume mari. Şi, încetul cu încetul, mi-am construit un apartament la etaj. Nu-i mare lucru, dar e liber. Şi uscat. Are şi duş. Apoi a adăugat zâmbind: — Iar dacă asculţi cu atenţie, nu ratezi niciun spectacol de la Ryman. Poţi să stai acolo dacă vrei.

Când Riggs m-a condus pe scările înguste şi mi-a arătat apartamentul cu o singură cameră, un pat, un duş, o chiuvetă şi o fereastră ce dădea spre Ryman, mi-a venit să-l iau în braţe.

20

Cine mi-l furase pe Jimmy, furase mai mult decât chitara tatălui meu. Îmi furase şi dorinţa. Cântatul la chitară îmi amintea prea mult de nesăbuinţa mea, aşa că m-am mulţumit să acordez chitare, mandoline şi banjouri, dar nici prin gând nu mi-a trecut să mai cânt în public. Timp de câteva luni, am locuit în perimetrul limitat al câtorva străzi. îmi petreceam zilele şi serile lucrând la Riggs. Când încetam lucrul, urcam pe acoperiş, mă aşezam pe un scaun şi îmi luam cina ascultând sunetele ce răzbăteau până la mine de pe Broadway. Niciunele nu erau mai plăcute decât acelea care veneau de la Ryman. Acolo sus, eram deasupra

claxoanelor, forfotei şi agitaţiei lumii dedesubt. Când îmi doream linişte, urcam pe acoperiş. De la înălţimea aceea nu vedeam prea mulţi oameni şi sunt destul de sigur că nimeni nu mă vedea pe mine. Exista un hotel înalt la o stradă distanţă, şi câteodată vedeam pe câte cineva pe balcon, dar de cele mai multe ori lumea de deasupra străzii îmi aparţinea doar mie.

La şase luni după ce m-am angajat, Riggs m-a urmărit cântând game la o chitară, în încercarea de a descoperi ce problemă avea cu sunetul. Pe măsură ce m-am obişnuit cu Riggs, m-am mai relaxat şi mi-am dat drumul, cântând din când în când la chitară ca să aflu cel fel de sunet să-i dau. Într-o zi, a arătat cu capul spre Ryman şi m-a întrebat: — Ai fost la vreun spectacol acolo?

— Nu.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Unul dintre cântăreţii din seara asta este un client vechi. Mi-a dat două bilete. Vrei să mergi?

Nu aveam prea multe haine.

Riggs era aplecat peste bancul de lucru, aranjându-şi uneltele. — În după-amiaza asta trebuie să fug până la magazin ca să îmi cumpăr câteva cămăşi. Ce-ar fi să închidem mai devreme şi îţi voi cumpăra şi ţie o cămaşă nouă sau ceva. Nu poţi să mergi la biserica muzicii countiy îmbrăcat aşa.

— Mi-ar plăcea asta. Mi-ar plăcea foarte mult.

În timp ce mă ducea cu maşina la magazin, m-a întrebat: — Ai ascultat vreodată Opry?

— Am ascultat în copilărie, împreună cu tata, mii de ore.

Lui Riggs îi plăcea să citească biografii. Iubea istoria. S-ar

fi înţeles extraordinar cu tata.

— Cunoşti istoria spectacolului Opry? m-a întrebat.

— Clădirea arată ca o biserică veche.

Şi-a schimbat mâinile pe volan şi mi-a explicat:

— În anii 1890, un predicator de tipul foc-şi-pucioasă, pe numele lui Sam Jones, ţinea adunări de trezire spirituală prin puterea Duhului Sfanţ într-un cort pe malul râului pentru marinarii necioplţi şi temători. Un bărbat pe nume Ryman, care deţinea cam treizeci şi cinci de vapoare cu abur, a auzit şi el, la fel ca toată lumea din oraş, despre celebrul Jones. Acesta era un sceptic total, dar într-o seară s-a plimbat de-a lungul docurilor ca să vadă ce anume provoca atâta vâlvă. Ceva s-a întâmplat, căci a plecat de acolo un om schimbat.

Ulterior şi-a donat averea ca să construiască ceea ce el a numit un „tabernacol” pentru Jones, şi în 1892 construcţia clădirii Union Gospel Tabemacle a fost încheiată. Pe lângă faptul că era o biserică foarte cunoscută, găzduia şi spectacole muzicale. Avea o acustică excelentă şi destul de repede toţi artiştii şi-au dorit să cânte acolo. Oameni îi spuneau Camegie Hall a Sudului. Nu a găzduit numai muzicieni, ci şi spectacole de balet, dezbateri politice şi musicaluri gen Broadway.

Apoi, în 1943, când lumea a avut nevoie de încurajare, Ryman a închiriat clădirea pentru sâmbătă seara spectacolului organizat de un post de radio local. Opry s-a ţinut acolo timp de treizeci de ani. Hank Williams, Patsy Cline, Johnny Cash… chiar şi Elvis, toţi au cântat acolo. A bătut cu degetul arătător în bordul maşinii.

— În 1974, publicul Opry a devenit prea numeros pentru clădirea Tabemacle, aşa că spectacolul s-a mutat de acolo –

desigur, Sam Jones murise deja de mult.

Vreme de douăzeci de ani, Tabemacle a rămas încuiat, cu apa infiltrându-se în clădire şi plin de igrasie. Obişnuiam să mă strecor în clădire pe uşa din spatele scenei şi să mă plimb înăuntru, inspirând aerul jilav şi mirosul de lemn putred, şi încercând să aud ecoul numelor mari care au cântat acolo, dar singurul sunet pe care-l auzeam era uguitul porumbeilor. Urcam pe scenă şi îmi plimbam privirea peste scaunele goale, întrebându-mă ce se întâmplase de se distrusese ceva atât de bun. Riggs a făcut o pauză, după care a continuat:

— În cele din urmă, artiştii au strâns bani şi au redeschis Ryman. Astăzi acolo cântă tot felul de oameni. Unii merită. Alţii nu. Dar a fost o vreme când oamenii urcau pe scena aceea şi cântau cu o dăruire de sine totală; un cântec despre Altcineva, un cântec minunat ce-i învăluia şi-i mângâia pe oameni. îmi place să cred că există şi azi oameni care pot cânta aşa, fiindcă genul acesta de muzică este cu totul special. Dar asemenea oameni nu se nasc foarte des.

În seara aceea, am şezut la balcon împreună cu Riggs şi am încercat să-mi ascund lacrimile. *Tatei i-ar fi plăcut nespus asta*.

După spectacol, la ieşirea din clădire, Riggs m-a prezentat unei doamne.

— Jen, el e Cooper O’Connor. I se spune Coop, şi dacă ajungi să-l cunoşti foarte bine, îţi dă voie să-i spui Peg, din motive pe care nu le-am înţeles niciodată pe deplin.

Doamna mi-a întins mâna, în timp ce Riggs a continuat:

— Lucrează cu mine şi locuieşte la etaj, deasupra magazinului. E foarte priceput la aproape orice, e cinstit şi

e-un băiat pe care-i bine să-l cunoşti pentru cazul în care ai putea avea nevoie de ajutor.

În săptămâna următoare, când am împlinit nouăsprezece ani, am început să lucrez serile la Ryman.

Am lucrat în echipa de culise. Demontam un decor şi montam altul pentru spectacolul din seara următoare, adesea până târziu în noapte. De multe ori dormeam numai o oră sau două înainte să îl aud pe Riggs ridicând obloanele magazinului.

Munca la Riggs mi-a mai adus un avantaj. Acesta era bine-cunoscut, avea o afacere înfloritoare şi, prin urmare, pe uşa lui intrau mai mereu cele mai bune chitare din lume. Şi aşa am ajuns să cânt la toate: Martin, Gibson, Taylor, Collins.

Eram pur şi simplu îndrăgostit de o chitară confecţionată manual, un McPherson, dar dat fiind că preţul chitarelor McPherson pornea de la şapte mii de dolari, le admiram de la distanţă. Chitara aceasta era proiectată şi construită de un geniu ingineresc care modificase amplasarea găurii de sunet. Majoritatea chitarelor au gaura de sunet la mijloc, sub corzi. Însă McPherson a fost de părere că amplasarea găurii de sunet în centru anulează în mare parte rezonanţa, aşadar a poziţionat-o lateral, lăsând ca partea de sus a chitarei să aibă o suprafaţă mai mare pentru rezonanţă.

I-a mai adus o schimbare, care a făcut-o să difere fundamental de orice altă chitară: a introdus o punte de susţinere a gâtului. La majoritatea chitarelor, gâtul este legat de corpul chitarei printr-o îmbinare în coadă de rândunică, dar McPherson susţinea că în felul acesta sunetul era gâtuit. Cum ar fi fost să introducă o punte de susţinere a gâtului deasupra corpului chitarei, astfel încât sunetul să poată circula şi rezona mai bine? Modificarea a

fost o reuşită. A obţinut una din chitarele cu rezonanţa cea mai melodioasă, răsunătoare şi cristalină pe care mi-a fost dat să cânt vreodată. Calitatea sunetului era aproape ca a vocii umane. Mulţi cântăreţi de bluegrass nu puneau prea mult preţ pe ea, fiindcă avea o rezonanţă prea mare. Cântăreţilor de bluegrass le place să cânte o notă şi s-o lase să se stingă înainte să treacă la următoarea. Dar chitariştii care ciupesc corzile cu vârfurile degetelor, sau cantautorii, sau cei ce cântă o muzică mai ritmată, sau băieţii din studiouri care aveau nevoie de ceva ca să creeze un covor de sunete, iubeau chitara McPherson.

Cântatul la atâtea chitare m-a făcut să mă gândesc mult la Jimmy. De fiecare dată când ciupeam corzile unei chitare, îi comparam sunetul cu al lui Jimmy. Şi mă întrebam pe unde ar putea fi. Cel pe mâna căruia ajunsese avea grijă de el? Cânta la el? Sau îl amanetase? II azvârlise de pe vreun pod? II abandonase într-un colţ? Dintre toate relele pe care le făcusem tatălui meu – îl lovisem peste faţă, îi furasem bani, îi furasem maşina – durerea cea mai mare avea legătură cu Jimmy şi cu faptul că nu avusesem grijă de el.

Nu m-aş fi putut întoarce acasă niciodată fără Jimmy.

Munca la Riggs peste zi şi la Ryman seara au devenit viaţa mea. Am Început să cunosc câţiva obişnuiţi ai spectacolelor Ryman şi până să împlinesc douăzeci de ani participasem la în jur de o sută de spectacole şi începusem să apreciez muzica din perspectiva publicului. Ceea ce a fost foarte bine, căci am învăţat ceva ce experienţa de pe scenă nu mă învăţase niciodată: cum să interacţionez cu publicul. Ce atrage şi ce îndepărtează publicul.

Dar, mai ales, am învăţat ceva ce tata îmi spusese de multe ori, dar nu apreciasem niciodată: — Muzica bună,

aceea care îi mişcă pe oameni, este o ofrandă. Orice mai puţin de atât este fals, şi ascultătorii înţeleg cel mai?me acest lucru.

De asemenea, mi s-a confirmat un alt adevăr al tatei – marii chitarişti *zu* sunt mari fiindcă te uimesc cu viteza degetelor, ci fiindcă ştiu ce note să cânte şi ce note să nu cânte. Şi în majoritatea cazurilor notele necântate sunt acelea care îi fac mari.

Trecuseră aproape trei ani de când plecasem de acasă. Riggs mă invita la masă în fiecare duminică, mă prezentase familiei lui. Soţiei şi fiului său. Casei lui din afara oraşului. Motocicletei Harley, pasiunea lui generată de criza de la mijlocul vieţii, pe care soţia sa nu-i dădea voie s-o conducă. În anii aceştia, încercam să nu mă gândesc la Colorado. La tata. La Big-Big. La coTturi. La faşâitul autostrăzii sub roţile autobuzului. La soarele ce răsărea peste munţi. La vocea tatei printre plopi. La zăpada căzută pe faţa mea. La Jimmy.

A fost o perioadă în care m-am simţit singur.

Dar asta n-a însemnat că educaţia tatei n-a avut niciun efect asupra mea. Mi-am ciulit urechile şi am căscat ochii, şi am ajuns să-i citesc foarte bine pe oameni.

Din experienţă sau auzite, credem că barul este un loc unde oamenii se simt bine. Primele lucruri care ne vin în minte când ne gândim la bar sunt firmele luminoase din neon şi explozia de sunete, dar să reflectăm puţin la denumirile pe care le dăm barurilor: — Lounge, — Bistrou, — Pub, — Club. Pare vreunul dintre ele a fi un loc unde n-ai vrea să mergi? Sigur că nu.

Gândeşte-te la reclamele pe care le-ai văzut pentru vin, bere sau băuturi spirtoase. Nişte directori executivi foarte inteligenţi şi bine plătiţi au cheltuit milioane de dolari ca să

te facă pe tine, câinele lui Pavlov, să salivezi când vezi sau auzi reclama lor. Showurile de televiziune cu melodii antrenante fac acelaşi lucru. Oare nu ţi-ai dori să mergi într-un loc unde toată lumea te ştie pe nume? Unde poţi să te aşezi pe un scaun şi să râzi împreună cu prietenii tăi? Să te deconectezi împreună cu nişte oameni total necunoscuţi? Să întorci spatele lumii exterioare, măcar pentru câteva ore?

Dar cu cât stăteam mai mult pe Broadway, cu atât îmi devenea mai clar că oamenii frecventează barurile ca să se vindece de ceva. Acest ceva este una când intră, şi cu totul alta după câteva pahare. De obicei, ceva mai puţin ascuns. Alcoolul este un mare dezvăluitor. Este o privire în culise. E mâna care trage la o parte draperia şi ţi-l arată pe Oz. Majoritatea celor care intră într-un bar beau ca să înăbuşe acel ceva. Ori să-l scoată afară din ei.

A doua lecţie majoră pe care am învăţat-o este că un artist are trei vieţi, cu o traiectorie descendentă. Şi, la fel ca în cazul gravitaţiei, nimeni nu poate scăpa de inevitabil. Prima viaţă este cea mai bună. Aceasta-i pe traiectoria ascendentă, a popularităţii. Când artiştii se hrănesc zilnic la bufetul speranţei şi al promisiunii că pot-să-mănânce-tot-ce-doresc. Aceasta este viaţa despre care vorbeşte toată lumea şi pe care le place tuturor să şi-o amintească.

Strălucirea flăcării variază în intensitate, dar pentru ca o stea să se nască, racheta trebuie să ţâşnească în sus. Unele au puterea de propulsare a unei rachete de artificii, altele pe cea a lui *Endeavor*. Stelele variază şi în ce priveşte durata incandescenţei lor, unele strălucesc mai mult timp decât altele. Dar indiferent dacă arderea lor este lentă sau rapidă, dacă ajung pe Marte sau sunt o simplă — minune ce

ţine trei zile, toate rămân până la urmă fără combustibil. Aceasta-i natura unei rachete. Şi când sustenabilitatea lor se stinge, fostele stele sunt lăsate să orbiteze în jurul cazinourilor pline de oameni zdrobiţi ce îşi pun speranţa în manetă, în ruletă, în zar sau în cărţile de joc, şi se roagă: — Te rog, Doamne… Şi deoarece cazinourile se pricep de minune să ia banii oamenilor şi să-i facă să se simtă mai rău la ieşire decât la intrare, le oferă spectacole live ca să le îndulcească gustul amar.

Sau ca să atenueze lovitura.

Oricât de strălucitoare ar fi reclamele de pe clădirea cazinoului, scena acestuia este a doua viaţă a unui artist. Şi cu toate că există şi excepţii, cazinourile sunt cimitirele artiştilor. Unde aceştia merg ca să se stingă. De la Biloxi până la Atlantic City şi până la Las Vegas, cazinourile îi plătesc pe foştii artişti de succes ca să mai fie ce au fost odată. Sau ce n-au fost niciodată. Stelele pe cale de a se stinge iau banii – ceea ce juraseră că nu vor face niciodată, când steaua lor strălucea sus pe cer – şi cântă în faţa unui public tot mai puţin numeros şi cu o memorie tot mai obosită, îmbrăcaţi în haine prea strâmte şi cu voci din ce în ce mai stinse. Căci câteva aplauze sunt mai bune decât nimic.

Circuitul cazinourilor durează pentru unii mai mult decât pentru alţii, dar şi acesta trebuie să se sfârşească. Cei care nu pot să mai cânte în cazinouri, cântă în baruri. Aceasta este viaţa a treia. Unde scena este înlocuita de un scaun. Unde echipele de sunet sunt înlocuite cu pedala de la picior. Unde în Jocul pirotehnicii şi laserelor, un bec de şaizeci de waţi atârnă de un cablu deasupra capului.

Oricum ar fi, oricum s-ar ajunge aici, barurile sunt punctul

cel mai de jos. Ultima oprire înainte ca fostele stele să fie înghiţite de gaura neagră. Deşi mulţi îşi încep carierele în baruri sau la colţurile străzii, nimeni nu îşi relansează cariera dintr-un bar. Cei ce se întorc să cânte în baruri sunt depăşiţi. Terminaţi. Pentru un cântăreţ, cantautor, instrumentist, artist sau cântăreţ pop, pentru cineva care a-fost-odată-şi-nu-va-mai-fi-niciodată ce mai trăieşte doar prin mijloace atificiale, ca într-o comă, scena barului este un azil, iar slabele aplauze ale beţivilor, singura morfină pe care o va mai primi vreodată.

Al treilea lucru, şi poate cel mai important, pe care l-am aflat în anii aceia a fost că se consumă multă energie pentru analizarea şi criticarea vocilor. Pentru compararea acestora între ele, ca să se ştie cât de înalt este piedestalul unora în raport cu altele. În interiorul nostru există o nevoie continuă de a segmenta şi a compara. Experţii care îşi încrucişează spadele în acest domeniu folosesc cuvinte precum *ambitus*, *timbru*, *nazalitate*, *amplitudine*, *voce de cap*, *rezonanţă*, *vibrato*, *ton*, *voce mediocră*, *bună*, *voce de star*. După ce criticii au terminat cu disecarea corzilor vocale, încercând să înţeleagă de ce sună aşa cum sună şi care sunt limitele sale, vocea disecată astfel este lăsată pe trotuar ca un cadavru stins în spasme. Ca nişte biete membre disparate ce nici măcar nu mai amintesc de întreg. Ca animalele zdrobite de maşini pe şosea. Nemaiflind în stare să cânte nici măcar — Podul de piatră.

Înţeleg doar jumătate din jargonul folosit de critici. Dar înţeleg foarte bine cum ne face muzica să ne simţim. Urmăreşte un grup de băieţi din Sud când aud primele acorduri din — Sweet Home Alabama. Ce fac ei? Sar în picioare, îşi scot pălăriile, cu o mână pe inimă şi cu halba de

bere în cealaltă. Fără să se înţeleagă între ei, fără să colaboreze între ei. Sunt legaţi de o funie invizibilă şi muzica trage de un capăt al funiei. Muzica îi atinge pe oameni la nivelul ADN-ului lor. Tata avusese dreptate. Din nou. Muzica dă în vileag obiectul închinării noastre.

În opinia mea, cel mai mare compliment pe care publicul îl poate face unui artist este acesta: lasă ca ultima notă să răsune şi să atârne de scările cerului ca un ecou înainte să se stingă. Răspunsul publicului cu o tăcere adâncă. Chiar aşa. O clătinare din cap semnificând năucire şi uimire, urmată de ridicarea în picioare şi aplauzele asurzitoare ce durează mult după ce artistul a ieşit de pe scenă.

Atunci ştii că muzica este ceva dincolo de egoul tău. Şi că aşa a fost dintotdeauna.

21

Într-o miercuri seara, aproape de miezul nopţii, mă găseam într-un mic spaţiu din spatele scenei, lângă un telefon fixat pe perete. Am stat acolo, răsucind între degete cordonul telefonului şi prefăcându-mă că atenţia nu-mi este concentrată exclusiv asupra lui. O oră mai târziu, am format numărul.

O voce mi-a răspuns: — Alo?

Voiam să spun foarte multe lucruri. Să mă explic. Dar, mai ales, voiam să-i aud vocea. N-am zis nimic şi tăcerea s-a instalat de la un capăt la celălalt al liniei telefonice. Aşa au trecut douăzeci de secunde. Apoi treizeci. În cele din urmă, a rostit iarăşi, cu vocea lui blândă: — Eşti bine? îmi trădasem prezenţa, aşa că am întins mâna ca să pun telefonul în furcă, dar m-am oprit în ultima clipă. Am dus

iarăşi telefonul la ureche. Şi nu m-am clintit din loc. După o vreme, am reuşit să rostesc într-o şoaptă spartă: — Da, domnule.

L-am auzit aşezându-se pe scaunul scârţâitor din bucătărie. Parcă-l vedeam şezând cu coatele rezemate de masă şi uitându-se spre apus, peste munţi. Şi m-am simţit învăluit în aroma cafelei care fierbea.

Şi-a dres glasul, şi cuvintele lui blânde s-au înfăşurat în jurul meu ca o haină de catifea: — Ai găsit harta?

În faţa ochilor mi-a apărut imaginea camerei de motel unde grilajul de la aerul condiţionat zăcea pe jos, cu şuruburile aliniate lângă el, şi gândul că am risipit economiile de-o viaţă ale tatălui meu mi-a sfredelit inima. — Da, domnule.

A făcut o pauză, şi am auzit cum palma i-a mângâiat mustăţile pe faţa nebărbierită. — Bine. Asta-i bine.

Apoi am agăţat receptorul în furcă şi m-am lăsat să alunec pe perete în jos, cu capul rezemat de tapetul scorojit. Atunci am observat calendarul de pe perete. Era ziua mea de naştere; tocmai împlineam douăzeci şi unu de ani.

Deşi nu-mi prea doream să cânt în public, aceasta nu înseamnă că nu voiam să cânt deloc. Sau să scriu muzică. Rareori plecam undeva fără carneţelul meu cu coperţi negre. Am învăţat aşa de bine Sistemul Numeric Nashville, încât eram în stare să scriu un cântec cu versuri şi cu partitura completă în doar câteva minute.

Riggs mă urmărea uşor amuzat, dar nu-mi spunea nimic. Nu era băgăreţ, ci doar interesat, prin urmare din când în când îi puneam câte o întrebare. S-a dovedit că fusese câţiva ani muzician de studio şi că ceea ce-mi lipsea mie în unele privinţe, ştia el.

Într-o zi mi-a întins o chitară Martin pe care o acorda pentru un client şi a lovit uşor carneţelul de la spatele meu. — Îmi cânţi ceva? Am scos câteva acorduri şi i-am cântat o strofă şi refrenul. Nu cine ştie ce.

După aceea a plecat fără să scotă niciun cuvânt. Câteva ore mai târziu, în timp ce închideam magazinul, mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a zis: — Nu ţine toate astea numai pentru tine. Mi-a ciufulit părul şi a continuat: — Nu vreu să te împing de la spate. Cred că atunci când vei simţi nevoia, vei vorbi. Dar în Nashville sunt două feluri de oameni: cei ce vor să obţină ceva, şi cei ce au ceva de dăruit.

A arătat spre Martin-ul care atârna pe perete şi mi-a spus: — Obiectul acela e frumos numai când cineva îl face să scoată sunetul pe care a fost făcut să-l scoată. Altfel, de ce atârnă acolo?

Am urcat pe acoperiş şi am început să plâng. Totul în mine tânjea după acasă. îmi doream să mă prăbuşesc în faţa tatălui meu, să-i povestesc despre Jimmy şi să-mi cer iertare. Dar o altă parte din mine nu mă lăsa să fac asta. Şi partea aceasta simţea nevoia de a face ceva cu încurcătura în care mă băgasem. Să nu mă întorc acasă cu mâinile goale. Să nu rămân un biet ratat. Eram prins la mijloc între aceste două impulsuri care mă trăgeau în direcţii opuse.

Nu ştiam ce să fac cu durerea din mine, aşa că am dezvoltat un ritm propriu. Riggs avea încredere în mine. Pleca în concediu şi mă lăsa o săptămână întreagă să administrez singur magazinul. Uneori chiar două. Şeful meu de la Ryman mi-a dat şi el un set de chei. Avea încredere că voi încuia cum se cuvine totul. Eu continuam să fiu rezervat, îmi îndeplineam îndatoririle, ajungeam la serviciu devreme şi rămâneam peste program, făceam mai mult

decât mi se cerea şi eram mereu atent la sunetele de pe scenă. Învăţam pe multiple planuri. Asta m-a făcut să fiu îndrăgit de cei ce, după cum aveam să descopăr, deşi erau admiraţi şi adoraţi, erau mai degrabă singuratici.

Am ajuns să cunosc spectacolele, cântăreţii, managerii, producătorii, agenţii, pe toţi cei ce intrau pe uşă. Le aduceam ce le trebuia, când le trebuia, şi astfel devenisem cunoscut ca băiatul-bun-la-toate. Tiveam cămăşi, acordam chitare, cumpăram cizme noi dacă se întâmpla ca o pereche să nu ajungă la timp, îi dădeam câte unuia cămaşa mea, sunam bonele ca să le anunţ că cutare-şi-cutare avea să întârzie, rezervam camere de hotel, dădeam îndrumări, comandam mâncare la pachet. În multe seri rezolvam probleme înainte ca acestea să devină probleme. Câteva din numele cele mai mari din industria muzicală au început să aibă încredere în mine. îmi dădeau numerele lor de telefon. Adresele de acasă. îi duceam cu maşina prin oraş. Cu mine oricine era pe mâini bune, îmi încredinţau chiar şi secretele. Într-un cuvânt, îmi acordau încrederea lor.

Deşi aş fi putut profita de situaţie ca să mă promovez, n-am făcut-o. Nu îmi păsa. Sau, cel puţin, asta îmi spuneam. Riggs a început să suspecteze că în trecut fusesem mai mult decât spuneam, că puteam fi mai mult decât un simplu angajat care câştiga puţin mai mult decât salariul minim, că odată avusesem visuri mari. Dar, spre meritul lui, nu m-a întrebat nimic, înţelegea că aveam nevoie de un loc unde să-mi revin. Să mă vindec. Eu îmi vedeam de treabă şi lucram cu un singur scop – să economisesc suficient ca să îi dau tatei înapoi banii datoraţi. Care nu erau puţini.

La un preţ rezonabil, maşina costa 7.500 de dolari. De asemenea, îi furasem 12.800 de dolari, iar la preţul

actualizat al pieţei Jimmy valora între 17.000 şi 25.000 de dolari. Asta însenina că aveam nevoie de cel puţin 37.300 de dolari. Mi-am spus că atunci când voi fi reuşit să strâng suma aceasta, mă voi întoarce acasă, voi putea să apar înaintea tatei şi mă voi scutura de povara ce-mi apăsa pe umeri şi-mi sfredelea măruntaiele.

Deşi nu-i povestisem nimic lui Riggs, el a remarcat afecţiunea mea pentru chitarele Martin, de fiecare dată când mâinile mele atingeau una. Ii spusesem, totuşi, că avusesem un D-28 brazilian, denumit Jimmy. Când m-a întrebat ce s-a întâmplat cu el, nu i-am răspuns. Cred că şi-a imaginat că îl amanetasem, sau ceva de felul ăsta. M-a întrebat dacă l-aş recunoaşte pe Jimmy dacă l-aş vedea iarăşi şi i-am răspuns că atunci când mama i-l dăruise pe Jimmy tatei, gravase Rut 1:16-17 pe spatele capului şi că înscrisul acesta putea fi înlăturat doar prin scobirea capului ori prin îndepărtarea gâtului – ambele improbabile.

Dar viaţa în Nashville nu era numai trudă şi durere. O parte a ei era mai bună decât tot ce cunoscusem vreodată.

Aceasta era viaţa la Ryman.

După ce spectatorii plecau, după ce se stingeau toate luminile, după ce se mătura şi se spăla pe jos, după ce se curăţau toaletele, după ce se stingeau staţiile de amplificare şi ecourile amuţeau, mă încuiam singur înăuntru. Doar eu, vocea mea şi una din cele mai respectate scene muzicale din lume. Deşi unii din Oraşul Muzicii credeau că înţelegerea Sistemului Numeric Nashville era cheia de intrare în împărăţie, în realitate cheia era Ryman. În fiecare seară, bine ori rău din punct de vedere moral, îmi treceam peste umeri o chitară împrumutată de la atelierul lui Riggs şi cântam din toată inima în sala goală.

Timp de doi ani, am — cântat acolo şase sau şapte seri pe săptămână. Mă uitam după Blond, dar acesta nu mi s-a arătat. Niciodată. Doar şobolanii ştiau ce fac.

Apoi a apărut Daley Cross, luând cu asalt scena muzicală din Nashville.

Şi inima mea.

22

Daley Cross fusese descoperită la un concurs de talente din California. Înfăţişarea ei gen Malibu se potrivea foarte bine cu vocea-i angelică, pentru a nu mai vorbi de auzul ei perfect. O combinaţie ce apare o dată la un milion. Cei care o impresariau o lăudau că are o voce country cu potenţial de abordare şi a altor stiluri muzicale. Cu alte cuvinte, putea câştiga bani pe mai multe pieţe. La care se adăugau turnee prin lume şi multe oportunităţi de sponsorizare şi reclame. Prezenţa ei scenică o făcea îndrăgită atât de tineri, cât şi de vârstnici, făcând greu de crezut că avea doar douăzeci şi unu de ani. Se vorbea că spectacolul de la Ryman putea să-i propulseze rapid cariera. Tot ce-i trebuia pentru aceasta era un hit. Un cântec care s-o distingă de ceilalţi cântăreţi pop de duzină.

În ultimul an auzisem vâlva ce se făcea pe seama ei. Ar fi fost şi greu să n-o aud. Primul ei single o urcase în top 10. Era o melodie uşurică, foarte difuzată la radio şi aranjată puţin pentru vocea ei. Conversaţiile despre ea includeau aprecieri de genul: *Este doar o chestiune de timp*. În lunile din urmă putea fi auzită şi în interviuri la radio, în ore de maximă audienţă. Timbrul vocal şi imaginea ei deveneau tot mai vizibile. Brandul devenea tot mai cunoscut. Era în

ascensiune.

Dar, de câte ori o auzeam, nu reuşeam să înţeleg de ce se făcea atâta agitaţie în jurul ei. Nu mă înţelege greşit, oricare ar fi fost acel — ceva, îl avea cu siguranţă, dar când îi auzeam vocea şi îi vedeam imaginea strălucitoare pe coperta unor reviste sau pe ecranul televizorului, îmi spuneam că cei ce se ocupau de ea încercau s-o facă să pară ceva ce nu ra. Cineva o luase, o ciopârţise în bucăţi mici şi încerca să reasambleze r.esele într-o formulă care dăduse rezultate, dar cu alţi artişti. Sesizam în a o uşoară tristeţe, pe care luminile rampei, solo-urile de chitară electrică şi fardurile nu reuşeau s-o ascundă.

Era evident că numai eu vedeam lucrurile aşa, căci toţi ceilalţi erau cuceriţi total de ea.

Cu mult tam-tam, a venit să ţină un spectacol la Ryman. Mai multe autobuze negre de turneu, şi la fel de multe tiruri, au blocat străzile.

Repetiţiile ei au început după-amiază devreme şi au ţinut până noaptea târziu, însoţite de strigătele unei mulţimi de oameni: — încă o dată!, sau — Daley, asta nu-i destul de bine. În branşa asta nu merge aşa.

Unui tip, mai ales, îi plăcea să-şi arunce pe jos căştile şi suportul pentru foi ori de câte ori voia să-şi eexprime imensa nemulţumire. Mie mi s-a părut că ea este doar o bilă de pinball, şi că cineva, care nu avea în vedere interesele ei, ţinea mâinile pe manetă. Când a cântat aceeaşi melodie stupidă pentru a nu ştiu câta oară, m-am întrebat de ce îi lasă să o transforme în cineva care nu era. Ar fi putut cânta melodia aceea şi de cincizeci de ori, şi tot nu şi-ar fi găsit vocea proprie în ea.

Dar nimeni nu îmi ceruse părerea, aşa că mi-am ţinut

capul plecat, gura închisă şi mâinile pe mopul de spălat pe jos.

Pe la ora unu după miezul nopţii, mulţimea agitată şi oamenii care încercaseră să pară ocupaţi au plecat şi am rămas singur. Ryman s-a cufundat în întuneric, cu excepţia unui bec care lumina scena, pe care inginerii de sunet îl lăsau aprins în fiecare noapte, în onoarea celor ce urcaseră pe ea. Mi-am verificat lista „finală” cu lucruri de făcut, am mai verificat o dată dacă uşile erau încuiate şi m-am îndreptat spre scenă. Trupa lui Daley Cross lăsase instrumentele pe scenă şi, având în vedere numeroşii paznici postaţi pe străzile din jur, acestea nu aveau să plece nicăieri de aici.

McPhersonul lui Daley era aşezat lângă microfonul ei. Mi-era foarte greu să nu pun mâna pe un McPherson, aşa că l-am luat, mi-am trecut cureaua peste umeri şi am început să-mi plimb degetele pe gâtul lui şi să scot câteva acorduri. Era o chitară minunată atât din punct de vedere estetic, cât şi din punct de vedere acustic. Melodioasă. Suna ca un clopoţel şi umplea aerul cu o tapiserie de sunete. Suna atât de bine, încât se preta la ciupitul corzilor cu vârful degetelor… aşa că am săpat adânc în memorie şi am început să cânt un cântec pe care-l scrisesem cu mai mulţi ani în urmă despre furtuna care ameninţase să sfâşie corturile şi despre cum tata m-a scos de sub bancă şi mi-a spus — dă-i drumul.

Deşi iniţial o scrisesem pentru pian, am transpus-o. Suna foarte bine pe chitară, fiindcă de-a lungul anilor învăţasem să lovesc corzile cu pana şi cu degetele în acelaşi timp, şi totodată să lovesc corpul chitarei într-un ritm percutant, ca de tobă, ce crea sentimentul venirii unei furtuni violente.

Stilul pe care-l dezvoltasem îl ajuta pe ascultător deopotrivă să audă şi să simtă muzica prin utilizarea corzilor majore şi minore.

Corzile minore sunt triste, anxioase, grele. Ele atrag atenţia prin faptul că prin însăşi natura lor sunt inconfortabile. Deconcertante. Te fac să-ţi doreşti să fugi cât te ţin picioarele. Corzile majore, în schimb, sunt fericite, calde, pline, luminoase şi triumfătoare. Acestea te fac să-ţi doreşti să realizezi imposibilul. Cele dintâi duc la cele din urmă. Ca să ajungi la triumf şi la siguranţă, trebuie să înduri anxietatea şi frica.

Al doilea mod în care am realizat stilul acesta a fost folosind un sunet care să imite şuierul furtunii. Un fluierat ascuţit pe care îl învăţasem de la tata. Într-un amestec ciudat de mişcări fizice şi volum propriu-zis, tata putea să-şi plieze limba, să-şi strângă buzele în faţa dinţilor şi să fluiere. Cuvântul *ascuţit* nu este cel mai bun pentru a descrie sunetul rezultat, în copilărie, am petrecut nenumărate ore obositoare ca să învăţ cum să-l execut.

Când cântam corect, puteai auzi bubuitul tunetului, trosnetul fulgerului, sfâşierea cortului; apoi un crescendo înlocuia incertitudinea aceasta, te înălţa şi te făcea să uiţi totul. După aceea, înainte ca să-ţi dai seama ce se întâmplă, furtuna trecea şi tu galopai pe un covor de note ce ajungea până la tine de pe scenă, te învăluia şi te elibera de frică.

Era un cântec despre promisiune. Înzestrare. Chemare. Identitate. Şi cred că era, de asemenea, un cântec despre felul în care muzica este uneori singurul lucru care poate potoli furtuna violentă din noi. Tata a îndrăgit întotdeauna cântecul acesta. Trei strofe, o punte, şi mai târziu un refren.

Am terminat de cântat, am reacordat chitara aşa cum o găsisem, şi tocmai eram pe punctul de a o aşeza înapoi în suportul ei, când am auzit nişte aplauze slabe.

Mi s-a zburlit părul pe ceafă. — Hei?

Aplauzele au încetat.

— E cineva aici?

Mi-a răspuns o voce de femeie. Cele două cuvinte pe care le-a rostit trădau oboseală. — Doar eu.

Am derulat rapid în minte toate mişcările mele anterioare. Oare izcuiasem uşile? A fost aici tot timpul? Cine era? îmi venea să las chitara »i s-o iau la fugă, dar am încercat să vorbesc cu o oarecare autoritate: — Doamnă, este închis, nu se mai fac repetiţii acum.

Mi-a răspuns cu un chicotit: — Slavă cerului.

Deşi încercam să par stăpân pe situaţie, mi-e teamă că vocea mea suna ca şi cum aş fi fost prins cu mâna în borcanul cu miere. — Va trebui să vă cer să plecaţi.

Am perceput zâmbetul de pe chipul ei când mi-a zis: — Sigur, după ce pui jos chitara mea.

Auci! Fusesem prins cu mâna în borcanul cu miere. Am aşezat chitara în suport şi i-am zis: — Mi-a fost teamă că o să aud asta.

S-a ridicat de pe scaunul ei din spatele sălii şi a păşit spre mine. — Stai liniştit. Cânţi la ea mult mai bine decât mine.

Nu fusesem atent la probele de sunet din seara aceea, fiindcă trebuise să înlocuiesc câteva becuri, dar aceea era fără îndoială vocea ei. Era cu cel puţin zece centimetri mai scundă decât mine, însă asta nu părea să îi schimbe în vreun fel atitudinea. A traversat scena cu mâinile la spate şi şi-a ridicat privirea spre mine. Eu am arătat cu mâna în direcţia chitarei şi i-am spus: — îmi pare rău. N-am stricat-o.

Poţi sa.

— Cântecul acela e foarte frumos.41

Am încercat să fac pe prostul – ceea ce era extraordinar de stupid, dat fiind că eram pe scenă şi aveam încă mâna pe chitara ei, iar ultimele acorduri nu apucaseră să se stingă complet.

— Cântec?

Ea a zâmbit şi s-a învârtit în cerc în jurul meu, cântându-mi refrenul:

— Dă-i drumul… A încetat să cânte la fel de brusc precum începuse. Unde l-ai auzit?

Mi-am muşcat buza a doua oară, întrebându-mă cât de sincer puteam să fiu cu ea.

— În capul meu.

S-a uitat la mine surprinsă.

— Tu l-ai scris?

Nu ştiam unde va duce conversaţia aceea şi dacă nu cumva răspunsul mă va face să-mi pierd slujba. Dacă şefa mea afla că eram destul de neglijent cu ceea ce îmi încredinţase spre păstrare, eram sigur că mă va concedia pe loc. Instrucţiunile pe care le primisem erau foarte clare: „Fă curăţenie, încuie şi nu atinge nimic. Orice-ai face, să nu te atingi sub nicio formă de instrumentele muzicienilor. Nici măcar să nu respiri peste ele. Niciodată.”

Iar Riggs garantase pentru mine, ceea ce făcea ca întreaga situaţie să fie şi mai neliniştitoare. Căci riscam să-mi pierd ambele slujbe.

Mi-am plimbat mâna peste scenă.

— Nu lipseşte nimic. Poţi să verifici. Tocmai mă pregăteam să încui şi…

— De unde e cântecul?

— Nu vreau să-mi pierd slujba. M-am scărpinat în cap şi am continuat. Aşa că dacă ai putea să treci cu vederea…

— Unde ai învăţat să cânţi aşa la chitară?

Mi-am frecat mâinile una de cealaltă şi am insistat:

— Domnişoară, ăăă….

Ea mi-a întins mâna şi a zis:

— Daley. Voi cânta aici mâine seară. S-a uitat la ceas şi s-a corectat: Mai bine zis, diseară.

Conversaţia noastră se învârtea în cerc, aşa că i-am spus:

— Am impresia că eu vorbesc despre una şi tu despre alta.

Ea a făcut un semn în spatele ei şi mi-a răspuns:

— N-am găsit nicio uşă descuiată; mi-au dat drumul înăuntru cei de la pază.

Asta explica totul. Iată-mă, aşadar, un biet fraier păcălit de ofiţerii de la pază.

— A, înţeleg!

— Nu te îngrijora. Secretul tău e în siguranţă. Doar dacă…

S-a oprit în faţa mea şi mi-a făcut semn să iau chitara. Te rog. Mi-a zâmbit, a coborât de pe scenă, s-a aşezat pe primul rând de scaune şi şi-a tras genunchii la piept. Mai cântă-l odată. La fel ca data trecută.

— Nu eşti supărată că am cântat pe McPhersonul tău?

Mi-a răspuns cu un gest liniştitor:

— L-am primit de la producătorul meu. A zis că se potriveşte cu vocea mea.

Am răsucit chitara în mâini:

— De treabă producător.

— De ce spui asta?

— Chitara asta costă zece mii de dolari.

— Îşi permite.

— De când eşti aici?

— De îndeajuns timp.

M-am aşezat şi eu pe un scaun şi mi-am aşezat mâinile în poală.

— Am putea să plecăm amândoi acasă şi să uităm toată povestea asta? Te pot conduce la…

A clătinat o singură dată din cap şi a spus:

— Nu pot să dorm, apoi şi-a strâns genunchii în braţe şi a aşteptat, protejându-se parcă de un vânt rece pe care eu nu-l simţeam. Arăta extenuată atât fizic, cât şi sufleteşte.

— Deci trebuie să mai cânt o dată, după care putem merge amândoi acasă şi vei uita că ne-am întâlnit vreodată?

Ea s-a mulţumit să-mi zâmbească.

Degetele mi-au alunecat încetişor peste corzi.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Putem să mergem acasă, dar mă îndoiesc că voi uita.

— Deci *eşti* supărată?

Şi-a sprijinit bărbia pe genunchi şi mi-a zis:

— În ultimele şase luni am ascultat sute de demo-uri. Poate chiar mai multe. Dar niciunul nu m-a impresionat precum cântecul tău.

Am amuţit corzile şi am zis:

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

Am aruncat o privire spre posterele lucioase şi retuşate de pe pereţi. Acelea unde un ventilator nevăzut de la picioarele ei îi sufla părul strălucitor pe spate.

— E*a* mă ascultă? Sau tu? Mi-am întors privirea spre rândul din faţă, în timp ce degetele mele atingeau corzile.

Daley a scos un oftat adânc şi umerii i-au coborât într-o postură relaxată:

— Eu sunt cea care ascultă.

Aşadar, la două noaptea, în Ryman, mi-am înălţat vocea şi am cântat în faţa unui public de o singură persoană – oferindu-mi cântecul lumii ce se aşternea înaintea mea – şi barierele înălţate cu grijă de doi străini îndureraţi s-au prăbuşit la pământ.

Când am terminat, a clătinat din cap şi şi-a şters o lacrimă cu mâneca. A şezut un minut întreg, foindu-se în scaun, închizând ochii, sprijinindu-şi capul de spătar. Şi aproape un minut n-a scos niciun cuvânt, timp în care piciorul ei a bătut inconştient ritmul.

În cele din urmă, s-a ridicat în picioare şi mi-a spus:

— Mulţumesc. Şi-a încrucişat braţele, ca şi cum vântul cel rece s-ar fi întors. S-a răsucit pe jumătate şi a rostit peste umăr: Foarte mult.

Se îndrepta spre uşă când am strigat după ea.

— Hei, ai vrea să…

S-a întors spre mine.

— …Cânţi împreună cu mine?

A făcut un pas în direcţia mea şi a zis:

— Eşti sigur? Nu te deranjează?

Eu am făcut un pas lateral, ieşind din lumina singurului bec din lumina sală.

— Nu.

Atunci Daley a încuviinţat cu o mişcare a capului:

— Mi-ar face plăcere. S-a întors şi a urcat treptele spre scenă. Mă înveţi cuvintele?

Am scos carneţelul de la spate şi l-am deschis.

Ea a pus degetul pe Sistemul Numeric Nashville şi m-a întrebat:

— înţelegi asta?

— Cât de cât.

— Băieţii din trupă îmi spun mereu că trebuie să-l învăţ şi eu, dar mi se pare indescifrabil. A citit cuvintele cântecului, plimbându-şi vârful degetelor peste cuvintele scrise cu pixul: Frumos. Apoi s-a uitat în sus spre mine: Ce te-a inspirat să le scrii?

— Tata a fost… predicator ambulant. Când eram mic, a izbucnit o furtună puternică şi un fulger a aprins cortul. Tuna din toate părţile, iar eu m-am ascuns sub banca de la pian. Ploaia cădea şiroaie în jurul meu, înţepându-mi faţa, şi oamenii au început să se împrăştie ca potârnichile. Atunci tata s-a aplecat şi m-a ridicat cu un braţ, m-a aşezat pe bancă, a întins degetul spre inima mea şi mi-a şoptit la ureche.

Daley a terminat propoziţia în locul meu, cântând:

— Dă-i drumul!

— A fost prima dată când am cântat în faţa unui public, mic sau mare.

— Cred că mi-ar plăcea tatăl tău.

Am cântat introducerea la chitară şi i-am făcut semn cu capul să intre.

Ea a început să cânte încet, respirând peste chitară, respirând cântecul meu. Vocea ei era perfectă pentru el. Avea volumul şi amplitudinea necesară ca să se joace cu versurile, dar s-a ferit să facă asta. Cred că se temea că ar putea să-mi rănească sentimentele. Dar când am început strofa a doua, şi-a dat drumul şi a cântat din toată inima.

După ce s-a stins şi ultima notă, am tăcut amândoi. Un minut. Apoi două. În cele din urmă, a întrebat curioasă:

— Cum a sunat? A fost bine? Trecea printr-o perioadă foarte grea. Primea prea multe răspunsuri negative. Era ca

un câine ţinut multă vreme în lanţ, care chiar şi după ce scapă de el, nu trece dincolo de limita lui.

Felul în care mi-a cântat cântecul a fost lucrul cel mai frumos pe care l-am auzit vreodată. Am încercat să-i spun asta fără să par unul dintre tot mai numeroşii ei fani.

— Convingerea mea este că cea mai bună voce nu e aceea care poate să cânte cele mai multe octave, sau cel mai tare, sau să ţină sunetul cel mai mult, sau altele de felul ăsta… ci aceea care ne face să credem că ce cântă artistul este adevărat.

S-a mai relaxat puţin.

— Da? Aşa crezi?

I-am răspuns râzând:

— Da.

A zâmbit de parcă ar fi fost prinsă şi ea cu mâna în borcanul cu miere. S-a uitat spre uşă şi a spus încet:

— Vrei să-l mai cântăm odată?

L-am cântat de cinci ori de la cap la coadă. Şi de fiecare dată a devenit tot mai sigură pe ea şi pe cântec. A şasea oară, deja îl stăpânea perfect, şi am văzut-o găsindu-şi vocea proprie. zzz

Şi *cântecul potrivit*.

După ce a terminat, îi zâmbeau şi ochii, şi buzele.

— Mulţumesc.

A închis cu grijă carneţelul meu negru, mi l-a întins şi şi-a vârât mâinile în buzunarele de la blugi.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să-l cânt. Este… ei bine, pur şi simplu minunat. Şi-a îndepărtat părul de peste ochi şi s-a uitat la ceas: Ar trebui să plec. Mă aşteaptă o zi lungă. A coborât de pe scenă şi s-a îndreptat spre ieşire.

Atunci am sărit şi eu de pe scenă şi am pornit după ea.

— Daley? Am clătinat din cap şi m-am corectat. Am vrut să spun, domnişoară Cross.

S-a oprit. Carapacea ei revenise şi părea că şi-a reluat deja lupta de zi cu zi.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Sigur. Şi spune-mi Daley.

— Îţi place muzica pe care o cânţi?

A clătinat din cap voit indiferentă:

— Nu tocmai. Dar o cânt în speranţa că într-o zi voi putea cânta ce-mi place.

Am scos carneţelul, am rupt pagina cu marginea perforată şi i-am înmânat-o ei.

— N-ar trebui să fie o problemă pentru instrumentişti. Tot ce au nevoie se găseşte aici…

Daley a clătinat din cap.

— Nu pot. Adică, mi-e imposibil…

Dar eu am oprit-o cu un gest al mâinii.

— Tu îl cânţi mai bine decât mine. Dar dacă nu…

— Nu. A strâns foaia de hârtie la piept.

— Îmi place. Dar… asemenea cuvinte sunt… mă simt de parcă aş fura ceva sacru.

— E al tău.

— Trebuie să mă laşi să ţi-l cumpăr.

Am arătat spre scenă.

— Având în vedere experienţa mea aici, în Nashville, mă îndoiesc foarte mult că se va alege vreodată ceva de visurile mele, dar cred că tu ar trebui să visezi în continuare. Am crescut într-o lume în care muzica nu era ţinută sub lacăt, ci oferită. Tot timpul. Şi am continuat cu un uşor chicotit: Tata spunea că muzica e ca proverbiala candelă pe care nu trebuie s-o ascunzi, ci să o aşezi pe

masă ca toată lumea s-o vadă. De unde răspândeşte lumină. Şi după ce mi-am vârât mâinile în buzunare: Tu eşti singura lumină adevărată pe care am văzut-o în ultimii cinci ani întunecoşi din viaţa mea. Apoi, o scurtă pauză: Scriu muzica pe care simt nevoia s-o aud. Şi numai dacă o dau altcuiva, pot s-o aud cântată.

— Asta te face să fii diferit de toţi ceilalţi din oraşul ăsta.

— Muzica este o ofrandă.

Strângea în continuare cântecul la piept.

— Unde te pot găsi?

— Mă voi întoarce aici diseară ca să curăţ mizeria pe care tu şi muzicienii tăi o veţi lăsa în urmă. Şi ca să pregătesc scena pentru spectacolul următor. Am întins mâna: Slujba mea de zi e peste drum. La atelierul lui Riggs. Sunt mereu aproape.

M-a întrebat cu un zâmbet cald:

— Cu ce te ocupi acolo?

— Încerc să fac chitarele să sune la fel de bine ca vocea proprietarului lor.

A râs şi a spus:

— Înţeleg, după care a arătat spre carneţel: Serveşti şi la mese?

— Nu. De ce?

— Din cauza felului în care îl ascunzi în spate, la curea.

L-am răsucit în mâini. Era uzat, avea marginile zdrenţuite şi primise curba naturală a şalelor mele.

— E un obicei vechi.

— Ce tot scrii în el?

— Lucruri pe care nu vreau să le uit.

Un zâmbet jucăuş. De data aceasta eram sigur că flirtează cu mine.

— Cam vag.

— Cântece.

— Deci ai şi altele?

— Da.

Vocea i s-a înmuiat.

— Întotdeauna eşti atât de sincer?

— Nu. Câteodată mint.

S-a uitat la pagina din mâna ei, apoi a întins-o în spaţiul gol dintre noi.

— Vorbeşte acum, sau taci pentru totdeauna. Nu ştiam eu prea multe, dar eram absolut convins că Daley Cross era făcută să interpreteze cântecul acela.

— Păstrează-l.

Am condus-o până la uşă, am descuiat-o, am deschis-o şi am ţinut-o deschisă până a ieşit. La ieşire, şi-a trecut mâna peste braţul meu, apoi peste burta mea. A fost o atingere intenţionată, curioasă. Ceva din ea voia să ştie dacă sunt real. Era, de asemenea, recunoaşterea nerostită că împărtăşisem ceva ce cuvintele nu pot să cuprindă niciodată. Oricât am fi stat acolo şi ne-am fi bătut capul încercând să ajungem la o sinteză, nu existau cuvinte care să exprime ceea ce tocmai trăiserăm.

Cei ce cântă împreună ştiu asta. Cuvintele nu pot să ajungă niciodată la esenţa a ceea ce este împărtăşit.

Când s-a întors, vântul i-a ridicat părul şi i l-a suflat peste faţă. Ea şi l-a trecut după ureche, apoi m-a întrebat:

— Cum te cheamă?

Am întins mâna şi i-am răspuns:

— Cooper. Dar cei de aici îmi spun Peg.

Daley a ridicat din sprâncene, mirată:

— Peg?

— Tata spunea că mama a fost ancora lui. Ca un cui de cort. Iar eu îi aminteam de ea. Şi porecla a rămas.

— Sună ca o frumoasă poveste de dragoste.

— Aşa a şi fost, din spusele tatei.

— Aş vrea să-mi povesteşti mai multe despre ei.

— Asta aproape că sună ca o invitaţie la întâlnire.

— Măcar atât pot să fac.

Ceva din mine, care stătuse încruntat în ultimii ani, a zâmbit:

— Mi-ar plăcea asta.

— După spectacol, atunci.

23

Riggs m-a ţinut ocupat cea mai mare parte a zilei. După prânz, a observat buna mea dispoziţie. Cred că fluierasem. — Văd că eşti bine dispus. Ai o întâlnire, sau ceva de genul?

Am ridicat din umeri şi i-am răspuns: — Ceva de genul.

El mi-a zâmbit de peste Martinul pe care-l repara. — I-auzi.

Am fluturat din mână ca şi când nu era mare lucru şi m-am uitat pe geam spre Ryman. — Nu m-ai crede, oricum. Mai bine să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă în continuare.

Am lucrat în timpul prânzului, dar mintea îmi rătăcea la clădirea de alături. Când Riggs s-a întors de la masa de prânz, mi-a spus că acolo se lucra febril. Un producător pe nume Sam Casey era înnebunit după un cântec nou pe care noua lui solistă, Daley Cross, i-l cântase în dimineaţa aceea. L-a ascultat o singură dată, după care a pus mâna pe telefon şi a început imediat să facă schimbări mari la decor. Au fost aduse camioane. Locul gemea de electricieni şi tehnicieni audio-video. Au fost angajaţi cu o sumă

frumuşică şi scenografii unei formaţii de pletoşi rock-and-roll ca să lase totul baltă şi să supravegheze schimbarea.

Nu ştiam ce limite avea biserica muzicii country când era vorba de spectacole, dar părea că de data aceasta îşi depăşise acele limite.

Până când am făcut duş, m-am stropit pe faţă cu aftershave şi am intrat pe uşa din spate la Ryman, pe la şapte şi jumătate, locurile erau toate ocupate şi oamenii stăteau deja în picioare lângă peretele de la balcon. Vestea se răspândise rapid, lucru ce se vedea şi după numărul mare al camerelor de filmat şi de celebrităţile în haine de gală care se salutau călduros între ele. Mai văzusem o asemenea privelişte doar de câteva ori, şi atunci fusese vorba despre cântăreţi cu o oarecare experienţă în domeniu. Existau toate şansele ca seara aceea să fie una memorabilă.

Când *spectacolul a început*, *la ora opt*, *eu* ştergeam pe jos în foaier, unde cineva vărsase o *Coca-Cola*. *De acolo*, am trecut *la toaleta bărbaţilor* de la etaj, care era pe punctul de a refula în direcţia greşită. Ceva total neplăcut. Asta m-a ţinut ocupat aproape o oră, aşa că după ce am ieşit din toaletă, Daley mai avea de cântat doar două melodii.

Am urcat la balcon, m-am rezemat de perete şi am urmărit cum iureşul de lumină şi sunet o învăluia din toate părţile. Părea că luptă să se regăsească în mijlocul unei avalanşe de stimuli. Tocurile pe care le avea erau cu siguranţă inconfortabile, iar hainele de pe ea arătau mai potrivite pentru o reclamă de bere la Super Bowl decât pentru o fată pe o scenă care interpreta un cântec. După ce o văzusem atât de relaxată, de liniştită, în dimineaţa aceea, mi-a fost greu s-o urmăresc. Era ca şi cum aş fi văzut o voce

cunoscută umblând într-o piele pe care n-o mai văzusem niciodată.

Sigur, din punct de vedere tehnic era perfectă, şi eram sigur că multora le plăcea la nebunie. Mass-media îşi descoperise noua răsfăţată. Dar mie nu mi-a plăcut niciodată să văd că un artist se vinde. Şi, din păcate, Daley Cross se vindea chiar sub ochii mei. Am coborât de la balcon şi am pornit spre culise, unde ştiam că va fi nevoie de mine de îndată ce spectacolul se va termina.

Daley cântase aproximativ cincisprezece melodii, inclusiv câteva şlagăre mai vechi, care i-au atras simpatia celor mai în vârstă din public. Concertul s-a terminat, aplauzele s-au stins şi am auzit vocea lui Daley. A spus gâfâind: — Mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult. Pauză, şi apoi: — Uff. Va trebui să fac sport dacă vreau să-mi fac o carieră muzicală. Băieţii de acolo, din cabină, mă vor ucide. Şi-a pus mâna în şold şi a întrebat: — Pare greu? Să ştiţi că e greu.

Publicul a râs.

— Acum mă bucur că mama nu m-a lăsat să renunţ la lecţiile de dans. Sunt epuizată. Şi trebuie să-mi cer scuze de la voi, cei din primele rânduri; cred că deodorantul meu şi-a pierdut efectul cam de-o oră. Alte râsete. A ridicat capul şi s-a adresat celor din cabina de sunet şi lumină. — Băieţi, aprindeţi puţin luminile? Vreau să mă asigur că nimeni n-a plecat după primele şase sau opt cântece. Acum mi-aţi vârât soarele în ochi. Luminile au fost ajustate, iar Daley a zâmbit şi a zis publicului: — Bună. Părea surprinsă. — Mai sunteţi aici?

Un bărbat din public a strigat: — Daley, te iubim!

Daley i-a răspuns prompt: — Ar trebui să mă vedeţi cum

arăt la patru dimineaţa.

Acelaşi bărbat i-a replicat: — La tine sau la mine?

Toţi au râs. Ea s-a plimbat pe scenă şi a comentat: — Cred că eu am provocat asta.

Când mulţimea s-a potolit, a tras un scaun pe scenă şi s-a aşezat. — Pantofii ăştia mă omoară. S-a uitat la vedetele elegante care şedeau în primele rânduri şi li s-a adresat: — Nu ştiu cum reuşiţi voi să faceţi asta. Vreau să spun, există vreun secret? Alte râsete. — De fapt…

A urmat o pauză, timp în care şi-a scos pantofii ridicoli cu tocuri. Apoi s-a ridicat şi a coborât treptele până la o fetiţă din primul rând. Am auzit-o adresându-se fără microfon mamei sale: — Mamă, îmi dai voie? După aceea a vorbit iarăşi în microfon: — Fetiţo, ia-i tu. Peste cinci minute vei fi destul de mare ca să-i porţi. Poate că mă vei învăţa şi pe mine cum să umblu în ei. A îmbrăţişat fetiţa, s-a întors pe scenă şi a clătinat din cap. — Mă dor monturile.41

Au urmat alte râsete şi aplauze puternice, starul de pe scenă se dovedea a fi „una de-a noastră”.

— Sunt din California, şi am crescut desculţă pe plajă. Nu văd niciun motiv ca să schimb asta acum.

O altă voce din public a strigat:

— Dă-o jos!

Ea a râs şi s-a uitat în direcţia de unde s-a auzit vocea:

— Nu eşti la genul acela de spectacole. A întins degetul şi a continuat: Dar dacă mergi în direcţia asta, pe Broadway, s-ar putea să găseşti ce cauţi.

Avea multă prezenţă scenică pentru o artistă atât de tânără şi a reuşit să facă publicul să-i mănânce din palmă.

— Dacă vă întrebaţi ce se întâmplă, să ştiţi că trag de timp pentru ca băieţii să facă ce au de făcut acolo în spate.

Reflectoarele au măturat scena şi au luminat câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în negru care lucrau de zor.

— În ultimele luni, am fost luată sub aripa protectoare a foarte multor oameni talentaţi şi am lucrat din greu ca să găsesc sunetul potrivit. Cântecul potrivit. Sau cântecele potrivite. Pe unele dintre ele le-aţi auzit în seara aceasta. A făcut o pauză pentru a lăsa loc aplauzelor. În decursul timpului, am ascultat sute de cântece scrise de unii dintre cei mai buni cantautori din industria muzicală. Şi, în acest proces, am învăţat ceva interesant despre mine. Echipa mea de manageri a ascultat demo-urile, încercând să găsească sunetul care să mă identifice în faţa voastră. Genul acela de sunet pe care, când îl auziţi, să vă gândiţi imediat: *Daley Cross*, şi apoi să-l fredonaţi. Cât despre mine? Pentru mine nu aceasta a fost motivaţia principală. S-a uitat înspre producătorul ei şi i-a zis: — îmi pare rău, Sam. Apoi iarăşi înspre public: Am ascultat demo-urile nu ca să găsesc cântecul care să mă identifice în faţa voastră, ci cântecul în care să mă regăsesc eu. Am căutat un sunet, un cântec, care să rezoneze în mine. Unul care să dobândească o viaţă proprie în mine. Asta nu-i chiar atât de uşor pe cât pare şi, în consecinţă, în ultima vreme n-am dormit prea mult.

Acelaşi bărbat de la balcon a întrerupt-o.

— Pot să te ajut eu cu asta.

Daley i-a răspuns calmă:

— Ştie ofiţerul tău de la eliberări condiţionate că eşti aici? şi a aşteptat ca râsetele să se potolească.

În momentul acela, luminile s-au stins, cu excepţia unui reflector slab care o lumina pe Daley. Imaginea aceea mi-a amintit de becul din noaptea furtunii, aprins deasupra

pianului. M-a făcut să mă gândesc la tata şi la Big-Big, şi la cât le-ar fi plăcut să fie şi ei aici ca să vadă asta. Dar apoi m-am gândit la bani, la maşină, la Jimmy, şi am ştiut că asta nu se va întâmpla.

— Voi mai cânta un cântec. Unul nou. Dintr-un motiv anume, chiar atunci Daley s-a întors dinspre public spre dreapta şi m-a văzut stând în picioare în întuneric, în culise. A continuat să vorbească publicului, dar se uita la mine: — Sper să vă placă. Felul în care a spus-o sugera că nu îmi va plăcea.

Luminile s-au stins complet şi Daley a ieşit în culise, unde o aştepta o femeie care purta o cască audio şi ţinea o cămaşă într-o mână şi un fel de coroniţă cu pietre sclipitoare în cealaltă. A reuşit să se schimbe în opt secunde, după care s-a oprit la câţiva paşi de mine în timp ce formaţia muzicală cânta introducerea. Când luminile au început să pâlpâie şi tunetele să bubuie, s-a întors spre mine, m-a prins de mână şi mi-a şoptit: — îmi pare rău.

M-a surprins să văd cum o persoană atât de sigură pe sine în lumina reflectoarelor devine deosebit de fragilă în întuneric. Transformarea a fost imediată, şi m-am întrebat care era adevărata Daley.

Comparativ cu alte săli de spectacole, scena de la Ryman nu este prea mare. Fiindcă iniţial a fost proiectată pentru un predicator şi un cor, nu are prea mult spaţiu de manevră. Nici instalaţia electrică n-a fost proiectată ca să susţină producţii ample. Scena avea limitele ei fizice, şi din locul unde stăteam, vedeam că băieţii din cabină le forţează.

Tunetele şi fulgerele contrafăcute au luminat fundul scenei, împreuni cu ecranul uriaş ce prezenta o furtună întunecoasă. Maşinile de fum au eliberat un fum alb,

învăluind scena într-un nor. Nişte ventilatoare au creat un vânt care învârtejea fumul. Când toată scena a fost învăluită în fumul acela alb, Daley a păşit în centrul ei, unde vântul i-a fluturat părul.

A aşteptat în furtuna aceea ca fumul să se risipească şi muzica să crească în intensitate.

Dar n-a mai apucat să cânte.

Tunetele, fulgerele şi fumul au supraîncărcat panoul electric deja solicitat la maxim şi, cu un mănunchi uriaş de scântei şi un bubuit puternic, au sărit toate siguranţele conectate la instalaţiile de sunet şi lumină. Ca răspuns la ceea ce a sunat ca prima salvă a Armaghedonului, scena s-a cufundat în întuneric. Imediat s-au aprins în sală beculeţele galbene de la ieşirile de urgenţă. Daley a rămas în picioare pe o scenă amuţită, într-un nor de fum ce se risipea tot mai mult, uitându-se buimăcită la publicul ce râdea pe înfundate. O voce din primele rânduri a spus: — Asta îmi aduce aminte de fostul meu soţ.

Formaţia muzicală a ieşit de pe scenă, lăsând-o pe Daley perplexă şi singură cu publicul şi cu câteva rămăşiţe de scântei. O femeie, critic muzical, a făcut câteva fotografii şi a spus din spatele aparatului de fotografiat: — Draga mea, eşti doar atât de bună cât e ultimul tău cântec. Şi-a atârnat camera pe umăr şi a zis, fără să se adreseze cuiva anume: — Va trece o vreme până când îşi va reveni după asta.

Daley a încercat să vorbească în microfon, dar acesta nu mai funcţiona, şi atunci a rămas acolo înmărmurită, fără să ştie ce să facă.

Singurul cuvânt care poate să descrie activitatea din culise şi din cabina de sunet este *haos*. Adierea îngheţată care suflase prin Ryman în zorii acelei zile, sufla acum pe scenă.

Daley şi-a încrucişat braţele ca să se protejeze de răceala ei.

Singurul bec de la balcon era indicatorul *în direct* de deasupra cabinei radio. Era evident că panoul electric care controla transmisia radio nu fusese afectat şi că microfoanele ce atârnau de tavan captau încă sunetul de pe scenă şi îl transmiteau pe unde radio.

Mai erau încă speranţe.

Am păşit pe scenă, unde am găsit o Daley în lacrimi, pe punctul de a se prăbuşi. I-am luat coroniţa aceea stupidă de pe cap şi am aruncat-o în soaţele tobei. Apoi mi-am scos cămaşa de flanel, rămânând într-un tricou Jb plin de pete, şi i-am trecut-o ei peste umeri. După aceea am întrebat-o:

— Vrei să cânţi cântecul ăla?

Privirea îi rătăcea în cinci locuri deodată. — Da, dar…

— Da sau nu? Am aruncat o privire rapidă la oamenii care ieşeau. — Ai trei secunde să te hotărăşti.

Ochii ei i-au căutat pe ai mei: — Da.

Am tras două scaune şi mi-am atârnat chitara ei la gât, apoi m-am întors spre Daley, care mă privea cu ochi mari. M-am apropiat de ea, ca să mă audă, şi i-am spus: — Ia-te după mine, şi cântă.

Mi-a mângâiat uşor braţul. Altă atingere. Un impuls electric. M-a încredinţat cu o mişcare a capului că aşa va face.

Degetele mele au lovit corzile chitarei şi am început să scot o serie de şapte fluierături, din ce în ce mai puternice – imitând vântul. În minte miau răsunat cuvintele tatei… *Marii chitarişti nu sunt mari fiindcă ştiu să cânte o mulţime de note*, *ci fiindcă ştiu ce note să nu cânte*.

Datorită anilor de exerciţiu şi fiindcă stăpâneam acustica

minunată, ca de catedrală, a sălii, am creat o cacofonie de sunete în stare să capteze atenţia tuturor. Fluierăturile fac prin natura lor acest lucru. Şi după ce am oprit exodul, Daley a fost cea care i-a întors pe oameni în sală şi i-a aşezat iarăşi în scaune.

În seara aceea, lumea s-a schimbat.

24

Daley a cântat ultima notă şi balconul a izbucnit în aplauze furtunoase, zgomotoase. îi întorsese. A reuşit ceva ce nimeni n-a crezut că va reuşi. îi câştigase. Pe toţi. Când am ieşit de pe scenă, ea a fost luată cu asalt de mulţime. Eu am fost abordat de o singură persoană. De un bărbat. Managerul ei.

Acesta mi-a zâmbit, şi mi-a displăcut instant. Privirea ochilor lui îmi inspira neîncredere. Am înţeles că el era responsabilul pentru încercarea de denaturare a cântecului meu. Mi-a întins mâna şi mi-a zis: — Sam Casey.

— Cooper O'Connor. Mi se spune Peg.

— Am auzit. A făcut un gest cu capul spre scenă şi m-a întrebat: — N-ai vrea să vinzi cântecul ăla?

Daley m-a prins de braţ şi s-a lipit de mine. Plutea. Era în al nouălea cer.

M-am uitat la ea. Apoi iarăşi la el. — Nu este al meu ca să-l vând.

M-a întrebat derutat. — Ce vrei să spui?

— Nu pot să vând ceva ce am dat deja.

Era evident că nu se aştepta la aşa ceva. — Unii ar numi asta naivitate. — Iar alţii, generozitate. Bunătate, chiar.

— Sunt de douăzeci de ani în industria asta, dar n-am

întâlnit niciodată *bunătate* în ea.

Ultimii cinci ani mi s-au perindat prin faţa ochilor. Avea dreptate. — Eu sunt aici de doar cinci ani, şi tind să fiu de acord cu dumneavoastră.

— Mai ai şi altele?

— Da.

— Sunt la fel de bune?

— Unele sunt mai bune.

M-a întrebat cu o voce scăzută: — Aş putea să le aud?

I-am aruncat o scurtă privire lui Daley, după aceea m-am întors iarăşi către el., Aveţi vreun post liber în trupă? Ştiu să cânt la chitară şi la pian. Şi mulţumită unei femei rele şi cu ochi de mărgele din oraşul natal, probabil chiar mai bine la acesta din urmă. Nici vocal nu stau prea rău.

El a râs. — Interesant că ai adus vorba despre asta. Tocmai se întâmplă să avem un post pentru toate trei. Eşti angajat.

Bine, poate nu era chiar aşa de rău. Mi-a pus mâna pe umăr şi a continuat:

— Vino la cină în weekendul ăsta. Avem multe de discutat. A dat să plece, dar s-a oprit: — Oh, şi dacă ai planuri pentru următorii ani, contramandează-le. S-ar putea să fii plecat. Ai paşaport?

— Nu.

— Fă-ţi. Şi încă repede.

Înconjurată de mulţimea care forfotea înjur şi de felicitările călduroase care veneau împreună cu fiecare îmbrăţişare şi strângere de mână, Daley m-a tras la o parte, mi-a dus mâna la inima ei şi m-a sărutat pe obraz, şi apoi încă o dată pe colţul gurii. Acolo, în culisele de la Ryman, buzele ei tremurătoare, udate de lacrimi, sărate şi calde, mi-au răspuns la întrebarea care Daley era cea adevărată.

Şefa mi-a zis că pot să-mi iau liber pentru seara aceea. De fapt, mi-a zis că pot să-mi iau liber pentru tot restul vieţii. M-a îmbrăţişat şi m-a invitat: — Vino să ne mai vezi din când în când. Era o recunoaştere de care aveam multă nevoie şi, dat fiind că aceasta venea de la cineva care văzuse ce e mai bun în industria muzicală, am apreciat-o foarte mult.

Abia când Daley şi cu mine am ieşit pe Broadway în căutarea unui loc unde să cinăm, m-am gândit la asta. Totul se întâmplase atât de repede, şi dat fiind că fusesem ocupat în seara precedenta şi în dimineaţa aceea, pierdusem noţiunea timpului.

M-am întors spre Daley şi am întrebat-o: — Ce e astăzi?

— Marţi.

Am şoptit: — Radio Ryman.

— Poftim?

— Avea dreptate.

Emoţia m-a înecat ca un potop. Când Daley m-a întrebat de ce plâng, n-am putut să-i răspund. Pur şi simplu am îngenuncheat pe Broadway ş; n-am fost în stare să mai scot niciun cuvânt.

Ziarele de a doua zi dimineaţa au titrat: — Cross My Heart [Pe cuvânt de onoare] şi pe prima pagină a apărut fotografia amândurora. Fusese luată aproape de sfârşitul cântecului, când Daley a atins nota cea mai înaltă din registrul ei vocal şi o venă i se umflase într-o parte a gâtului. Fotografia evidenţia foarte bine puterea şi volumul vocii ei. Editorialistul descria în detaliu scurt-circuitul care o lăsase fără staţie de amplificare, fără acompaniament muzical, — descoperită din punct de vedere muzical înaintea unui public impunător. De asemenea, cita mai

multe vedete care declaraseră că nu le venea să creadă că a reuşit să se adune şi să-şi continue cântecul. Altele declaraseră că ele ar fi plecat de pe scenă. Toate îi lăudaseră însă curajul şi perseverenţa. Apoi autorul articolului a scris despre „vocea ei incomparabilă, a apreciat că aceasta îi punea perfect în valoare „amplitudinea vocală fără egal” şi a numit-o „următoarea vedetă”.

O companie media locală filmase interpretarea noastră. Fiindcă instalaţia electrică de la Ryman cedase, rarissima înregistrare video a fost oferită mai multor posturi de televiziune din oraş, apoi a fost preluată şi de către posturile naţionale. Proasta calitate a înregistrării nu făcea decât să sporească interesul. Până la prânz, povestea şi înregistrarea cântecului ajunseseră peste tot. Când am ajuns la lucru a doua zi, Riggs citea ziarul şi zâmbea până la urechi. M-a privit peste rama ochelarilor şi m-a întrebat:

— Ce faci aici?

I-am răspuns, în timp ce îmi legam şorţul:

— Lucrez.

A clătinat din cap râzând.

— Nu. Nu mai lucrezi nimic. Sam Casey te curtează. Pleacă de aici. Nu-mi mai permit să te ţin aici.

— Mă concediezi?

Mi-a luat şorţul din mâini şi l-a agăţat în cuier.

— Sigur că da.

— De ce?

Încă râdea când mi-a răspuns:

— Fiindcă m-ai minţit. M-a bătut uşor pe piept şi a continuat: — Şi pe tine te-ai minţit. Şi pe toată lumea.

— Ce vrei să spui?!

— Mi-am dat seama că ştii să cânţi la chitară. Dar nu am ştiut că poţi să cânţi la ea atât de bine. Şi cu vocea, la fel. Unde ai învăţat să cânţi aşa?

— Chiar mă concediezi?

Mi-a pus mâna pe umăr:

— Fiule, încerc să-ţi spun ceva ce toată lumea ştie deja, iar tu vei înţelege destul de curând. Viaţa ta este pe cale să se schimbe. Du-te şi trăieşte-ţi-o. Şi să-mi aduci chitarele când vor avea nevoie de reparaţii.

Am arătat spre camera de la etaj.

— Şi aceea?

— Rămâi cât vrei tu. Când vei fi plecat, voi vinde bilete tuturor turiştilor ca s-o vadă şi le voi spune: „Peg locuieşte aici.” Cu o voce ca a ta, fetele vor da năvală. Aş putea să ies la pensie şi să trăiesc numai din vânzarea biletelor.

Riggs era un om bun. Mă ajutase atunci când nimeni altcineva n-o făcuse.

— Ei bine, i-am replicat, aş putea să-mi primesc ultimul salariu? Voi avea nevoie de bani ca să mă deplasez de ici-colo.

Eu şi Daley deveniserăm nedespărţiţi. Mi-a arătat lumea opulentă din Franklin, unde Sam o instalase într-un apartament de o mie două sute de metri pătraţi, dotat cu poartă de intrare, pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, abonament la sala de fitness şi Mercedes închiriat. Orice şi-ar fi putut dori.

Dar când a vrut să afle mai multe despre despre lumea mea, am ezitat, întoarcerea în trecut era dureroasă pentru mine, şi n-aş fi vrut ca ea să-mi cunoască trecutul. Dar Daley şi-a introdus degetul mare în gaica blugilor mei şi m-a tras spre ea. Apoi şi-a înfăşurat strâns braţele în jurul

taliei mele şi mi-a zis: — Povesteşte-mi.

Am început cu începutul. Cu Colorado. Cu mama, tata, Big-Big, corturile, furtuna, domnişoara Hagle şi nemulţumirea mea crescândă faţă de tata. Am vorbit despre formaţia muzicală din liceu şi despre cearta cu tata. Am povestit cum îi furasem tatei banii, maşina şi pe Jimmy. Întrucât ea era cea care conducea maşina, am îndrumat-o spre motelul unde trăsesem în prima noapte după ce sosisem în oraş şi unde îmi ascunsesem banii. Am dus-o apoi la parcarea de lângă râu unde dormisem în maşină şi la spălătoria automată. I-am cumpărat un hot-dog la spălătoria auto. Am parcat sub pasajul rutier şi i-am arătat locul unde dormisem. I-am arătat, de asemenea, pădurea, salteaua îmbibată cu apă, parcul pentru câini unde mă îmbăiasem, colţul străzii unde îmi fusese furat Jimmy, Printer’s Alley. atelierul lui Riggs şi, în cele din urmă, Ryman.

Când am terminat, Daley ţinea în mână mai multe batiste de hârtie. Nu-şi putea reţine lacrimile, care i s-au înteţit pe măsură ce am avansat cu istorisirea. Când am ajuns la Ryman, a clătinat doar din cap şi m-a întrebat în şoaptă: — Cum ai reuşit?14

Unul din lucrurile care au început să-mi placă la Daley era felul în care empatiza cu alţii. Ceva din alcătuirea inimii ei vibra puternic la **14** simţămintele celorlalţi. Dacă plângeai, pe faţa ei începeau să curgă imediat lacrimile. Dacă râdeai, colţurile gurii i se ridicau. Aceasta era atât cea mai mare calitate, cât şi cea mai mare slăbiciune a ei. Mi-am scos portofelul şi am despăturit harta în care tata împachetase banii pe care îi furasem. Aceasta era roasă şi albită pe dungile pe care se plia.

---

[14] Franklin, oraş situat lângă Nashville, devenit suburbie a lui – n.tr

— Speranţa moare ultima.

— Speranţa că ce? m-a întrebat.

— Speranţa că într-o zi voi găsi drumul spre casă.

Sâmbătă seara am parcurs drumul şerpuit ce ducea la proprietatea de 20 de hectare a lui Sam Casey, denumită Brentwood şi mărginită de râul Harpeth, şi am bătut la uşa masivă a enormei lui case. Bernadette, soţia lui lui siliconată, cu lifting facial şi aspect de păpuşă, a răspuns la uşă ţinând în mână un pahar cu vin, şi se vedea limpede că nu era primul. Ne-a condus înăuntru şi a dispărut rapid în bucătărie, urmată de un câine din acela mic şi alb, unde a început să se răstească la bucătar.

Casa era o adevărată vitrină. Dacă majoritatea caselor sunt decorate cu picturi sau opere de artă, Sam şi-o decorase pe a sa cu discuri. Cu discuri de aur şi de platină. Pe toate etajerele erau îngrămădite premii şi menţiuni. Casa era un muzeu dedicat lui însuşi. Cuceririlor sale. Posesiunilor sale.

L-am întrebat: — Toate sunt ale dumneavoastră?

Când mi-a răspuns, a simulat indiferenţa: — Sunt daruri de la artişti.

L-am pus la încercare: — Interesant că nu le-au păstrat ei.

M-a privit în ochi şi mi-a zis: — Mă iubesc. Şi cine poate să-i învinovăţească pentru asta? A arătat cu mâna spre discuri, unul după altul: — Pe asta, când am găsit-o, servea la mese în Tuscaloosa. Ăsta a fost un clown rodeo. Ăsta, vânzător de maşini. A sorbit puţin lichid maroniu dintr-un pahar de cristal, după care a continuat: — Dacă rămâneţi amândoi destul de mult în această industrie, veţi descoperi că-i o iubită geloasă. Ajunge să întorci capul o singură secundă, că a şi dispărut. Apoi a continuat cu pumnul încleştat: —

Ţineţi pumnul bine închis. Strângeţi-l tot timpul. Altfel, va veni cineva ca un hoţ noaptea şi vă va fura trofeele.

Cina a constat din antricot, homar sau peşte, la alegere. Eu am mâncat din toate trei. După cină ni s-a servit un brandy foarte scump şi un desen pe care bucătarul l-a pregătit în faţa noastră – i-a dat chiar şi foc la un moment dat. Eu am mâncat trei porţii.

La sfârşit ne-a dus în curte. Ne-a condus pe sub un portic până la o clădire aflată la o oarecare distanţă de casă. Studioul lui de înregistrări. A mângâiat lambriurile din lemn de pin care străluceau roşii ca ambra în lumina asfinţitului. — Am găsit lemnul ăsta în Virginia. Are peste două sute de ani. A fost un popas pe Drumul Clandestin[15]. Sclavii erau ascunşi acolo într-o pivniţă. Am pus să o dezasambleze scândură cu scândură, să numeroteze fiecare bucată şi să o reasambleze la loc aici, îmbrăcând unul din cele mai bune studiouri din Nashville. A făcut un semn cu mâna către staţia de amplificare: — Nu sunt multe ca ea.

A sorbit iarăşi din băutură şi a zis: — Am înregistrat aici atâtea hituri, că le-am pierdut şirul. Apoi, clătinând din cap: — Dacă zidurile astea ar putea vorbi… S-a uitat la noi doi şi a adăugat: — Săptămâna viitoare voi mai înregistra unul.

25

Ceea ce Sam a crezut că va dura o săptămână, a durat de fapt mai puţin de o zi, mulţumită chimiei dintre Daley şi mine. Ea şi-a adus chitara şi vocea, eu m-am adus pe mine, iar Sam s-a aşezat la staţia de amplificare şi a mişcat

[15] reţea de rute subterane create de abolиţionişti cu scopul salvării sclavilor – n.tr.

butoanele în sus şi în jos. Era vrăjitorul din Oz care ţinea totul sub control. Şi zâmbea din spatele peretelui de sticlă.

După ce am cântat a patra oară de la cap la coadă, şi-a scos căştile şi a zis: — Cred că ajunge.41

Nu-mi plăcea Sam şi nu aveam încredere în el, dar în privinţa producţiei de sunet era cu adevărat talentat. Când am ascultat înregistrarea, mi-a devenit clar că prinsese esenţa lui Daley.

Primul ei single a apărut pe posturile de radio săptămâna următoare şi, mulţumită vâlvei create de spectacolul de la Ryman, a urcat rapid pe locul întâi. Şi acolo a rămas.

Fără ştiinţa mea, Daley m-a creditat drept compozitorul ei. I-a spus lui Sam că deşi îi dădusem cântecul ca să-l interpreteze, el era totuşi al meu. Cu primii bani de pe drepturile de autor, am cumpărat de la Riggs o chitară D-28 care costa douăzeci şi două de mii de dolari. El mi-a vândut-o cu doar paisprezece mii.

Împreună cu chitara, i-am trimis tatei şi un cec de cincizeci de mii de dolari. Aş fi vrut să-i scriu ce s-a întâmplat. Aş fi vrut să-i explic despre Jimmy. Aş fi vrut să-i povestesc despre Daley. Dar n-am putut. Unele lucruri trebuie spuse faţă în faţă. Aşa că am scris simplu: *Tată*, *îmi pare rău*. Am urmărit livrarea şi am primit confirmarea că pachetul i-a fost înmânat două zile mai târziu, când tata semnase de primire. Gândul ăsta mi-a adus o oarecare mângâiere.

Turneul „Cross My Heart” al lui Daley a început în săptămâna următoare. Am fost plecaţi un an întreg. Am ţinut un spectacol mare după altul. Curând, fanii au început să ne urmeze pretutindeni ca să ne vadă. Am cântat în patruzeci şi ceva de state, ba chiar în mai multe ţări, şi am apărut la aproape toate showurile de seară ale

televiziunilor. Am cântat chiar şi de Anul Nou în Times Square. Undeva, în toiul acestor activităţi, am împlinit douăzeci şi patru de ani, dar nu-mi aduc aminte exact unde. Viaţa îmi era un adevărat iureş.

Când ne-am întors în Nashville, Daley a câştigat trofeul pentru cea mai bună cântăreaţă a anului şi, minunea minunilor, împreună l-am câştigat şi pe acela pentru cântecul anului. Nu aveai ce critici să aduci unui cântec care câştigase cinci discuri de platină, adăugând şi mai multă strălucire anticamerei din casa lui Sam. Prezentatorul ne-a numit un cuplu perfect. — Dacă vreţi să auziţi cum cântă îngerii, ascultaţi-i pe aceştia doi. Mai târziu în seara aceea, spre surpriza mea, am câştigat şi eu premiul pentru Cel mai bun Compozitor al Anului. Am păşit pe scenă, cu câte un trofeu în fiecare mână, m-am uitat la oamenii frumoşi din faţa mea care, la rândul lor, se uitau la mine, şi am simţit cum în sufletul meu creşte o tristeţe adâncă. Eram în ascensiune. Şi Daley la fel. Aveam tot ce mi-aş fi putut dori.

În afară de ceea ce conta cel mai mult.

M-am apropiat de microfon şi am mărturisit cum, la Ryman, cântasem seară de seară în faţa unei săli goale, în care îmi răspunsese doar ecoul vocii mele. Apoi am zis: — Aş vrea să dedic acest cântec tatălui meu… Am înghiţit în sec.

Daley a văzut că mi-e greu să mai vorbesc. Fiindcă ştia adevărul, a intrat pe scenă din lateral şi a spus ea în locul meu. — Tatăl lui nu e aici în seara aceasta.

Eu mi-am recăpătat cumpătul şi am continuat: — Tată, am făcut ce mi-ai spus. Eu… O lacrimă mi s-a prelins pe obraz. — I-am dat drumul.

Asta a ridicat sala în picioare.

După spectacol, Daley s-a dus la cină cu muzicienii din formaţie, iar eu am dispărut pe Broadway. După miezul nopţii, am intrat în Ryman pe uşa ce dădea în culise, am urcat pe scenă şi am cântat în sala goală. Pe la jumătatea cântecului, am clacat. N-am mai reuşit să-l termin. Am căzut cu faţa la pământ, acolo, pe scenă şi am plâns în hohote.

Atunci am simţit atingerea unei mâini pe spate. Era Daley. N-a spus nimic, doar s-a aşezat pe jos şi m-a îmbrăţişat, lăsându-mă să plâng pe umărul ei. Ţinusem prea multă vreme totul în mine.

După ce m-am adunat, am spus: — Trebuie să merg acasă, Dee. Sunt lucruri acolo… lucruri rămase nespuse. M-am uitat la ea şi am adăugat: — Trebuie să îndrept o greşeală foarte mare.

Ea mi-a îndepărtat părul de peste ochi şi m-a sărutat pe nas: — Pot să vin şi eu cu tine?

Atunci am ştiut.

A doua zi am intrat într-un magazin de bijuterii din Franklin, recomandat de Riggs, şi le-am spus celor de acolo că Riggs mă trimisese. Când au aflat ce vreau să fac şi pentru cine cumpăr inelul, au aşternut covorul roşu şi preţurile afişate s-au înjumătăţit imediat. Cum probabil bănuieşti, nu mă pricepeam deloc la diamante, dar îmi place să cred că atunci când!e-am dat cartea de credit şi am cumpărat inelul acela de 9.949 de dolari, am făcut o afacere bună. Vânzătorul mi-a explicat totul despre calitatea tăieturii şi despre strălucirea diamantelor, şi la ieşirea din magazin, aş fi putut scrie un eseu despre reflexia luminii prin diamante. Dar nu pentru asta cumpărasem

inelul cu diamant. L-am cumpărat pentru că semăna cu Daley.

Sam ne-a dus la el şi ne-a spus că a venit timpul să facem un album. Apoi s-a uitat la mine şi mi-a zis: — Acum, despre cântecele acelea.[16]1

Nu cântecele erau problema. Aveam mai multe decât puteam număra. Sam era problema. Încă nu aveam încredere în el, dar nu puteam contesta abilitatea lui de producător, aşa că am ascuns cât am putut de bine cărţile pe care le aveam în mână. Recunosc, eram neexperimentat, căci cinci ani de reparat chitare şi de curăţat toalete la Ryman nu mă învăţaseră prea multe despre industria muzicală – dar nu eram total ignorant când era vorba de oameni. Şi ochii lui Sam trădau ceea ce gândea despre noi.

Pentru Sam, Daley şi cu mine eram puţin mai mult decât nişte vagoane de marfă gonind în noapte. Avea să ne folosească până când ne epuiza ori până când ar fl găsit ceva mai bun. Zâmbetul lui prefăcut nu mă păcălea. Nici privilegiile cu care o copleşea constant pe Daley. Aceasta crescuse fără nimic şi fusese neglijată de tatăl ei, iar Sam a folosit golul din ea în avantajul lui. îi oferea lucruri frumoase, făcea pe unchiul afectuos şi o ţinea în buzunarul de la spate. Un adevărat Daddy Warbucks.’

Ştiam că avem nevoie de el şi, pentru moment, şi el avea nevoie de noi. Dar Sam intenţiona s-o ducă pe Daley acolo unde voia el şi presimţeam că lui Daley nu-i va plăcea deloc acel punct final. Totuşi, reuşise să îşi câştige un loc în inima ei, aşa că nu avea niciun rost să încerc s-o conving că

---

[16] Locotenentul general Sir Oliver „Daddy" Warbucks este un personaj fictiv din benzile desenate Micuţa orfană Annie – n.tr.

lucrurile stăteau altfel. Din cauza aceasta, şi ştiind că mă aşteaptă un război de uzură cu Sam, i-am arătat cântecele întâi lui Daley. Am lăsat-o să aleagă tonalitatea dorită de ea. Ştiam că atunci când se teme să ia o decizie, apar probleme.

— Trebuie să-l întrebăm pe Sam.

Recunosc că devenisem protector. Poate prea protector. Dar nu am încercat niciodată să o influenţez. Voiam s-o încurajez să-şi găsească libertatea de a fi Daley. Ceva ce niciun bărbat nu mai făcuse înainte. Am întrerupt-o:

— Dee, dacă ar fi să cânţi doar cu mine la două noaptea, în Ryman, ce ai cânta?

Foarte calmă, a ales opt cântece din carneţel. Şi le-a ales bine. Fiecare dintre ele era potrivit pentru vocea ei, punea în valoare amplitudinea şi controlul tot mai mari ale acesteia, şi îi permitea să-şi creeze propriul brand. Dar, cel mai important, fiindcă majoritatea cântecelor erau balade, o ajutau să comunice profunzimea emoţiei autentice pentru care devenise celebră.

Daley cânta în spectacole cu casa închisă, tocmai fiindcă îi făcea pe oameni să creadă în sinceritatea emoţiei sale. Şi cântecele alese contribuiau la asta. Am decis să intrăm în studioul lui Sam cu cele opt cântece. Am ştiut că nu-i va plăcea lucrul acesta, dar nu putea contesta calitatea a ceea ce scrisesem.

Sam nu era prost. Ştia că nu-i dau totul. Voia mai mult control. În plus. expresia lui facială sugera că nu-i plăcea direcţia în care cântecele mele o duceau pe Daley. Eram conştient că există o tensiune inerentă între ceea ce el ştia că este de succes şi dorinţa lui Daley de a fi o persoană independentă. Tensiunea aceasta este sănătoasă. Ea devine

însă nesănătoasă când îţi foloseşti succesul ca pe un perpetuu argument pentru ca altul să ţi se vândă. Trebuie să existe un echilibru între a da şi a primi, dar în cazul lui Sam nu exista decât a primi. Din discuţiile cu Riggs, am aflat că renunţase demult la principii. Dar fiindcă tot ce atingea se transforma în aur sau platină, nimeni nu i se împotrivea.

În cele din urmă l-am convins să facă un album — deluxe cu opt noi piese originale şi patru înregistrări live din concertele în care avea să cânte în lunile următoare. Am reuşit chiar să aducem în discuţie ideea de a adăuga unul sau două hituri la modă, dacă ne va plăcea cum sună versiunile lor live. Dale a părut încântată, dar am avut o presimţire rea. Sam cedase prea uşor. Presimţeam că ştie ceva ce eu nu ştiam. Nu bănuiam ce ar putea fi acel lucru, şi nu aveam suficientă experienţă ca să-mi dau seama.

Ultima noastră cerere se referea la ceva ce eram destul de sigur că Sam nu va accepta niciodată. Înaintea erei digitale, muzica era o experienţă împărtăşită şi înregistrările se făceau ca atare. Aceasta însemna că orchestrele sau artiştii şi instrumentiştii se adunau într-o singură încăpere, cam ca pe scenă, şi cântau. Cântau un cântec de cinci, sau zece, sau cincisprezece ori, dar îl cântau împreună. Înregistrarea capta nu doar sunetul, ci şi chimia dintre ei. Experienţa lor împărtăşită.

Dar toate acestea s-au schimbat.

Daley şi cu mine ştiam din experienţă că ceea ce se întâmpla pe scenă era greu de reprodus în studio, din cauza felului în care se făceau înregistrările. Cel mai adesea, artiştii înregistrau separat. Aceasta însemna că atunci când înregistrau un album, instrumentiştii rareori cântau

împreună. Toboşarul işi înregistra partea lui, apoi poate într-o altă zi basistul îşi înregistra partea lui, după care într-o altă zi urmau chitariştii, care puteau înregistra mai întâi ritmul şi apoi melodia. La sfârşit venea partea vocală.

Asta făcea să ca înregistrarea în studio să fie o experienţă foarte fragmentată. Nu semăna deloc cu interpretarea pe scenă. Mai mult, însemna că atunci când o companie de discuri folosea muzicieni de studio, era posibil ca artistul vocal să nu îl întâlnească niciodată pe toboşar, sau pe basist, sau pe chitarist. Producătorul lua părţile disparate şi le mixa împreună. Aceasta însemna că el decidea cum va suna la final muzica. El dicta experienţa.

Aşa se făcea muzica în 99 la sută din cazuri. Dar procedeul acesta nu ne plăcea nici lui Daley, nici mie. Adevăratul dar al lui Daley era comunicarea emoţiei, iar acest lucru se întâmpla cel mai bine când cântam împreună. Sam nu agrea această dependenţă a ei de mine, dar nici nu putea nega puterea chimiei dintre noi. Spre surprinderea noastră, a fost de acord să înregistrăm împreună. Atunci am înţeles că ceva nu era în regulă.

Am programat înregistrarea pentru săptămâna următoare, iar Daley şi cu mine am programat o vizită acasă, în Colorado, pentru săptămâna de după aceea.

26

Cum ne mai rămăsese un singur lucru de făcut înainte să plecăm, am luat-o pe Daley la o plimbare cu maşina. Am ieşit din oraş, printre fermele de cai, câmpurile cu fân şi dealurile ce se înşirau la orizont.

Ea şi-a rezemat capul de tetieră şi m-a întrebat: — Unde

mergem?

— Vei vedea.

Am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii în maşină. Ţinându-ne de mână, râzând şi vorbind despre concerte.

— Îţi aduci aminte când...

— Dar de tipul ăla care...

— La ce te-ai gândit când...?

Despre instrumentiştii din trupă. Despre corzile rupte ale chitarelor. Despre Turnul Eiffel. Despre Big Ben. Despre Statuia Libertăţii. Despre Golful San Francisco.

Când se simţea bine în compania cuiva, vreau să spun când exista o chimie la nivelul ADN-ului, Daley avea obiceiul să fredoneze. Nişte melodii inventate de ea. Unele din cele mai frumoase cântece pe care le-am auzit nici măcar nu erau cântece. Sunt sigur că nu-şi dădea seama ce făcea. În cea mai mare parte a după-amiezii şi-a răsucit părul în jurul degetului şi a fredonat. Fata anxioasă şi fragilă pe care o cunoscusem în Ryman fusese înlocuită de femeia plină de viaţă de lângă mine. Am început să mă obişnuiesc cu prezenţa, tandreţea şi atingerea ei. Chiar şi cu mirosul ei. Uneori, când eram cu ea, închideam ochii şi inspiram.

Seara am dus-o la restaurantul meu favorit. Şniţelul Săpunit. Când ne-am apropiat de tejghea, i-am spus: — Lasă-mă pe mine să comand. îi plăceau aventurile, aşa că a zâmbit şi a plecat să caute o masă.

Am preparat hot-dogul meu cu ceapă, ardei şi muştar iute, iar pe al ei l-am pregătit cu varză, ceapă şi brânza aceea care mirosea foarte urât. Le-am aranjat pe ambele pe două farfurii, după care am mai luat două şerveţele şi două băuturi. Apoi am găsit-o aşezată într-un colţ, lângă vitrina de unde îi vedeam pe lucrătorii care spălau şi ceruiau

Mercedesul lui Sam.

A mirosit hot-dogul ei şi mi-a zis:

— Uau! E ceva special. Ce, Doamne iartă-mă, mi-ai cumpărat aici?

I-am spus povestea bătrânului cu Cadillac verde:

— Venea aici în fiecare săptămână. Şi era încă îndrăgostit. Mi-am strecurat mâna pe sub ai ei şi am continuat: Dee, acum viaţa e bună pentru noi. Lumea ni se oferă pe tavă. Dar eu am cunoscut-o şi atunci când nu este chiar atât de bună. Am cunoscut-o cu bune şi cu rele. Am cunoscut singurătatea şi am cunoscut... Ce vreau să spun, şi nu reuşesc s-o fac prea bine, este asta: Nu ştiu ce se va întâmpla în viitor. Nu pot să-ţi promit prea multe. Nu ştiu ce vom ajunge. Dar, ca bătrânul cu Cadillacul, ştiu că te voi iubi multă, multă vreme de acum încolo. Vreau ca, peste şaizeci de ani, să şedem aici şi să comandăm acelaşi hot-dog oribil şi să râdem. Să te văd răsucindu-ţi părul în jurul degetului şi să te ascult fredonând.

Am aşezat inelul în palma ei.

— Îţi dau tot ce am. Tot ce voi avea vreodată. îţi dau cântecul meu. I-am pus inelul pe deget. Vrei să-l cânţi împreună cu mine?

Săptămâna următoare a fost foarte plăcută. Sam a simulat fericirea, ba chiar ne-a pregătit o cină de logodnă la el acasă. Dar ştiam că lucrurile nu erau aşa cum păreau. Mai jucase jocul ăsta de multe ori. Şi nu pierduse niciodată. Acesta era mesajul pe care mi-l transmitea ori de câte ori mă înfăţişam la uşa lui de la intrare. Aşa că am rămas cu ochii în patru.

Luni dimineaţă am intrat în studioul de înregistrări. Toată trupa. Marţi seara aveam deja înregistrate şapte din cele

opt cântece. Daley era în al nouălea cer. Sam părea şi el destul de mulţumit. Toţi erau de acord că vom termina până vineri, iar în weekend vom asculta înregistrările ca să decidem care ne plac.

Joi seara am terminat lucrul şi Sam a organizat un grătar pe veranda din spatele casei. Toţi au ieşit din studio, în afară de mine. Eu voiam să schimb corzile la McPhersonul lui Daley şi să le las să se aşeze peste noapte astfel încât chitara să fie pregătită pentru a doua zi dimineaţă. Mă îndrăgostisem pur şi simplu de McPhersonul ăsta.

Problema era că aveam nevoie de corzi. Am deschis cutia chitarei şi n-am găsit nimic. Ştiam că pot găsi orice îmi trebuia la Riggs, dar atelieruJ era la patruzeci şi cinci de minute de mers cu maşina; totuşi, am presupus că Sam are şi el ceva *corzi pe aici*. La urma urmelor, era un studio de înregistrări. Aşa că am început să caut. Am deschis sertarele şi am cotrobăit prin dulapuri.

De-a lungul peretelui avea un dulap făcut la comandă pentru instrumente. Fiecare instrument îşi avea propriul sertar sau raft, în funcţie de mărimea lui. Avea de toate, de la viori electrice până la mandoline Gibson, de la banjouri până la chitare electrice Fender şi Gibson. Un perete întreg era ocupat numai cu chitare Martin. Altul, numai cu chitare McPherson.

Chiar dacă nu îl plăceam pe Sam şi nu aveam încredere în el nici atât, aveam totuşi ceva în comun: dragostea pentru instrumente bune. Fuseserăm foarte ocupaţi în timpul săptămânii, aşa că nu avusesem timp să cânt la prea multe dintre ele. Am început să deschid pe rând sertarele, ca să văd dacă nu cumva cineva lăsase un set de corzi lângă vreo chitară.

N-am găsit nimic.

La sfârşit am deschis un dulap mare, unde erau depozitate toate lucrurile care nu aveau un loc anume, ca să nu stea în cale: stative de partituri, cutii conţinând diverse obiecte electrice, un cap împăiat de căprioară, pahare de plastic, huse de instrumente. În spate erau aranjate cutiile tuturor chitarelor. Mi-am croit drum până la ele şi am început să le deschid. Nimic.

M-am aşezat. *E posibil ca în cel mai de succes studio de înregistrări din Nashville să nu se găsească niciun set de corzi medii*?

Biroul lui Sam era într-o clădire separată cu două etaje, la vreo cincisprezece metri distanţă, legată de studio printr-o alee şerpuită. Jos era sala de conferinţe şi sus era biroul. Am străbătut cărarea pavată cu dale până la uşă, am găsit-o descuiată şi am intrat. Am aruncat o scurtă privire prin sala de conferinţe lambrisată cu lemn de pin, apoi am urcat scările până la birou.

Dacă avusesem impresia că *locuinţa* lui Sam era un muzeu, mi-am schimbat părerea. Biroul lui era o galerie a celebrităţii. Piele moale. Lumină discretă. Un birou de lemn de stejar cât jumătate din încăpere. De-a lungul unui perete era o masă de conferinţe din chiparos cu douăsprezece scaune de o parte şi de alta. Un seif pentru arme stătea discret într-un colţ. Pereţii erau împodobiţi cu vitrine confecţionate la comandă, fiecare luminată separat, unde îşi ţinea lucrurile cele mai valoroase. Fotografii cu preşedinţi. Peste zece premii Grammy. Două Oscaruri pentru contribuţia lui la coloana sonoră a două filme.

Interesant era că nu avea nicio fotografie cu soţiile. Sau cu copiii. Sau desene ale nepoţilor. Nimic. Totul se concentra în

jurul lui Sam. M-am plimbat prin birou ca să mă uit mai îndeaproape, şi am constatat că el era întotdeauna în centrul fotografiilor. Cuvântul care mi-a venit imediat în minte a fost *narcisist*.

În spatele mesei de scris, o uşă dădea într-o încăpere mai mică. Mobilată cu două canapele din piele. Părea a fi camera lui personală pentru muzică. Sau locul unde îşi păstra lucrurile cele mai de preţ. Peretele din spate era în cea mai mare parte din sticlă şi dădea spre pajişte şi spre ferma de cai. Oferea o privelişte minunată. Pe ambele părţi laterale, faţă în faţă, erau două vitrine de sticlă conţinând trei chitare. Două chitare electrice pe peretele din dreapta, un Gibson şi un Fender; şi o chitară acustică pe peretele din stânga. N-am înţeles semnificaţia lor, căci nu erau însoţite de nicio plăcuţă. Am cercetat chitarele electrice cu un interes moderat. Cărui băiat nu-i place o chitară electrică bună? Dar Martinul acustic placat cu lemn galben de molid şi gravat pe spatele capului mi-a stârnit interesul. Am răsucit întrerupătorul din dreapta şi mi s-au înmuiat picioarele.

Era Jimmy.

M-am holbat uluit la el, şi respiraţia mea a aburit geamul. Vitrina era încuiată, aşa că mi-am trecut degetele peste lemnul care mărginea ambele laturi ale ei şi am găsit o cheiţă care se potrivea în încuietoare. Am descuiat vitrina şi am deschis-o. Jimmy arăta nevătămat şi relativ nefolosit faţă de când îl văzusem ultima dată. L-am ridicat cu grijă şi mi-am plimbat degetele de-a lungul gâtului şi capului său, aşa cum Hellen Keller şi-a trecut mâna prin apă la pompa aceea din Alabama.’

Cu mai mulţi ani în urmă, mi-am dezvoltat propriul stil de a

acorda o chitară. După ce strâng bine capătul corzii cu cheiţa, răsucesc coarda de două ori în jurul cheiţelor de acordaj şi trec capătul liber între răsuciri, apoi prin gaura cheiţei, iar după aceea întind coarda şi o acordez. Asta înseamnă că atunci când răsucesc cheiţa de acordare, întinzând coarda, aceasta se tensionează şi mai mult, permiţând ca chitara să rămână mai mult acordată. Sau cel puţin aşa mi-am spus întotdeauna.

Mulţi procedează aşa. Ceea ce face ca tehnica mea să difere puţin este că la sfârşit tai capetele corzii, ca să nu agaţe. Majoritatea băieţilor lasă capetele libere.

Mi-am trecut degetele peste cheiţele de acordare. Capetele corzilor erau tăiate neted. Judecând după culoarea mată a corzilor, după capetele [17] tăiate neted şi după faptul că corzile erau puţin mai ridicate spre gâtul chitarei, am ajuns la concluzia că nimeni nu mai cântase la ea de multă vreme. Ceea ce însemna că Sam îl achiziţionase pe Jimmy ca să-l expună aici şi a uitat de el. Şi că nu dorea ca altcineva să cânte la el, acel altcineva fiind eu.

Şi Jimmy devenise trofeu.

L-am apucat şi, deşi corzile îşi pierduseră viaţa, Jimmy nu. Sunetul lui adânc, lemnos, moale şi rezonant, a prins viaţă, şi un şir de amintiri mi s-au perindat prin faţa ochilor. De la tata păşind în faţă, în cort, sau plimbându-se printre plopi, până la orele pe care le petreceam cântând la chitară pe bancheta din spate a camionului, când tata şi Big-Big mă învăţau tot ce ştiau. Unele amintiri erau neclare, în alb şi negru. Altele erau culori şi 3D. Dar toate erau săpate adânc în inima mea. L-am întors pe Jimmy pe dos, în lumina slabă,

---

[17] Aşa a fost învăţată Hellen Keller, nevăzătoare şi surdă, sensul cuvântului apă de către profesoara ei, Anne Sullivan, în 1887 – n.tr.

şi am citit pe spatele capului cuvintele pe care mama le gravase pentru tata în ziua nunţii lor.

Pentru mine, Jimmy nu era doar lemn, clei şi corzi. Multe nopţi dormisem cu braţul înfăşurat în jurul gâtului său. El fusese ursuleţul meu de pluş. Şoapta mamei. Braţele tatălui. Vesta mea de salvare. Şi acum era biletul meu de întoarcere acasă.

M-a cuprins o mânie clocotitoare. Cum ajunsese Jimmy la Sam? Când? De când îl avea? De ce? Oare Sam mă pocnise el însuşi în cap? îmi părea mai degrabă omul care plăteşte pe alţii să-i facă treburile murdare. Aveam foarte multe întrebări, dar ştiam că dacă îl întreb ceva, dacă arăt vreun interes faţă de un trofeu, care era evident preţios pentru Sam, Jimmy va dispărea şi nu-l voi mai vedea niciodată.

Ce era de făcut? Trebuia fie să-l fur, fie să merg la Sam, să-l confrunt şi să i-l iau de sub nas. Dar trebuia să fac toate acestea fără să afectez înregistrarea albumului nostru şi cariera lui Daley. Mă bătusem în copilărie cu bătăuşul şcolii, şi eram foarte dispus să mă mai bat odată, dar un pumn în dinţii lui Sam n-ar fi ajutat-o deloc pe Daley. Trebuia să-l păcălesc, nu să-l bat. Trebuia să găsesc o chitară pe care s-o pun în locul lui Jimmy, şi să fac schimbul fără să fiu văzut. Aveau să treacă ani întregi până când Sam ar fi observat că Jimmy a dispărut.

27

Mi-am petrecut vineri dimineaţa cotrobăind printre chitarele Martin din atelierul lui Riggs. Când m-a întrebat ce fac, i-am răspuns că vreau un D-28 cu un aspect mai vechi. Ceva gălbui. A tras o chitară de pe un raft, a deschis cutia şi

mi-a înmânat-o. Era un model de la sfârşitul anilor şaizeci sau începutul anilor şaptezeci. Nu mă interesa atât sunetul pe care-l scotea, cât culoarea ei. Am ţinut-o în lumină. Culoarea era destul de apropiată.

I-am plătit lui Riggs patru mii de dolari pe ea şi am început să mă gândesc care ar fi momentul cel mai potrivit ca s-o schimb. Un prilej bun era mai târziu în ziua aceea, după ce vom fi terminat înregistrarea, când toată lumea avea să sărbătorească lângă piscină. Şi mai bine era seara, după ce Sam va fi băut. Avea să-mi fie suficient mai puţin de două minute.

Am terminat înregistrările vineri după-amiază şi am trecut cu toţii la şampanie, bere rece, hot-dogi şi burgeri. Eu am mânuit grilul şi l-am urmărit cu atenţie pe Sam. Acesta şi-a trecut un braţ în jurul taliei lui Daley, a ridicat paharul şi a început să toasteze, înşirând datele noului nostru turneu. Apoi a toastat pentru Daley, pentru vocea ei şi pentru legătura ei cu publicul, care era, zicea el, deosebită faţă de tot ce văzuse până atunci. Posibilităţile sunt nelimitate. După aceea a toastat pentru instrumentişti şi pentru munca lor asiduă. La sfârşit, a toastat şi pentru mine.

— Sunt în industria asta de multă vreme şi am văzut mulţi artişti talentaţi, dar n-am văzut pe nimeni care să îmbine chitara şi cuvântul aşa cum o face Cooper O’Connor. S-a uitat la mine. — Felul în care îmbini chitara, cuvântul şi vocea ei… Ochii i s-au oprit inconştient pe partea de jos a spatelui meu. — Este incredibil. De la mine, şi-a mutat privirea la Daley, şi apoi iarăşi la mine. — N-am cuvinte să spun cât de departe puteţi ajunge voi doi. A ridicat paharul şi a închinat: — Pentru toate lucrurile extraordinare care vor urma.

18

Pentru un minut, aproape că l-am crezut.

La zece, toată lumea se relaxase deja. Sam se plimba în jurul piscinei vorbind cu Bernadette, intrând şi ieşind din casă, răspunzând la telefoane – arătând că lucrează fără încetare. Când a primit un telefon dintr-un alt stat, am considerat că s-a ivit prilejul să acţionez. Sam a dispărut înăuntru şi eu i-am spus lui Daley: — Mă întorc imediat.

Am ocolit în grabă o latură a casei, am deschis portbagajul maşinii lui Daley, am luat Martin-ul de schimb şi m-am strecurat printre copaci spre clădirea biroului. Am intrat înăuntru pe uşa din spate ce dădea spre sala de conferinţe, m-am repezit la etaj şi am intrat în birou pe întuneric. Am ocolit masa de scris, am trecut prin uşa din spatele ei, am găsit cheia, am descuiat vitrina, am deschis-o, am schimbat chitarele, am încuiat vitrina la loc şi am ascuns cheia. Apoi am ieşit din birou şi am simţit un miros slab de gaz. La intrare nu îl simţisem. Am coborât în grabă treptele şi am străbătut sala de conferinţe spre uşa din spate, unde mirosul era şi mai puternic.

Acolo m-am ciocnit de Sam.

Singurul bec de afară i-a luminat silueta. Privirea-i de oţel era aţintită asupra mea şi asupra cutiei chitarei. În dreapta ţinea un pistol. A ridicat braţul şi a îndreptat arma spre mine, fără să spună absolut nimic.

Apoi a apăsat pe trăgaci.

Când şi-a încordat braţul şi a apăsat pe trăgaciul revolverului, l-am ridicat pe Jimmy în dreptul pieptului. Detunătura m-a orbit, iar glonţul a trecut prin cutia chitarei,

a penetrat placajul de molid al lui Jimmy, a ieşit prin palisandrul brazilian de pe verso şi a intrat în mine, perforându-mi cavitatea toracică.

Îmi amintesc vag o flacără, o explozie puternică, o durere teribilă în urechi, o arsură mistuitoare în gât şi în ochi, că peste mine a căzut ceva prea greu ca să pot urni din loc. Când am deschis ochii, toată lumea era în flăcări. În piept simţeam o arsură de parcă cineva mi l-ar fi străpuns cu un vătrai. Fumul era prea gros ca să pot vedea ceva. Am încercat să strig. Am încercat să mă mişc.

Jimmy era lângă mine. L-am tras mai aproape şi mi-am înfăşurat braţul stâng în jurul lui, încercând să-l protejez de foc. îmi aduc aminte că l-am strâns cu putere, ştiind bine că puteam muri amândoi în camera aceea. Mi-am pipăit spatele în dreptul curelei: carneţelul dispăruse. Gândul că ardea undeva în cameră m-a întristat. Mai mult decât gaura din piept.

M-am gândit la Daley, i-am auzit vocea şi i-am văzut chipul. Mi-ar fi plăcut să-mi trăiesc viaţa alături de ea. Dar ultimele gânduri mi s-au îndreptat către tata. Cum va afla vestea morţii mele? Cum o va primi? Oare va veni ca să-mi ia trupul carbonizat acasă? Mă va îngropa între plopi, lângă mama? Ce va scrie pe piatra mortuară?

COOPER — PEG O’CONNOR
MORT LA 24 DE ANI
O MARE PROMISIUNE,
O MARE DURERE,
O MARE PIERDERE.

Gâtul mă durea de parcă cineva mi-ar fi răsucit un cuţit în

el. Nu mai puteam suporta. Am încercat iarăşi să mă ridic, dar obiectul de peste mine era prea greu, mâna dreaptă îmi atârna neputincioasă şi nu executa ceea ce creierul îi dicta.

Am vrut să mor cu ochii deschişi. Ca să mă văd trecând şontâc din lumea asta în lumea viitoare. Dar fumul îmi ardea ochii. Cu o ureche nu mai auzeam nimic, iar cealaltă îmi ţiuia.

Atunci am auzit un zgomot ciudat. Aproape familiar. O voce bărbătească m-a strigat pe nume. La început slab, dar apoi din ce în ce mai aproape. Apoi am văzut o umbră. Nu ştiam cine era sau de unde venea, dar silueta aceea a întins o pătură peste mine. îmi amintesc că pătura aceea mi-a atins şi mi-a răcorit faţa, şi că era udă leoarcă. Cine a spus că în iad oamenii tânjesc după apă rece ca gheaţa, n-a glumit deloc.

Bărbatul a ridicat cu o mână obiectul care mă ţinea ţintuit la pământ şi cu cealaltă m-a ridicat pe mine. M-a săltat pe umeri, l-a apucat pe Jimmy în cealaltă mână şi a pornit printre flăcări. Totul în jur trosnea şi se prăbuşea, iar fumul se înălţa în valuri. Am tuşit şi, prin gaura din piept, a ţâşnit sângele; în viaţa mea nu-mi fusese atât de cald. Dar bărbatul mergea liniştit de parcă ar fi făcut o plimbare prin parc. Fără nicio grijă pe lumea asta.

Pentru mine lumea s-a întunecat.

Ultimul meu gând conştient a fost: *Tată*, *îmi par*... – dar buzele n-au reuşit să-l rostească.

Am rămas fără aer.

deasupra capului meu. Am clipit, încercând să-mi obişnuiesc ochii cu lumina, dar lumea era prea albă, şi strălucitoare, şi zgomotoasă. O mulţime de tuburi şi cabluri intrau şi ieşeau din aproape fiecare parte a trupului meu.

Drenam şi picuram din toate măruntaiele.

Un bărbat s-a interpus între mine şi lumina de deasupra capului. Un stetoscop îi atârna în jurul gâtului. Ţiuitul a încetat, şi vocea bărbatului a sunat estompat când m-a întrebat:

— Cum te simţi?

Am încercat să vorbesc, dar vocea nu m-a ajutat. Am articulat — în viaţă, dar din gură nu mi-a ieşit niciun sunet.

El m-a bătut uşor pe picior şi mi-a zis: — Când ai ajuns aici, nu erai deloc în viaţă.

Am încercat să mai spun ceva, dar n-am putut.

El a continuat: — Ce vrei mai întâi: vestea bună sau vestea rea?

M-am gândit că ştiu deja vestea rea. *Vestea bună*.

Atunci mi-a replicat zâmbind, parcă pentru a atenua lovitura: — Eşti în viaţă.

Dar am găsit prea puţină mângâiere în cuvintele lui. Întrucât vorbeam, mi-am spus, era evident că eram în viaţă. M-am forţat, şi aproape că am reuşit să şoptesc: — Rea?

Expresia chipului său s-a schimbat. — Eşti în viaţă – a făcut o pauză pentru a-şi alege cuvintele. — Dar altfel. M-a cercetat din cap în picioare, întrebându-se de unde să înceapă. Ca un mecanic auto, când îi duci o maşină veche de cincisprezece ani pentru diagnoză.

— Ceva mare ţi-a căzut peste mână şi ţi-a rupt aproape toate oasele.

Am încercat să-mi mişc degetele, dar le-am simţit umflate şi ţepene.

— Orice a ars în clădirea aceea, a fost toxic şi extrem de fierbinte. Ţi-a pârjolit gâtul şi laringele. Va trebui să reînveţi să vorbeşti. Dar mă îndoiesc foarte mult că îţi vei mai putea

controla vreodată vocea ca înainte.

Asta explica umflătura ciudată din gât.

— Ţi-am reconstruit timpanul, dar pierderea auzului este iminentă. De asemenea, am oprit hemoragia din piept şi am reuşit să scoatem glonţul, dar acesta a făcut leziuni extrem de grave. S-a întors şi a îndreptat un fascicul de laser roşu spre o radiografie.

Am recunoscut o cutie toracică şi o coloană vertebrală, despre care am presupus că îmi aparţin. — Vom vorbi mai multe despre asta în zilele următoare.

Eram destul de ameţit, urmare a unei toropeli intense induse de medicamente. Cuvintele lui rezonau în creierul meu fără să capete vreun sens. Am făcut semn către un carneţel, pe care doctorul mi l-a dat. Rana de la mâna dreaptă m-a obligat să mâzgălesc cu stânga, prin urmare cuvintele nu prea erau citeţe. *Ce mi-a mai rămas*, *atunci*?

A oftat, s-a aşezat pe un scaun de oţel cu rotile şi a venit mai aproape de pat. — Nu vei mai putea să cânţi niciodată. Probabil nici să vorbeşti. Şi cred că nu vei mai putea să cânţi la un instrument care solicită mâna dreaptă. Nici să auzi cu urechea dreaptă. Apoi mai este şi ficatul. A continuat să vorbească, dar mintea mea pricepea greu ce spunea. Cuvintele săltau în cutia mea craniană ca nişte biluţe de sticlă. Am ridicat capul şi am încercat să mă uit înjur, dar camera se învârtea cu mine, aşa că mi l-am lăsat iarăşi pe pernă şi am închis ochii. — Jimmy?

Doctorul s-a apropiat şi mai mult de mine şi m-a întrebat: — Cine?

Am făcut un gest ce imita cântatul la chitară.

El a râs: — Chitara pe care o strângeai cu putere când ai fost adus?

Am confirmat cu o mişcare a capului.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. A trebuit să ţi-o smulgem din mâini.

Apoi a continuat: — Dar poate că ea ţi-a salvat viaţa. Fără ea, mă îndoiesc că am mai fi avut această conversaţie. E acolo, în colţ. Privirea i-a devenit întrebătoare: — îl ştii pe cel care te-a scos de acolo?

Am clătinat din cap.

— Sam şi nu mai ştiu cum. A fost aici de câteva ori cu fata aceea. Cântăreaţa. El e producătorul ei. Toţi din spital vor autograful lui. Şi pe al ei.

Şoapta mea a devenit mânioasă: — N-a fost aşa.

Doctorul a aruncat o privire în direcţia televizorului şi a continuat. — El te-a salvat. Toate canalele de televiziune spun asta.

Am cedat. Mi-ar fi trebuit prea mult timp ca să-i explic adevărul.

Efortul de-a şopti mi-a dislocat nişte mucus din gât, cauzându-mi durere şi o tuse spastică. Doctorul a ţinut un bol de plastic sub bărbia mea, pe care l-am umplut pe jumătate cu mucus roşiatic. M-am uitat în jur şi am pipăit patul cu mâna dreaptă, ca un bătrân care îşi caută buzunarul de la haină.

— Cauţi ceva?

M-am folosit de mâini ca să completez şoapta mea spartă. — Un carneţel cu copertă neagră şi legat cu elastic.

Doctorul a clătinat din cap. — Nu l-am văzut. Am să întreb, dar mă îndoiesc că a supravieţuit. A făcut o pauză, după care a precizat: — A fost un foc teribil.

— Lemn de pin.

S-a apropiat iarăşi de mine. — Ce spui?

Am şoptit: — Un lemn de pin vechi de două sute de ani a alimentat focul.

Doctorul a confirmat cu o mişcare a capului: — Asta explică violenţa lui.

Mi-am aţintit privirea în tavan şi lacrimile mi s-au adunat în colţurile ochilor.

Cumva, în clipele acelea înceţoşate, am înţeles mai multe lucruri: cântecele mele au dispărut şi zilele de cântat la chitară aparţineau trecutului, dar ultima descoperire m-a durut cel mai mult.

Lui Daley îi va fi mai bine fără mine, şi va trebui s-o părăsesc fără explicaţii – ceea ce o va durea cel mai tare.

29

Cazul era dat peste tot la ştiri. Sam se prefăcea îndurerat şi se comporta ca şi cum ar fi fost foarte tulburat. Cele zece cusături de pe fruntea lui adăugau culoare întregului tablou.

După incendiu, au apărut două poveşti. Una pe care Sam o spunea public, şi una pe care i-a spus-o lui Daley.

Dar niciuna dintre ele nu era adevărată.

În prima poveste, pe care Sam a declarat-o autorităţilor şi o spunea oricui avea o cameră de filmat, el şi cu mine lucram la post-producţie când am dat peste un bărbat care încerca să fure seiful din biroul lui. L-am înfruntat împreună, dar acesta m-a împuşcat pe mine, l-a lovit pe el la cap cu un obiect greu şi apoi a provocat explozia cu gaz ca să distrugă dovezile.

Când Sam şi-a revenit în simţiri, totul în jurul lui ardea, dar şi-a adunat puterile şi m-a scos afară, în siguranţă. Hoţul a reuşit să scape cu optzeci de mii de dolari şi cu bijuteriile soţiei lui. Printre lacrimi de crocodil, pe care camerele de

filmat le evidenţiau foarte bine, Sam cobora vocea şi explica tuturor că mă considera fiul pe care nu l-a avut niciodată. Vorbea despre viitorul meu promiţător şi despre toate posibilităţile pierdute.

Autorităţile îl căutau încă pe bărbatul neidentificat, pe care Sam nu reuşise să-l vadă destul de bine pentru a-l descrie. A spus doar că era masiv. Filmările din mass-media o arătau pe Daley agăţându-se neconsolată de hainele mele fumegânde când am fost introdus în salvare, cu chitara strânsă la piept.

Era o ştire fantastică.

Am fost adus la Centrul Medical Vanderbilt. Asistenta mi-a spus că Daley a stat zi şi noapte lângă patul meu. A ajutat să fiu întors şi îmbăiat, şi mi-a schimbat pansamentele. Iar mereu-prezentul şi afectuosul Sam a condus efortul de îngrijire. A adus cei mai buni medici. Specialişti în arsuri. Chirurgi. Un specialist pentru mână. Un specialist pentru gât. Aceştia m-au împuns cu nişte ace ca să-mi injecteze tot felul de substanţe şi cu alte ace ca să scoată din mine tot felul de substanţe. Am început să mă simt ca o perniţă din came pentru ace.

Grija lui Sam a avut un rezultat dublu: a făcut-o pe Daley să-l îndrăgească şi a vândut multe albume.

Dar când au redus medicamentaţia şi au început să mă trezească încet din coma indusă, Sam a găsit brusc tot felul de motive ca Daley să fie plecată la toate talk-show-urile din ţară. A devenit simbolul depăşirii tragediilor personale indescriptibile. Imaginile de pe ecran treceau succesiv de la inelul ei de logodnă, la secvenţe cu noi cântând pe scenă şi veşnicii ei ochi înlăcrimaţi.

Daley era fragilă, pe punctul de a sucomba, şi Sam a

profitat de fiecare lacrimă care a curs pe frumosul ei chip.

Eu zăceam în pat, urmăream interviurile ei televizate din New York şi auzeam frânturi între două runde de somn. Necunoscutele erau multe. Reporterii o întrebau dacă voi putea s-o duc la altar, dacă voi mai fi în stare să vorbesc, să cânt cu vocea, dar cu chitara? Cât din mine arsese? Vom putea avea copii? Fusesem privat de oxigen? Mai aveam toate facultăţile?

Simţitorul Sam a ajuns chiar s-o trimită cu avionul lui privat ca să se poată întoarce cât mai repede lângă patul meu. Într-o strălucită lovitură de maestru, a obţinut o exclusivitate la emisiunea *60 de minute*. Şi dacă s-ar fi străduit o mie de ani, tot n-ar fi reuşit să obţină o expunere mediatică atât de bună.

Interesant că n-a făcut nicio menţiune la carneţelul meu lipsă.

Dar dacă am crezut că şarada aceasta i-a pus în valoare întreg talentul, m-am înşelat. Persistentul şi inventivul Sam a mai avut doi aşi în mânecă. Primul a fost punerea — ezitantă pe piaţă a albumului. Din respect pentru mine, a declarat public că vrea să aştepte până când voi putea cânta iarăşi ca să putem pleca în turneu, dar apoi o copie a albumului a — scăpat în presă. Ajurat că va descoperi vinovatul. — Cine a făcut asta, nu va mai lucra niciodată în oraşul ăsta.

Albumul a obţinut discul de platină în două zile. Şi un al doilea disc de platină în weekend.

Asta nu m-a surprins deloc. Dar al doilea truc m-a luat prin surprindere.

Câteodată dai peste un jucător de poker mai bun decât tine. Şi Sam era mai bun.

19

Durerea mi-a devenit o tovarăşă constantă. Arsurile încă mă dureau. O bună parte din mine era carne vie, inclusiv corzile vocale. Orice mişcare făceam, rupea crustele de pe răni. Iar nemişcarea îngroşa crustele şi mai mult. Timpanul mi-a fost reconstruit pe cale chirurgicală, dar singurul lucru pe care-l puteam auzi era un sunet constant şi slab. Medicul meu pesimist şi mereu încruntat mi-a spus: — Vor trece luni întregi până când vei putea auzi iarăşi, şi asta numai dacă grefele rezistă. După care a adăugat cu un zâmbet forţat: — Aşa că ai grijă să nu dai cu capul de ceva.

— Voi încerca.

— Totuşi, chiar şi dacă ai purta cască un an întreg, îţi vei recăpăta în cel mai bun caz 10 la sută din auz. După toate probabilităţile, vei rămâne surd, cu posibilitatea de a distinge doar frecvenţele joase. Leziunile au fost cu adevărat dezastruoase…

Nu l-am mai ascultat. *Cine se face medic ca să dea doar veşti proaste*? *Vreau să spun*, *trebuie să fie şi o veste bună pe undeva*. Am început să mă întreb dacă chiar îi face plăcere să aducă veşti rele.

Din cauza riscului de infecţie, m-au păstrat în unitatea de arşi, ceea ce mi-a dat ocazia să fiu singur şi să mă pot gândi în linişte. Adevărul era dureros, dar clar. Nu voi mai putea să cânt nici cu vocea, nici la chitară. Şi nici să vorbesc. îmi simţeam gâtul ca şi cum cineva mi-ar fi tăiat corzile vocale. Şi în timp ce toate acestea se sedimentau în mintea mea înceţoşată, medicul a venit cu alte veşti proaste. — Am rezultatele analizelor de laborator.

Am auzit cuvintele pe care le-a spus, dar acestea nu mi-au intrat în cap.

— Când îţi vei auzi pulsul inimii ca Niagara în urechi, sau când vei tuşi şi vei vedea sânge şi ceva ca zaţul de cafea…

— Şi până atunci?

— Trăieşte-ţi viaţa.

— Ca un condamnat la moarte?

A înclinat capul într-o parte, apoi în cealaltă, şi mi-a zis: — E şi ăsta un mod de a vedea lucrurile.

— Dumneavoastră cum le-aţi vedea… dacă aţi zăcea aici?

Nu mi-a răspuns nimic.

M-am uitat pe geam, la cerul de un albastru strălucitor de deasupra oraşului Nashville şi l-am întrebat cu glas răguşit: — Cât mai am de trăit?

N-a vrut să-mi dea un răspuns concret: — Asta nimeni nu poate şti.

Am tăcut, pierdut în gânduri, până când m-a bătut uşor cu palma pe genunchi: — Mai eşti aici, Cooper?

M-am întors spre el şi vocea mi-a devenit şi mai răguşită: — Cred că ar trebui să-mi spuneţi Coop.

A acceptat cu o mişcare a capului, conştient de faptul că ştia mai multe despre persoana mea fizică decât oricine de pe planeta asta. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a zis: — Aş vrea să-ţi pot aduce o veste bună, dar.

— Şi eu. Dar erau prea puţine veşti bune, şi amândoi ştiam asta.

— Ai vizitatori care aşteaptă să intre, dar am vrut să vorbesc cu tine înainte.14

Vocea mi-a cedat, aşa că m-am întins după carneţelul de lângă pat şi am mâzgălit pe o foaie de hârtie, lucru ce mi-a arătat că mâna stângă mi se mişca mult mai încet decât

creierul: *Ei ştiu toate astea*?

— Nu.

Aş vrea să nu afle.

— Am înţeles.

Mi-a atins blând un picior şi a ieşit, iar câteva minute mai târziu au intrat Daley şi Sam. Se vedea că ea plânsese, şi s-a aşezat la o oarecare distanţă de mine – ceea ce mi s-a părut ciudat. Sam a rămas în picioare la capătul patului, cu o atitudine plină de sine.

În cele din urmă, Daley m-a întrebat:

— Cooper, de ce?

Mi-a spus Cooper. *De ce-mi spune Cooper*?

Mi-am mutat privirea de la ea la Sam, şi apoi iarăşi la ea. Nu-mi plăcea încotro se îndreaptă discuţia. Am deschis carneţelul la o pagină nouă şi am mâzgălit: *Ce vrei să spui*?

Daley şi-a suflat nasul. Cum se întâmplaseră o mulţime de lucruri într-un timp relativ scurt, abia atunci am observat că nu mai purta inelul pe care i-l dăruisem. M-a întrebat:

— De ce ai făcut-o?

Ochii mei fixau încă mâna ei fără inel. M-am forţat să şoptesc:

— Ce am făcut?

— Sam este gata să ascundă totul sub preş. Să ţină totul între noi. Dar înapoiază-i.

Am încercat să mă eliberez de ceaţă. Alte mâzgăleli stângace. *Ce să înapoiez*?

Ea s-a uitat rugător la Sam. *Lasă-mă să încerc să-l fac să înţeleagă*.

Mereu iertător, el a zâmbit cald şi înţelegător, şi a bătut-o uşor pe umăr.

— Ceea ce tu şi prietenul tău aţi luat din seif.

Deci aşa avea de gând să joace faţă de ea.

Asta ţi-a spus? am întrebat-o în scris pe Daley.

— Negi?

Şi tu îl *crezi*?

A întins degetul spre rana de la capul lui Sam.

— Explică asta. Apoi l-a întins spre mine: Explică ceva din toate astea.

Am încercat să scriu mai repede. *Ce ţi-a spus că am luat*?

S-a uitat la Sam şi apoi la mine.

— Cei optzeci de mii de dolari. Şi bijuteriile lui Bernadette.

N-am fost niciodată jucător de poker. Nici nu-mi plăceau jocurile de cărţi. Dar întins în pat, cu tuburile ieşind din mine, am înţeles că joc poker cu Sam indiferent dacă vreau sau nu, şi că peste câteva secunde avea să câştige. Am mâzgălit furios cu litere de tipar, şi i-am întins foaia de hârtie lui Sam: *Asta i-ai spus*?

El a făcut pe unchiul înţelegător şi iertător.

— Coop, ne aşteaptă multe lucruri bune. Peste câteva luni vei câştiga bani frumoşi din drepturile de autor. Părea că face eforturi să-mi uşureze cât mai mult situaţia, să fie înţelegător, să lase trecutul în urmă. Câteva din bijuteriile acelea au aparţinut bunicii lui Bernadette. Le-a adus din Germania înainte de război.

Dacă aş fi putut să mă dau jos din pat şi să-i smulg zâmbetul acela îngâmfat de pe faţă, aş fi făcut-o.

Sam a înţeles mult mai bine decât mine că tot ce trebuia să facă era să se folosească de punctul fragil al lui Daley, care purta rănile cauzate de tatăl ei. Dacă juca rolul *eu sunt singura persoană de pe planetă în care poţi avea încredere,* ea avea să se întoarcă împotriva mea. Experienţa ei cu bărbaţii avea s-o încredinţeze că nu putea avea încredere în

mine atunci când avea cea mai mare nevoie s-o facă. Dincolo de faptul că această strategie era mai dureroasă decât orice suferinţă fizică pe care trupul meu o cunoscuse vreodată, ea era genială.

Am rămas nemişcat, lăsând ca povestea numărul doi să se sedimenteze în mintea mea. Sam jucase perfect. Spusese presei o poveste care îl făcea să pară iubitorul Daddy Warbucks şi, de asemenea, să vândă milioane de albume. Şi în spatele uşilor închise, îi spusese lui Daley povestea numărul doi. Ambele o făceau să-l îndrăgească şi o înstrăinau de mine.

Am privit afară pe geam şi m-am întrebat: *Cum să mă apăr*? *Ce aş putea să spun*? Dar durerea din coastă m-a readus cu picioarele pe pământ. Şi chiar dacă aş reuşi s-o conving că Sam minte, ce viitor ar avea cu mine! în cele din urmă, mintea mi s-a limpezit şi m-am întrebat: *Ce-i cel* mai *bine pentru Daley*?

Răspunsul nu mi-a plăcut.

Sam a ajutat-o să se ridice şi apoi m-a lovit uşor pe laba piciorului:

— Bernadette ţi-ar fi recunoscătoare dacă ai înapoia totul. Am iertat tot. Trecutul e îngropat. După aceea a arătat salonul cu un gest larg. Toate astea-s pe cheltuiala mea. Am adus cei mai buni doctori. Nu te îngrijora, nu trebuie să-mi plăteşti nimic înapoi. A tras-o pe Daley de braţ şi a zis: Vino, Dee.

Uite că a început s-o alinte cu numele pe care i-l dădusem eu. Ea l-a bătut drăgăstos pe mână, i-a cuprins-o apoi cu ambele ei mâini şi l-a întrebat:

— Mă laşi un minut singură cu el?

— Sigur, iubito. Sunt afară, dacă ai nevoie de mine.

Am cunoscut multe greutăţi în viaţă, dar niciuna ca asta. îmi venea să vomit.

El a ieşit din salon, şi Daley s-a oprit la picioarele patului, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Şi cu braţele încrucişate la piept. Acelaşi vânt rece, aceeaşi distanţă între noi. În cele din urmă, a clătinat din cap şi şi-a acoperit faţa cu palmele. Întinzându-şi lacrimile pe toată faţa, în loc să le şteargă. Pe chipul ei se citea durerea trădării. Adevărul era simplu. Pierdusem.

A reuşit să îngaime:

— Cum…?

A rămas fără grai, apoi mi-a zis cu un glas sugrumat:

— După tot ce-a făcut… A introdus mâna în buzunar, a aşezat încet inelul de logodnă pe pat şi a ieşit. Parfumul ei Coco Chanel plutea încă în aer, când Sam s-a întors în salon.

S-a oprit lângă pat. Înalt ca un munte, s-a aplecat spre mine şi gura i s-a curbat într-un zâmbet, care însă n-avea nicio bunătate în el.

— Te-am auzit cântând când aveai şaptesprezece ani şi călătoreai cu circul ăla ridicol al tatălui tău. Mi-am dat imediat seama că nu mai auzisem niciodată pe nimeni cântând la chitară ca tine. Ţi-am făcut oferte, am încercat să te înregistrăm, ba chiar ţi-am trimis şi un Fender cu numele tău gravat pe el. După un an şi jumătate, am ieşit din barul unde aveam spectacol ca să-l văd pe vagabondul de la colţul străzii care-mi fura spectatorii. Oamenii chiar ieşeau din bar ca să-l asculte pe băiatul de pe stradă. Mi-am zis: *Ia să mă duc să văd ce se întâmplă*. Şi te-am văzut pe tine. Cântai la chitara făcută faimoasă de tatăl tău. Cea pe care ai furat-o tu. Păreai atât de fericit şi de pe aceeaşi

lungime de undă cu «Jimmy», încât mi-a făcut nespusă plăcere să plătesc pe cineva să ţi-l ia. A rânjit, şi privirea i-a fulgerat spre colţul salonului. — A fost unul din trofeele mele favorite. S-a bătut cu palma peste piept şi am simţit mirosul de whisky din şoapta lui. Eu aleg cine reuşeşte în industria asta. Nu tu. Nu talentul tău. Nu visul tău. Nu darul din degetele tale. A râs iarăşi şi m-a întrebat: Chiar ai crezut că te voi lăsa s-o ai pe Daley?

Aş fi vrut să-i răspund, dar simţeam că lumea se învârte cu mine.

— Lasă o adresă unde să-ţi trimitem invitaţia de nuntă. S-a îndreptat din şale şi şi-a potrivit cureaua. Oh, şi… A arătat spre Jimmy. Poţi să-l păstrezi ca amintire.

Cuvintele lui m-au străpuns, cauzându-mi mai multă durere decât glonţul cu care mă împuşcase. Nu voia doar muzica ei. O voia pe ea, pe Daley.

Atunci a fost ultima dată când l-am văzut pe Same Casey.

Şase săptămâni mai târziu, am ieşit din spital şi am şchiopătat până la cutia poştală. Scrisesem o scrisoare cu mâna stângă, operaţiune care mi-a luat mult timp şi a făcut-o greu de citit.

Muzica ne spală din interior spre exterior. Ea vindecă ceea ce nimic altceva nu poate vindeca. Acesta este miracolul pe care îl numim cântec. Fie ca cel pe care îl cânţi să îţi vindece rănile sufletului.

Te iubesc. Eu.

Apoi am ridicat degetul mare şi l-am îndreptat spre vest. M-am oprit numai când am dat de coasta Pacificului.

30

A trecut un an. După aceea doi. Am rătăcit mult, fără nicio destinaţie. Mi-am închiriat o cabană pe coastă, în Oregon, de unde priveam fluxul şi refluxul. Aşa am pierdut aproape un an întreg. Mi-am recăpătat vocea atât cât să pot şopti şi chiar să scot un geamăt răguşit. În cele din urmă, am ajuns să am vocea unui fumător care dă gata cinci pachete pe zi. Mâna mi s-a vindecat oarecum şi amorţeala a început să dispară. Ca să-mi oblig degetele să se mişte, m-am forţat să mă spăl pe dinţi şi să scriu. Orice, ca să-mi solicit muşchii şi nervii. Scrisul a fost partea cea mai grea. La început, am scris doar litere mari. Apoi litere de mână. După aceea au urmat cuvintele scurte, formate din câteva litere.

Cântatul la orice instrument era exclus. Nu că n-aş fi vrut.

Auzul mi-a revenit, de asemenea, treptat. La început am simţit o furnicătură în ureche. Apoi am auzit oceanul. O lună mai târziu, am auzit valurile care se spărgeau de stânci. Şi, în final, albatroşii la distanţă.

Trăind la nivel de subzistenţă, am avut suficienţi bani ca să supravieţuiesc câţiva ani, dar în cele din urmă a trebuit să-mi găsesc ceva de lucru. M-am angajat în diverse locuri, pe perioade scurte de câteva săptămâni. Până când mă plictiseam, ori nu mai suportam. Am lucrat pentru un dendrolog, cărând crengile, în nordul Californiei. Am debarasat mese aproape de graniţa canadiană. Am spălat vase în Wyoming. Am lucrat la un motel din Nevada, unde am aspirat holurile şi am făcut curăţenie în camere. Am cules struguri pe valea râului Columbia din Oregon. După aproape trei ani, dobândisem suficientă putere şi coordonare în mână ca să pot face câteva tracţiuni şi chiar să folosesc aţa dentară. Tipul de la motel mi-a vândut un

Jeep vechi ca să mă pot deplasa de ici colo. L-am condus în susul coastei până la Washington, şi de acolo m-am îndreptat spre sud. La opt ani, şase luni şi trei zile după ce am plecat de acasă, şi la aproape trei ani după ce Sam m-a împuşcat, am oprit la semaforul din Buena Vista. Casa mea se afla la doar treisprezece kilometri spre dreapta.

Părul îmi crescuse până mai jos de umeri. În ultimii ani nu mă mai bărbierisem, gâtul şi umerii îmi erau acoperite de cicatrici, pielea îmi era bronzată, privirea îmi era mai aspră, mişcările mai încete şi mai hotărâte, şi mâinile bătătorite de la fierăstraie. Mă întorceam acasă schimbat. Peticit. Reasamblat. Şi foarte zdrobit.

Când am urcat dealul şi am tras în faţa casei, am găsit cabana neîngrijită şi dărăpănată. Sub ceea ce am presupus a fi maşina tatei, creşteau buruienile. Autobuzul era parcat într-o parte a garajului, cu o roată dezumflată. Am oprit motorul şi am urcat pe verandă. Prin uşa deschisă de la intrare am simţit miros de cafea. Am bătut şi, spre surpriza mea, din umbră a ieşit Big-Big. Încărunţise, părul îi era alb ca lână, şi îşi târşâia picioarele. În clipa în care m-a văzut, chipul i s-a luminat, a deschis braţele larg şi m-a îmbrăţişat. Acesta era învelişul meu protector în faţa lumii.

L-am lăsat pe bărbatul acela solid să mă îmbrăţişeze vreme îndelungată, în cele din urmă, m-a luat de umeri şi m-a privit atent. — Coop… A strâns din buze şi a scos un ofiat uşor. Ţinuse prea mult totul în sine. Chiar şi acum, îi era greu s-o spună. Dar am ştiut ce vrea să zică încă înainte de a rosti vreun cuvânt. — Coop… tatăl tău… a murit.

Mi-am petrecut ziua pe verandă cu Big-Big, care mi-a povestit că tata n-a mai încercat să continue fără mine. Nu că n-ar fi vrut, dar nu mai putea. Inima nu-i mai era acolo.

Ar fi însemnat să-i mintă pe oameni. A vândut totul, în afară de autobuz. A ştiut că eu îl sunasem atunci. Telefonul acela i-a arătat că eram în viaţă şi că cel puţin mă gândeam la el.

Am întrebat: — Big-Big?

Mi-a răspuns fără să se uite la mine: — Da, băiete.

— Cum a murit?

Big-Big s-a ridicat din balansoarul tatei, a turnat restul de cafea din cană peste balustrada verandei, a ţâţâit uşor şi şi-a şters lacrimile care-i curgeau pe faţă. — I-a cedat inima. Asta-i tot.

Simţeam că mai era ceva, dar nu eram sigur că aş putea suporta întregul adevăr.

— Unde-i acum?

Ochii i s-au îndreptat spre munţi, apoi a arătat spre drumul care aducea la cabană. — Procesiunea a fost de aproape cinci kilometri. Au venit oameni din cinci state. Cu autobuzele pline. A clătinat din cap, după care a continuat: — A fost o zi frumoasă. Am spus ce am putut, dar el era cel priceput. Nu \ s-a întâmplat niciodată să nu ştie ce să spună. O adiere de vânt ne-a mângâiat uşor, după care s-a înălţat şi s-a strecurat printre plopi, făcând ca frunzele să se lovească unele de altele.

— Urc şi vorbesc cu el aproape în fiecare zi. îmi iau cu mine şi cafeaua. A făcut un gest cu mâna spre mine: — Acum mi-e mai dor de el ca oricând. — El îţi vorbeşte vreodată?

M-a cercetat o clipă, după care a introdus mâna în buzunarul de la piept, de unde a scos o scrisoare ce purta numele meu. Mi s-a pus un nod în gât când am văzut scrisul tatei. Big-Big mi-a înmânat-o şi a arătat spre munţi: — Ţi-a lăsat asta. Acum, citeşte-o şi lasă-l să-ţi vorbească.

Am apucat-o cu amândouă mâinile, am dispărut printre plopi şi m-am aşezat pe iarba dintre mormintele mamei şi tatei.

Dragă fiule, în seara asta ai plecat. Ai părăsit Cascada. Eu am rămas pe scenă şi am urmărit cum luminile roşii ale maşinii devin tot mai mici. Acum şed aici şi mă întreb dacă am făcut bine că te-am lăsat să pleci. Mă întreb dacă am procedat corect tot timpul până acum. Poate că am greşit, nu ştiu. Dar ştiu că mă doare inima. Presupun că şi pe tine te doare...

Nu ştiu ce fel de tată am fost. Ştiu, însă, că ai crescut fără influenţa unei femei, şi mi-aş fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel. Mi-aş fi dorit s-o fi cunoscut pe mama ta. Poate că atunci ai fi fost mai pregătit să mergi acolo unde ai mers. Ea era mai pricepută la multe lucruri. Printre altele, te-ar fi învăţat tandreţea.

Nu ştiu când vei primi scrisoarea asta, sau dac-o vei primi vreodată. Dar dacă şi când o vei primi, vreau să ştii că unele din cele mai fericite momente din viaţa mea au fost atunci când te-am urmărit cântând la chitară. Când cânţi, prinzi viaţă. Muzica este limba inimii tale, şi o vorbeşti mai bine decât oricine.

Poate că am fost exagerat de protector. Poate că ar fi trebuit să-l las pe ticălosul ăla să păstreze înregistrările pe care le-ai făcut atunci la benzinărie. Poate că ar fi trebuit să procedez altfel în multe situaţii. Dar apoi mă gândesc la darul tău; am vrut să-l protejez, să nu-l las să cadă în mâinile cui nu trebuie. Ceea ce ai tu este special, mai special decât îţi dai tu seama, şi sper că atunci când te vei gândi la mine, vei înţelege că am vrut doar să te protejez de unii care voiau doar să profite de pe urma ta.

În noaptea aceea, în noaptea cu furtuna, ţi-a fost frică să ieşi de sub bancă fiindcă l-ai văzut pe Blond şezând pe pian. Te-am crezut, nu fiindcă l-am văzut, ci fiindcă l-am auzit. Mai bine zis, i-am auzit. Fiule, i-am auzit mulţi ani. De fiecare dată când ai cântat, am auzit îngeri. Nu ştiu dacă tu-i auzi, dar de degetele tale atârnă un întreg cor îngeresc. Şi aceştia scot sunetele cele mai armonioase din lume. Singurele dăţi când nu i-am auzit a fost în seara de la Pedro şi când vânzătorul acela de iluzii te-a înregistrat. S-ar putea să fie nevoie de ceva timp ca să înţelegi asta, dar scopul darului tău nu este de a te înălţa pe tine. Este să-i atingă pe cei ce te ascultă. Să-i îndrume. Să reflecte lumina, nu să o absoarbă. Oricine poate să urce pe o scenă şi să ceară afecţiunea altora. Stă în însăşi natura ideii de scenă. Dar puţini sunt cei care aleg să abată de la ei strălucirea rampei. Când vei vedea oameni cu mâinile ridicate, vei înţelege ce vreau să spun. Că o fi bine sau rău, eu vreau ca tu să-ţi petreci viaţa cântând acolo unde îngerii cântă împreună cu tine. Să fii o reflectare. Cred că asta înseamnă o viaţă trăită bine. N-am reuşit să-ţi spun acest lucru înainte, şi regret nespus. Dacă am o scuză, ea este că n-am mai crescut niciodată un fiu. Te rog să-mi îngădui şi mie câteva greşeli. Învăţ şi eu din mers.

După seara trecută, am presimţit că vei pleca mânios. Şi am bănuit că vei lua tot ce avem, aşa că ţi-am dat toate economiile mele. Socoteşte-le ca investiţia mea în cariera ta. La fel şi pe Jimmy. Să ai grijă de el. Tu-l faci să sune mult mai bine decât mine, şi mamei tale i-ar plăcea asta.

Te rog să mă asculţi când îţi spun: ştiu că eşti supărat acum pe mine, dar lasă aceste cuvinte ale mele să-ţi pătrundă prin carapace. Lasă-le să ajungă şi să se

odihnească în inima ta. Acesta este, după câte pot să-mi dau eu seama, adevărul despre tine şi despre mine. Şi când este vorba de adevăr, oamenii au dreptul să-l cunoască. Întotdeauna. Oricât am crede că răneşte, adevărul este singurul lucru care ne eliberează şi în acelaşi timp ne ţine laolaltă. Când te gândeşti la noi, să nu uiţi de următorul lucru: amintirile pe care ţi le păstrez sunt bune şi tandre. Toate. Chiar şi astăzi.

Când îţi aminteşti de ceea ce s-a întâmplat pe scenă în seara asta, de ultimele cuvinte pe care ni le-am spus şi de plecarea ta, nu lăsa ca imaginea aceasta să fie impregnată de mânie. Eu nu sunt mânios. N-am fost şi nu voi fi niciodată. Nu poţi să mă loveşti destul de tare ca să mă faci să-mi închid braţele faţă de tine. Punct.

Nu-i uşor să ai optsprezece ani. Nici să-ţi găseşti drumul în lumea asta – mai ales când tatăl tău aruncă o umbră atât de mare.

Şi încă un lucru: când vei ajunge acolo unde mergi, sunt şanse mari să auzi o minciună foarte comună în zilele noastre. Ea spune ceva de genul: dacă nu reuşeşti, dacă nu ai succes, dacă ceea ce faci nu-mi dovedeşte că ai avut dreptate şi că poţi să răzbeşti singur, ţi-ai pierdut dreptul să te întorci acasă. Că singura şansă de a reveni în graţiile mele este o dovadă a succesului. Ca şi cum lumea ţi-ar da o asemenea dovadă, dacă vei dovedi că ai reuşit prin forţe proprii. Dar asta-i o minciună scoasă din adâncurile iadului. Şi aşa a fost întotdeauna. Însă sfârşitul minciunii este partea ei cea mai rea. Sfârşitul minciunii spune că există un punct de unde nu te mai poţi întoarce. Că la un moment dat, în viitorul îndepărtat, există ceva ce ai putea face, sau un loc unde ai putea ajunge, sau o groapă în care ai putea

cădea care te va descalifica să te mai întorci vreodată acasă. Şi că odată ce ai păşit dincolo de limita aceasta, nu mai există cale de întoarcere.

Să nu crezi minciuna aceasta.

Iată adevărul: indiferent ce s-a întâmplat pe scenă în seara asta, indiferent unde te-ai dus după ce ai plecat de aici, indiferent cum se va sfârşi totul, indiferent ce se va întâmpla, ce vei deveni, ce vei câştiga sau ce vei pierde, indiferent dacă vei reuşi sau vei eşua, dacă vei rămâne în picioare sau vei cădea, indiferent în ce îţi vei cufunda mâinile, niciodată nu vei fi prea departe.

Vei putea oricând să te întorci acasă.

Şi când te vei întoarce, mă vei găsi aşteptându-te chiar aici, cu braţele larg deschise şi cu ochii scrutând zarea ca să te văd venind.

Te iubesc,

Tata

Mi-am plimbat degetele peste crestăturile numelui său de pe piatra funerară şi am încercat să-i spun ceea ce repetasem în minte de multe ori, dar n-am putut. Sentimentele pe care le ţinusem prea multă vreme în mine au început să caute o cale de ieşire. Valul a pornit din stomac, mi l-a răvăşit şi apoi a erupt, lăsându-mi doar atâta timp cât să întorc capul. Toată mânia, tristeţea, ruşinea şi părerea de rău din mine s-au vărsat peste pământul pădurii străvechi şi tăcute. Durerea mi-a întors stomacul pe dos, m-a răscolit şi a luat cu sine o bună parte din mine. Am vomat câteva minute în şir. După ce am terminat, m-am ridicat în picioare, m-am şters la gură cu mâneca de la cămaşă şi mi-am dat seama că aveam douăzeci şi şase de ani şi eram

orfan de tată.

Ancora vieţii mele fusese tăiată.

PARTEA A III A

31

Focul începuse să se stingă, lăsând în urmă tăciuni incandescenţi. Pielea mi se uscase şi tremuratul se mai domolise. Big-Big mi-a atins umărul, apoi a ieşit la fel de tăcut precum intrase, lăsându-mă singur cu amintirile mele şi cu scrisoarea tatei. Temperatura corpului a început să crească, dar încă nu-mi puteam stăpâni tremurul. Mi-am aţintit ochii multă vreme asupra focului, gândindu-mă că tata murise chiar aici. Se înecase în urma unui infarct.

M-am întrebat cum au fost ultimele lui minute. Oare a simţit doar durerea cauzată de infarct şi a murit înainte să ajungă în apă? Sau a simţit întâi durerea sfâşietoare din piept, apoi a fost tras încet în apă fără a mai putea ieşi din râu, după care a urmat sufocarea, incapacitatea de a respira? Chiar şi la vârsta de patruzeci şi patru de ani îmi era greu să meditez la întrebarea aceasta. Tata fusese puternic ca un bivol. Dacă inima lui a cedat, a cedat fiindcă fusese frântă. Şi adevărul era că eu i-o frânsesem. Şi aceasta era partea cel mai greu de suportat.

În timpul nopţii, am citit şi recitit scrisoarea de zeci de ori. Ea răspundea la întrebări ale inimii aşa cum numai tata putea să pună balsam pe o rană. Dar a născut în mine şi un dor dureros de a-i mai auzi glasul măcar o singură dată.

Dimineaţa următoare, o zi de vineri, am dormit până târziu, am făcut duş, am petrecut ceva timp cu Jimmy pe verandă, apoi am plecat cu maşina în Leadville, unde am intenţionat să-mi petrec după-amiaza. Dar când am ajuns acolo, nu l-am mai văzut pe bătrân. Nici mulţimea. Nici

cutia deschisă de chitară. În aer nu plutea niciun cântec. N-am văzut nimic altceva la colţul străzii în afară de mucuri de ţigară aruncate pe jos.

Am intrat în barul de vizavi şi l-am întrebat pe barman: — L-ai văzut pe bătrânul care cântă la chitară peste drum?

— Te referi la Jube?

— Nu ştiu cum îl cheamă.

— A murit. Acum o săptămână. Chiar acolo, în colţul străzii. Cu chitara în mână şi cutia plină de bacşiş. Zâmbind.

M-am întors şi am dat să plec, dar m-am oprit. — Ştii cumva unde a fost înmormântat?

A întins mâna şi mi-a răspuns: — Mergi înainte şi o iei la stânga. Cimitiru-i la capătul şoselei. E-ngropat chiar în fund, în colţul din dreapta, pe deal. Vei vedea mormântul proaspăt săpat.

— Mulţumesc.

Cimitirul fusese cosit recent. Era bine întreţinut. Am găsit uşor piatra lui funerară. Soarele tocmai apunea când m-am apropiat de el. Nu avea săpată pe el nicio dată. Epitaful spunea simplu:

Jubal Tyre

Tată iubitor

Sufletul lui a cântat optzeci şi patru de ani.

— Poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele.

Am rămas acolo vreme îndelungată, cu ochii aţintiţi asupra cuvântului — vestească. Mi-a fost întotdeauna greu să înţeleg arhaismele din Biblia King James, dar tata predicase despre versetul acesta. Obişnuia să folosească imagini grăitoare în învăţăturile pe care le dădea; de data aceasta a adus o mătură pe scenă şi a spus că sensul expresiei *shew*

forth nu înseamnă a încerca să scoţi un câine afară, acţiune pe care a imitat-o dând cu mătura şi strigând: — Şu! Şu! Apoi a adus o scară cu douăsprezece fuscei, a urcat până la penultimul fuscel, şi-a pus mâna streaşină la ochi ca un crainic al cetăţii şi a strigat cât a putut de tare:,*JShewingforth* înseamnă a anunţa ceva dinainte. A declara ceva. A striga de pe acoperişurile caselor. Fără rezerve. A făcut o pauză, ca să se asigure că a captat atenţia tuturor, apoi a adăugat cu un zâmbet mucalit: — Sau a cânta din toată inima!

M-am gândit la bătrânul din colţul străzii. Se potrivea perfect descrierii.

Pe când mă pregăteam să plec din cimitir, am văzut un băiat stând în spatele meu. Avea în jur de doisprezece ani. Şi avea o chitară. O ţinea pe umeri, ca pe o secure. Era Gibsonul pe care i-l dădusem eu bătrânului.

S-a uitat în sus la mine şi m-a întrebat: — Domnule, l-aţi cunoscut?

Mi-am vârât mâinile în buzunar şi i-am răspuns: — L-am întâlnit o dată.

A ridicat chitara spre mine, spunând: — Dumneavoastră i-aţi dat-o?

Am dat afirmativ din cap.

S-a uitat în continuare în sus la mine, explicându-mi: — Bunicul mi-a zis că bărbatul care i-a dat chitara este cel mai bun chitarist pe care l-a văzut vreodată. Mi-a întins-o: — O vreţi înapoi?

L-am cercetat pe băiat cu atenţie: — Ştii să cânţi la ea?

Mi-a răspuns, cu ochii aţintiţi asupra unei pietre: — Am învăţat câte ceva de la bunicul.

Interesant, băiatul n-a vrut să-mi demonstreze că ştie să

cânte. Asta mi-a spus tot ce trebuia să ştiu. Vârfurile degetelor de la mâna lui stângă aveau bătături, dovadă că obişnuia să cânte destul de mult la chitară.

Am arătat spre moviliţa de pământ: — Ţi-a dat-o el?

A confirmat printr-o mişcare a capului. Ca şi cum amintirea aceasta ar fi fost deopotrivă plăcută şi dureroasă.

— Păstrează-o, atunci, — i-am zis.

Am tăcut amândoi câteva minute, privind placa de granit. În cele din urmă l-am întrebat: — Ce s-a întâmplat?

Mi-a zis detaşat: — La omorât băutura.

— Nu, vreau să zic, înainte de asta. Cu ani în urmă.

Băiatul a răspuns, ridicând din umeri:‚A iubit-o pe bunica, dar a iubit şi mai mult strada. Mama spune că una din primele ei amintiri este cum a stat într-un colţ de stradă şi l-a urmărit pe bunicul urcând într-un autobuz. Bunica numea autobuzul amanta lui geloasă. Lipsea de acasă mai multe luni deodată. Dar trimitea cărţi poştale. Făcea promisiuni. Câteodată trimitea şi bani. A făcut o pauză, apoi a continuat: — După ce mama a plecat la facultate, bunica a dezinstalat telefonul şi a ars toate hainele bunicului. Când s-a întors acasă, a găsit o grămadă de cenuşă şi cheia nu i s-a mai potrivit în yală. Atunci a apucat sticla şi nu s-a mai lăsat niciodată de ea.

Mi-am exprimat înţelegerea faţă de el şi i-am zis: — Unii oamenii îşi poartă ruşinea tot timpul cu ei.

Băiatul s-a uitat la cicatricile de la gâtul şi de la mâinile mele, şi m-a întrebat: — Aţi purtat-o şi dumneavoastră?

I-am răspuns că da, printr-o mişcare a capului. Puştiul era isteţ, îmi plăcea de el. — Da.

— Ce vi s-a întâmplat?

— Am fost tânăr şi plin de încredere în mine, aşa că am

întors spatele tuturor celor ce mă iubeau mult. Şi acolo unde m-am dus am dat de nişte oameni răi.

— V-aţi întors acasă?

I-am răspuns cu un chicotit: — Da.

— Şi cum a fost?

— Când am ajuns acasă, tata murise. Asta a fost acum optsprezece.

— L-aţi iubit pe tatăl dumneavoastră? Ochii băiatului mă priveau rotunzi, strălucitori şi piui.

— Încă îl mai iubesc, — i-am răspuns.

Atunci el mi-a zis, clătinând din cap: — Eu nu l-am cunoscut niciodată pe-al meu.

M-am întors spre el şi i-am zis: — Asta-i pierderea lui.

— Aşa spune şi mama. A făcut o uşoară încruntătură şi pe faţă i s-a citit curiozitatea când m-a întrebat: — Dacă aţi avea treizeci de secunde ca să-i spuneţi ceva tatălui dumneavoastră, ce i-aţi spune?

Nu i-am răspuns nimic. — Tu ce i-ai spune tatălui tău?

Mi-a zis ridicând din umeri: — I-aş spune că nu ne place parizerul, iar când se apropie sfârşitul lunii, mama îndoaie laptele cu apă. Iar când se face frig, eu fur lemne de la vecini şi nu-i spun nimic mamei, dar cred că ea ştie, fiindcă nu se uită la mine când intru pe uşă în casă. I-aş mai spune că am câştigat concursul de talente de la şcoală trei ani la rând. Că am note bune, că ştiu să citesc la nivel de facultate. Şi că mama plânge uneori noaptea, după ce eu mă duc la culcare. Dar o aud prin perete. S-a uitat în sus la mine. — I-aş spune lucruri de-astea.

M-am aplecat ca să fiu la nivelul lui şi i-am mărturisit: — Eu i-aş spune tatălui meu că-mi pare rău.

Băiatul a înclinat capul înţelegător, s-a întors şi a dat să

plece, dar l-am strigat şi l-am întrebat: — Vrei să te duc acasă?

El mi-a făcut semn că nu-i nevoie şi a arătat spre o cocioabă de pe deal. Pe hornul acesteia ieşea un fum alb şi o femeie stătea pe verandă, cu un şal înfăşurat în jurul umerilor, privindu-ne. Băiatul s-a îndepărtat câţiva paşi, însă eu l-am strigat iarăşi:

— Băiete?

S-a întors spre mine întrebător.

— Cum te cheamă?

Băiatul a întins mâna spre piatra de pe mormânt, ca şi cum răspunsul ar fi fost de la sine înţeles.

— Jubal.

Am ajuns la Riverview după cină. Mary moţăia în pat. M-am apropiat de patul ei şi m-am uitat la ea cum doarme. După câteva minute, ochii i s-au deschis şi unul dintre ei m-a fixat. Mi-a şoptit cu voce răguşită: — De când eşti aici?

— De câteva minute.

S-a animat brusc. — O.

A încercat să se ridice în şezut. Am ajutat-o să se ridice şi i-am vârât câteva perne sub spate. Mirosul de amoniac mi-a dat de înţeles că cineva ar fi trebuit să-i schimbe scutecul.

— Ai auzit vestea? m-a întrebat.

— Ce veste?

— Daley va cânta la Cascadă.

— Când?

— Peste câteva săptămâni.

— Cum aşa?

— Clipul cu voi doi cântând la Funie a devenit viral. Nici acum nu înţeleg de ce n-am fost invitată şi eu.

— A fost ceva spontan.

— Asta nu-i o scuză. Oricum, s-a dus la un cazinou şi a cântat mai multe melodii noi pe care nimeni nu le mai auzise înainte. Ea singură cu chitara. Nişte cântece foarte bune. A început să cânte în spectacole cu casa închisă, şi acum vor să înregistreze un album nou la Cascadă. Aduc şi un cor.

Am ştiut ce urmează.

— Ne duci şi pe noi?

— Pe noi?

A arătat cu mâna în susul şi în josul coridorului. — Da, pe noi!

Am chicotit: — Şi pe Big-Big?

— Sigur.

Eram aproape sigur că luna viitoare nu voi mai fi în viaţă. Dar i-am strâns mâna şi i-am zis: — Negreşit.

32

Medicamentele pe care le luam, Tums, Pepto-Bismol, Alka-Seltzer, încetaseră să-şi mai facă efectul, astfel că şocul scufundărilor în apa rece rămăsese singurul remediu pentru bomba cu ceas din mine. Episoadele erau din ce în ce mai frecvente, şi gustul neplăcut rareori îmi dispărea din gură, vâjâiala din urechi devenise constantă, apetitul îmi dispăruse aproape cu totul, şi timpul necesar să stau în apă pentru a amâna ruptura iminentă crescuse, dar efectul se diminuase. Pe scurt, opţiunile se împuţinaseră, iar cele câteva care îmi mai rămăseseră nu prea mai dădeau rezultate.

De aceea am rămas aproape de casă. Aproape de râu. Şi din cauza acidităţii cafelei, am încetat să mai beau cafea şi

am început să sorb dintr-o fiertură de mentă şi ghimbir cu miere. Mâncam napolitane şi banane, beam lapte şi reciteam scrisoarea tatei. Dormeam mult, dar niciodată mai mult de o oră odată, căci controlam mai bine rezultatul dacă eram treaz.

Vineri m-am dus cu maşina în oraş, am parcat lângă şine şi am făcut câteva comisioane. Am intrat în salonul de coafură şi am rugat-o pe coafeza lui Mary să meargă sâmbătă dimineaţa la ea ca să-i aranjeze părul pentru o ocazie specială.

Apoi m-am oprit la notarul public, unde m-am asigurat că Mary va avea parte de toată îngrijirea necesară. Lui Frank i-am lăsat bani ca să plătească facturile, dar şi ceva în plus ca să nu mai fie nevoie să şterpelească şi ca să-şi poată duce soţia şi fiica pe insulă cât mai aveau încă timp. De asemenea, la cererea mea, notarul a făcut câteva verificări în privinţa lui Jubal Tyre. I-am deschis un cont pentru facultate şi am lăsat mamei lui suficienţi bani ca să nu mai fie niciodată nevoită să mănânce doar parizer. Banii aceştia nu aveau cum să-l înlocuiască pe tatăl absent, dar puteau s-o ajute. Restul banilor au mers la Daley.

Am luat de la croitor noul meu costum bleumarin şi de la poştă o rochie neagră Allen Edmonds, comandată în prealabil, apoi mi-am plătit restul facturilor. După aceea m-am dus la frizerie şi m-am tuns pentru prima dată ca lumea în ultimii douăzeci de ani. Când frizerul m-a întrebat ce vreau, am zâmbit:

— Trebuie să arăt respectabil. Sau măcar prezentabil. Când am ieşit fără părul care înainte îmi căzuse până la umeri, m-am simţit de parcă aş fi fost gol.

Oraşul Buena Vista vuia. Pe toţi stâlpii erau lipite afişe,

strada principală era plină de maşinile parcate ale reţelelor naţionale de ştiri, cu antenele înalte profilate pe cer; tonetele cu produse alimentare şi-au făcut şi ele apariţia, grătarele ambulante umpleau aerul cu un fum înăbuşitor şi hotelurile erau pline pe o distanţă de cincizeci de kilometri în toate direcţiile. Orice campanie de marketing prin mass-media ar fi adoptat producătorul lui Daley, aceasta a funcţionat. În cei treizeci şi cinci de ani de experienţă pe care o aveam la Cascadă, nu mai văzusem niciodată atâta aglomeraţie aici. Oraşul era pur şi simplu pe punctul de a exploda. Studenţii îşi începuseră mai devreme sfârşitul de săptămână, şi străzile erau aglomerate de motociclişti de vârstă mijlocie veniţi cu soţiile lor din Denver şi Springs pe motociclete Harley ce luceau ca oglinda, de maşini cu rulotă, de autostopişti şi localnici – oraşul arăta ca la parada de 4 Iulie.

M-am oprit la benzinărie, am umplut rezervorul Jeepului şi am zâmbit văzând aglomeraţia din trafic şi mulţimea pestriţă ce mişuna pe trotuare în ziua aceea frumoasă şi răcoroasă de toamnă. Dinspre vest de crestele Collegiate se apropiau câţiva nori aducători de zăpadă ce anunţau un weekend încântător. Daley n-ar fi putut alege un loc şi un sezon mai frumos.

M-am străduit să domolesc totul. Mişcările mele. Pulsul meu. Chiar şi deciziile mele. — Încă un weekend, atât mi-am spus.

Dar ştiam că nu va fi aşa.

Bătăile inimii deveneau din ce în ce mai puternice. Niagara se apropia. Furtuna violentă de la orizontul vieţii mele se întindea cât cuprindeam cu ochii. În curând, vârtejul pe care reuşisem să-l ţin la distanţă timp de douăzeci de ani

avea să-şi năpustească furia asupra mea, smulgând cuiele cortului. Fulgerul avea să lovească fără avertisment, incendiindu-mi lumea. Şi nicio bancă nu va mai putea să mă ascundă, niciun braţ puternic nu mă va mai ridica de sub ea ca un excavator. Am oprit la semafor, m-am uitat în oglinda retrovizoare şi am auzit tunetul bubuind în spatele meu.

După ce s-a făcut verde şi am ieşit din intersecţie, am simţit o umflătură ciudată la baza gâtului. Am tuşit în batistă şi m-am uitat la pata de culoare roşu deschis. Următorul val a urcat din stomac până în gură, umplându-mi-o de un gust neplăcut, şi am tuşit iarăşi, de data aceasta stropind tot parbrizul cu sânge.

Viaţa mi se reducea acum la minute.

După ce am luat-o spre vest, pe autostrada 306 către Cottonwood Creek, am intrat în viteza a treia şi am turat motorul Jeepului la peste 7.000 de rotaţii pe minut. După vreo trei kilometri, am frânat la o viteză de aproape o sută şaizeci de kilometri pe oră, am făcut curba spre dreapta, pe autostrada 361, fără să derapez, am condus în viteză în josul ei, am văzut râul şi m-am îndreptat spre el, iar în tot acest timp uruitul Niagarei îmi asurzea urechile. Am ieşit de pe autostradă, am evitat un plop uriaş, m-am îndreptat spre mal, am făcut un salt în aer cu Jeepul şi m-am oprit cu partea sa din faţă în râul repede. Roţile mari au intrat adânc în pietrişul amestecat cu nisip de pe fundul râului, astfel că apa ajungea până la mască. De sub capotă ieşea fum, dar motorul s-a stins încet. Când Jeepul s-a oprit, mi-am desfăcut centura şi m-am prăvălit direct în râu. Şocul provocat de contactul cu apa m-a ajutat să respir. Apa mi-a umflat hainele şi m-a tras încet la fund. Am aşteptat.

Când capul mi-a ieşit la suprafaţă, apa m-a întors cu faţa în sus şi am început să respir şi să mă sufoc în acelaşi timp. Apa îmi ajungea aici doar până la genunchi. Am plutit, m-am întors, m-am răsucit, m-am rostogolit, până am fost tras sub un pom ce se apleca peste râu, unde albia era mai largă şi apa mai puţin adâncă, de doar douăzeci sau douăzeci şi cinci de centimetri. Am simţit cum picioarele şi şezutul ating fundul ei şi umerii mi se izbesc de un bolovan puţin mai mare decât o minge de baschet. Miam trecut un braţ în jurul lui şi mi-am fixat piciorul între doi bolovani mai mici de pe fund, ca apa să nu mă tragă după ea până în Fluviul Arkansas. Dacă aş fi ajuns acolo, nimeni nu m-ar mai fi găsit vreodată.

Secundele au trecut una după alta. Malul era la doar trei metri distanţă, dar putea la fel de bine să fie şi la un milion. Clănţănitul dinţilor a încetat şi durerea miilor de ace care îmi străpunseseră pielea s-a domolit.

Timp de două decenii am supravieţuit la zeci de asemenea episoade. Poate chiar peste o sută. Am încetat demult să le mai număr. În fimcţie de timpul necesar pentru a depăşi criza, luciditatea mă părăsea şi îmi revenea. Şmecheria era să-mi păstrez mintea limpede suficient timp ca să rămân sub apă atât cât era nevoie şi ca să mai fiu în stare să mă târăsc după aceea într-un loc uscat şi cald. De obicei şocul iniţial oprea hemoragia înainte să se producă ruptura totală. Dar aici era cheia. Totul atârna de faptul dacă şocul produs de contactul cu apa rece ca gheaţa reuşea să oprească hemoragia. Şi dacă toate acestea se întâmplau înainte ca circuitele electrice din organism să se decupleze complet. Era un joc de-a aşteptarea.

Ceva mi-a înţepat nasul şi ochii, singurele părţi ieşite de

sub apă. Când am deschis ochii, am văzut că ninge. Am zâmbit. îmi plăcea ideea de a muri în zăpadă, acoperit de o pătură albă.

Am început să mă sufoc. Ultimele gânduri mi s-au îndreptat către Daley. Mi-ar fi plăcut să fiu la concertul ei.

Nu mai aveam mult.

Brusc, plecarea mea paşnică şi tăcută, însoţită de fulgii de nea şi unduirile blânde ale apei îngheţate, a fost tulburată de uruitul ascuţit al unui motor, de pocnetul rămurelelor rupte sub tălpi, de un ţipăt panicat şi, în cele din urmă, de plonjonul şi înaintarea cuiva prin apă.

Am simţit că sunt apucat de subsuori şi tras spre mal. Cineva mi-a stropit faţa cu apă, şi printre şiroaiele ce mi se scurgeau pe obraz am văzut deasupra mea chipul lui Daley, profilat pe cerul cenuşiu ce cernea fulgi. M-a tras pe plaja de pietriş, mi-a sprijinit capul de ceva, mi-a tras câteva palme şi a ţipat la mine. Cu toate că i-am văzut mişcarea gurii şi expresia frenetică întipărită pe chip, am auzit puţine din ce-mi spunea şi am simţit şi mai puţine.

Gura mi s-a umplut cu sânge. Am tuşit, împroşcându-ne pe amândoi cu o pastă roşie, şi am reuşit să îngaim: — F-f-f-f-oc.

Chipul lui Daley a devenit şi mai palid. Mi-a lăsat capul jos, a dispărut dincolo de umărul meu şi următorul sunet pe care l-am auzit a fost uruitul inconfundabil produs de motorul Jeepului. Era clar că trage maşina mai aproape, că o aduce pe mal şi o parchează lângă mine.

Localnicii ştiu că în Colorado vremea se schimbă fără prea multe semne prevestitoare. Într-o clipă soarele străluceşte, pentru ca în clipa următoare să ningă şi să îngheţe. Tocmai fiindcă nu ştim cum se vor schimba condiţiile meteo,

majoritatea dintre noi ţinem în portbagaj o cutie cu lucruri necesare pentru a supravieţui chiar şi câteva zile dacă suntem surprinşi de viscol. Daley a deschis cutia mea cu lucruri de strictă necesitate şi a făcut repede o grămadă cu tot ce a găsit în ea. Apoi a scos bidonul cu benzină, a turnat benzina peste lemne, a încărcat pistolul de semnalizare, s-a adăpostit în spatele Jeepului şi a tras cu el în grămada de lemne.

Am urmărit-o cu mintea amorţită, şi mi-am zis că-i inventivă şi gândeşte repede. A acţionat de parcă ar mai fi făcut asta şi înainte. După aceea s-a întors la mine, m-a tras pe pământul zgrunţuros destul de aproape de foc ca să-i simt căldură şi a Început să smulgă de pc mine hainele ude. M-a lăsat în lenjerie, a scos din Jeep sacul meu de dormit, l-a desfăcut, şi-a dezbrăcat şi ea hainele ude, apoi a tras fermoarul sacului, închizându-ne pe amândoi înăuntru, unde s-a lipit de mine. Tremura şi ea, dar a reuşit să-mi maseze braţele şi spatele cu palmele ca să mi le încălzească, şi poate chiar să-mi pună sângele în mişcare.

După ce stai mai mult timp cufundat într-o apă ce are sub zero grade Celsius, primul lucru pe care îl simţi când îţi revii este senzaţia de frig. Şi de durere. Ambele se manifestă deodată. Apoi urmează o zguduire a întregului trup, acesta fiind răspunsul involuntar şi violent al organismului la curgerea sângelui oxigenat şi la stimulii electrici care străbat membrele şi extremităţile. Ultima etapă este un tremur de nestăpânit şi incapacitatea de a se încălzi.

Nu-i deloc plăcut.

33

A trecut o oră, răstimp în care Am alunecat de mai multe ori într-o stare de inconştienţă. Când mi-a revenit, în sfârşit, culoarea în obraji şi capul a încetat să mi se mai scuture violent înainte şi înapoi, Daley a ieşit din sacul de dormit şi a alimentat focul. A aruncat în el tot ce a găsit. Rezultatul a fost un foc de tabără zgomotos şi fierbinte. Apoi a scos din cutia Jeepului o prelată, pe care a întins-o ca un cort deasupra noastră, ca să nu ningă peste noi, după aceea s-a întors în sacul de dormit, s-a lipit iarăşi de spatele meu şi şi-a trecut picioarele îngheţate în jurul pulpelor mele. La un moment dat am aţipit din nou. Când m-am trezit, hainele amândurora atârnau deasupra noastră, sub prelată, ca să se usuce. În sacul de dormit, braţele şi picioarele ei mă înfăşurau ca un cocon. Picioarele mele îmi spuneau că Daley nu se epilase de mult, fapt ce mi-a dat de înţeles că îmi reveneam în simţiri.

Am zăcut aşa câteva minute, inhalându-i mirosul de transpiraţie amestecată cu parfum Coco Chanel, simţind atingerea pielii sale catifelate şi lăsând ca trupul ei să mă încălzească. Atunci când am deschis, în sfârşit, ochii, am văzut-o uitându-se la mine. Expresia tăcută de pe chipul ei mi-a arătat că era puţin speriată şi puţin furioasă, şi am ştiut că va trebui să-i dau câteva explicaţii. În timp ce se uita la mine, mi-am dat seama că peroxidul care îi colorase părul în blond fusese înlocuit cu nuanţa ei naturală de brun roşcat. Daley de astăzi semăna cu Daley de acum douăzeci de ani.

Mi-a spus încet: — M-ai minţit.

Mi-am dat seama că se referea la conversaţia noastră din staţia de autobuz. I-am răspuns: — De fapt, nu prea am minţit.

— Dar nu mi-ai spus întregul adevăr.

— N-am vrut să te fac să suferi.

— Cooper, sufăr de douăzeci de ani. Suferinţa este un mod de viaţă pentru mine. Şi-a strâns mai tare braţul în jurul meu. Dacă nu-mi spui ce te temi să-mi spui, să ştii că am să te târăsc înapoi în râul ăla şi am să te ţin cu capul sub apă până când te hotărăşti să vorbeşti.

Din clipa în care am întâlnit-o pentru prima oară pe scena de la Ryman, i-am apreciat tăria. Chiar şi după douăzeci de ani, încă o mai avea. Am înghiţit în sec, ştiind că nu voi muri chiar în clipa aceea, aşa că am cedat şi am început cu începutul.

— După incendiu, Sam a spus două poveşti. În prima, el şi cu mine am descoperit un hoţ. Acesta m-a împuşcat pe mine, l-a lovit pe el în cap, a dat foc biroului şi a dispărut de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Apoi, riscânduşi propria viaţă, şi-a adunat forţele şi ne-a scos pe amândoi din vâlvătaia aceea infernală.

Daley a aprobat din cap.

— Asta a fost versiunea publică. Şi, apropo, pe asta mi-a spus-o doctorul după ce m-am trezit, în spital.

Daley a aprobat iarăşi din cap.

— A doua poveste, chipurile cea adevărată, ţi-a spus-o confidenţial – în încercarea aparent mărinimoasă de a o trece sub tăcere şi de a mă ajuta pe mine. În povestea numărul doi, Sam m-a descoperit pe mine şi pe încă un bărbat misterios furând bunuri de valoare din seiful lui şi o chitară Martin destul de scumpă. Ne-a confruntat, conversaţia a degenerat, aşa-zisul meu partener m-a împuşcat pe mine iar lui i-a dat una în cap şi, iarăşi, cu riscul vieţii sale şi în ciuda faptului că îl trădasem, Sam m-a

salvat din foc, după ce necunoscutul meu partener ne-a lăsat să ne prăjim acolo. Mai târziu a constatat că-i lipsesc vreo optzeci de mii de dolari şi bijuteriile mamei lui Bernadette, în valoare de cam două sute de mii de dolari. îţi aduci aminte?

— Da.

— Dar dacă niciuna dintre ele nu este adevărată?

Daley a aşteptat să continuu.

— Când ai intrat în studioul de înregistrări, după plecarea mea, cum au fost cântecele pe care le-ai cântat?

— Bune.

— Şi după aceea?

— N-au mai fost chiar atât de bune.

— Ce s-a întâmplat între aceste două momente? Vreau să spun, între tine şi Sam?

— Sam mi-a făcut avansuri şi eu l-am refuzat.

— Şi dintr-odată a găsit fete noi care să te înlocuiască, nu-i aşa?

— Da, dar el era mereu în căutarea unor talente noi.

— Cum au fost cântecele pe care acestea le-au cântat? Bune?

A confirmat printr-o mişcare a capului.

— Foarte bune.

— De unde a avut cântecele acelea?

— Sam a fost un geniu care lua permanent pulsul oraşului. Avea autori pretutindeni.

— După incendiu, s-a făcut mult caz de banii lui şi de bijuteriile soţiei sale. Dar care a fost singurul lucru despre care nu l-ai auzit vorbind niciodată după incendiu?

Daley a clătinat din cap.

— Nu ştiu, Coop. E mult de atunci. Unde vrei să ajungi?

— Care este lucrul fără de care nu m-ai văzut niciodată?

— Un carneţel.

— Chiar şi acum, m-ai văzut vreodată fără carneţel?

— Nu.

— Nu ţi se pare ciudat că lucrul cel mai preţios care s-a pierdut în incendiul acela n-a fost menţionat niciodată de Sam? Ştii la fel de bine ca mine că a fost singurul lucru pe care a încercat mereu să pună mâna, nu-i aşa?

— Dar… focul a mistuit totul. Tu însuţi abia ai scăpat cu viaţă.

— Nu ţi se pare asta puţin prea convenabil?

— Dar de ce n-ai spus nimic?

Am continuat:

— Dă-mi voie să deschid uşa numărul trei. Sam te-a descoperit, ţi-a purtat de grijă, te-a „creat”. Planul lui a mers foarte bine, până în seara în care ai cântat la Ryman. Atunci lumea te-a auzit interpretând cântecul meu. Sam nu era prost. Unde-i un cântec, s-ar putea să fie mai multe. Aşa că te-a încurajat să te împrieteneşti cu mine, apoi s-a apropiat el însuşi de noi. M-a văzut scriind constant în carneţelul meu cu copertă neagră, şi a înţeles că-i o mină de aur. Că valorează bani mulţi. Dar exista o problemă: eu ţineam mult la carneţel, şi ţineam de asemenea la tine. Mai mult, a înţeles că sursa cântecului din tine e talentul de compozitor din mine. Aşa că a trebuit să ticluiască un plan ca să te obţină atât pe tine cât şi carneţelul, şi în acelaşi timp să scape de mine.

Sam a pândit momentul potrivit; acesta s-a ivit când m-a găsit singur în biroul lui, unde tocmai i-l furam pe Jimmy. N-ar fi putut găsi un prilej mai bun. A profitat de ocazie, m-a împuşcat, a aruncat în aer dovezile, apoi m-a salvat. Restul

îl ştii. După ce focul a fost stins şi eu am ajuns în spital cu pielea făcută scrum, mi-a zădărnicit efectiv orice şansă de a mai face muzică de orice fel. Mai mult, mi-a furat şi cântecele. Totuşi, a ştiut că există ceva mai important pentru mine decât cântecele acelea. Tu. Mai mult decât atât, a ştiut că eu ştiu că nu ai viitor fără cântecele mele. Şi că, totodată, nu ai un viitor cu mine. A mizat pe faptul că te iubesc atât de mult încât voi accepta faptul că el îţi poate oferi un viitor mai bun cu cântecele mele decât aş putea să-ţi ofer eu cu trupul meu ars şi zdrobit.

Daley a mişcat capul încet dintr-o parte în alta.

— De ce n-ai venit la mine? De ce nu mi-ai povestit totul?

— Întoarce-te înapoi în timp, Daley. Priveşte situaţia din perspectiva patului meu de spital. Ce viitor ţi-aş fi putut asigura? Pentru tine, cel mai bine a fost ca eu să nu spun nimic şi să-l las pe Sam să-ţi clădească o carieră cu cântecele scrise de mine. Ca să nu mai spun că n-am fost în stare să vorbesc, să aud, să cânt, nici măcar să merg singur la baie… deci cum aş fi putut să-ţi explic ceva?

A înţeles totul. A făcut un salt înainte în timp.

— Apoi l-am refuzat şi el a dat cântecele tale altora.

— Exact.

— Dar asta nu explică existenţa celui de-al treilea bărbat misterios. N-ai negat niciodată existenţa lui, şi nu poţi să-mi spui că Sam şi-a provocat singur rana de la cap. A avut o tăietură imensă.

Am clătinat din cap:

— Asta-i o enigmă pe care s-ar putea să n-o aflu niciodată. Cred că a fost şi un al treilea bărbat, dar nu pot s-o dovedesc, aşa cum nu pot dovedi nimic din toate acestea. Uneori, în visele mele, văd un bărbat alergând prin foc şi

învelindu-mă într-o pătură. Vine spre mine, dar eu nu mă pot mişca. Şi flăcările se apropie de gâtul meu. Nu pot să respir şi mă trezesc sufocat de cearşafurile înfăşurate în jurul feţei…

Mintea lui Daley a început să priceapă.

— Deci… n-a fost niciodată vorba de bani? Şi de bijuterii? încă de la început, a fost vorba doar de… cântecele tale? Ochii ei m-au cercetat cu atenţie.

— Şi de tine.

— Până când l-am refuzat.

— Da.

Adevărul despre trecut s-a sedimentat în inima lui Daley şi a eliberat lacrimile care se acumulaseră de mult acolo.

— Dă-mi voie să-ţi spun şi restul, i-am zis. Carneţelul acela conţinea şaptesprezece cântece. Şi fiindcă am devenit destul de priceput la Sistemul Numeric Nashville, Sam n-a avut nevoie de mine ca să-i cânt melodiile pentru a-şi da seama cum sună. Făcusem eu totul pentru el. Apoi l-ai respins, şi el a dat cântecele mele la patru artiste diferite, care le-au transformat în douăsprezece piese plasate pe locul întâi în top şi în cinci discuri de platină.

Daley s-a întors spre mine:

— Şi tu n-ai putut dovedi că sunt cântecele tale.

— N-am putut cânta nici cu vocea, nici cu chitara. N-am putut să-mi susţin dreptul de autor asupra lor. Am făcut o pauză, după care am continuat: Am crezut că dacă dispar, Sam va lua cântecele şi le va înregistra în trei sau patru albume cu tine. Poate chiar cinci. Că-ţi va consolida astfel următorii 10-15 ani din carieră, dacă era suficient de deştept. Şi era, într-adevăr, deştept. Pe patul acela de spital, mi-am dat seama că lucrul cel mai bun pe care îl pot

face e să-ţi dispar din cale. Prin urmare am plecat fără să spun nimic. Aşa a trecut un an. Apoi încă unul. Şi am început să aud cântecele mele la radio, dar nu erai tu cea care le cânta. Însă era deja prea târziu.

Ochii lui Daley au fixat partea cealaltă a străzii, înţelegând iarăşi totul.

— Ai scris şaptesprezece cântece de locul întâi pentru cinci artiste?

Nu i-am răspuns nimic.

— Dar nu m-ai contactat niciodată.

— M-ai fi crezut, dacă ţi-aş fi spus?

— Atunci, imediat, poate că nu. A continuat, uşor iritată: Dar nimic din toate astea nu explică de ce n-ai zis nimic douăzeci de ani. Douăzeci de ani, Cooper. Ăsta-i un timp prea îndelungat ca să-mi respingi dragostea.

Sosise momentul.

— Dee, când Sam m-a împuşcat, glonţul mi-a străpuns ficatul. Vestea bună-i că ficatul se poate vindeca singur. Vestea proastă-i că glonţul a acţionat ca o lamă zburătoare. Până când au apucat să-l scoată, răul fusese deja făcut. Rana era serioasă. În asemenea cazuri, ficatul crede că este abuzat şi răspunde prin ciroză. Chiar şi primele analize de laborator din spital au confirmat asta. Şi de atunci îl confirmă mereu.

— Ca la alcoolici?

— Exact. Dar pentru ciroză nu-i nevoie de alcool. Doar de vătămare. Şi de vătămare nu duc lipsă. Cicatrizarea şi întărirea cauzează ceea ce medicii numesc «varice esofagian sângeros».

S-a ridicat puţin şi s-a sprijinit într-un cot. — Ce înseamnă asta?

— Toate organele trimit sânge către ficat. Când ficatul este vătămat sau cicatrizat, sângele nu poate circula prin el aşa cum trebuie, prin urmare sângele stagnează ori îşi croieşte o altă rută prin care să circule. Prima rută e spre baza esofagului. Mi-am atins capul sternului, acolo unde esofagul se uneşte cu stomacul. — Problema este că venele din zona asta sunt subţiri şi nu pot să suporte presiunea, ceea ce face posibilă ruperea lor neprevăzută.

— Adică?

— Adică sunt o bombă cu ceas ambulantă. Nimeni nu ştie când voi exploda, fiindcă nimeni nu ştie cum va reacţiona ficatul meu. La un moment dat, doctorii au crezut că mă voi vindeca şi voi fi în stare să trăiesc o viaţă relativ normală, dar ultimii douăzeci de ani au dovedit că nu este aşa. Buzele lui Daley s-au crispat şi o venă i s-a umflat sub ochiul drept. Semn că începea să înţeleagă gravitatea situaţiei. — Şi ce şanse ai?

Am clătinat din cap: — Slabe. Am tăcut, cu ochii aţintiţi asupra râului, apoi am continuat: — De fapt, niciuna. Ţinând seama de experienţa mea de-a lungul anilor şi de gustul care îmi urcă în gură, ficatul reacţionează negativ. Asta înseamnă că varicele pot să se rupă brusc şi fără avertisment, iar eu pot să tuşesc cu sânge fără a mai avea timpul sau puterea ca să sun la urgenţe.

Daley a clătinat din cap: — Trebuie să existe ceva…

— Nu există nimic. Dacă se întâmplă, se întâmplă. Dar eu nu voi şti niciodată asta, fiindcă voi fi mort înainte ca să mă prăbuşesc la pământ. Aşadar, fie îmi trăiesc viaţa, fie mă ghemuiesc în poziţie fetală şi aştept. — Dar de ce aici? De ce la râu?

— Doctorul de la Vanderbilt mi-a vorbit despre un studiu,

dacă poate fi numit aşa, al unui cercetător care lucra undeva la Cercul polar. Se pare că partenerul lui avea ciroză, iar medicii s-au dat bătuţi. Dar el a reuşit să-i prelungească viaţa prescriindu-i să sară zilnic în apa îngheţată pentru câteva secunde, şi ulterior minute. Şocul apei asupra organismului avea să-i oprească curgerea sângelui în extremităţi, să-i încetinească pulsul şi, credea el, să forţeze regenerarea ficatului. De asemenea, avea să dea timp venelor de la baza esofagului să se vindece şi să se întărească.

— Şi ai crezut asta?

— Am găsit studiul şi l-am sunat pe cercetător.

— Ce s-a întâmplat cu bărbatul bolnav de ciroză?

— A murit din cauza pneumoniei.

Toate astea au rezonat puternic în mintea ei, unde au început să capete sens. — Mă temeam că vei spune asta. Şi-a muşcat buza de jos şi m-a întrebat: — Cât timp mai ai?

Am ridicat din umeri: — Mai aveam cam zece secunde înainte să apari tu.

S-a aplecat peste mine, lipindu-şi faţa roşie de a mea. Situaţia prindea treptat contur în mintea ei. — De asta nu mi-ai spus niciodată nimic. Ca să mă scuteşti de suferinţă.

— Mi s-a părut destul de egoist să-ţi cer să te îndrăgosteşti de cineva care mâine poate să nu mai fie.

— Nu ţi-a trecut prin gând că asta nu-i decizia ta?

— N-am vrut să suferi mai mult decât.

A reuşit să spună într-o şoaptă răguşită: — Niciodată n-am încetat să sper.

— Îmi place să cred asta.

Lănţişorul de argint al lui Daley s-a revărsat peste pieptul meu, dar nu i-am acordat atenţie. Acesta era destul de lung

ca pandantivul lui să mi se odihnească pe piept. În dreptul inimii. Ea a făcut o mişcare uşoară şi atunci pandantivul a sclipit puţin, apoi s-a lăsat peste inima mea.

Dar nu era pandantiv.

— M-am întors la spital, dar în patul tău era altcineva. M-am dus la Riggs, dar camera ta fusese eliberată. Apoi am mers acasă şi am aşteptat, dar n-ai venit. Câteva zile mai târziu, am găsit asta în cutia mea poştală. De lănţişor era agăţat inelul pe care i-l dădusem cu douăzeci de ani în urmă. Şi-a împletit degetele cu degetele mele şi mi-a aşezat mâna pe piept. După aceea a spus a doua oară, clătinând din cap:

— Niciodată n-am încetat să sper.

Fără să mai aştepte vreun răspuns din partea mea, şi-a înfăşurat picioarele în jurul meu, s-a lipit de mine şi m-a îmbrăţişat. — Am pierdut douăzeci de ani. Acum nu vreau să mai pierd nici măcar douăzeci de minute.

— Dee… Beau Pepto-Bismolul ca apa. Şi înghit pastile Turns de parcă ar fi Skittles. Cocteilul meu de seară este alcătuit din patru tablete de Alka- Seltzer cu napolitane Nilla Wafers. Am încercat toate tonicele cunoscute omului şi, în ciuda a tot şi a toate, nu fac altceva decât să amân inevitabilul. Nu pot să ţin boala în frâu şi nu am niciun control asupra ei.

— Vom merge la un specialist.

— Am fost la Denver. În Massachusetts. Rochester. Toţi spun acelaşi lucru.

Lacrimile i-au curs pe pieptul meu. — Este alegerea mea.

— Îţi dai seama ce spui?

— Cooper, te-am ales pe tine.

— Şi cât te va costa asta?

— Ştiu cât m-a costat. Mi-a atins obrazul cu palma. — De ce nu mă laşi să te iubesc?

Nu era pe lume ceva ce să-mi doresc mai mult.

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci despre ce-i vorba?

— Daley, nu se va termina bine. Am putea să mergem împreună prin supermarket, tu să-ţi întorci privirea pentru o clipă în altă parte, şi când te vei uita iarăşi la mine, eu voi fi o pată urâtă pe jos. Sau ai putea să mă săruţi seara de noapte bună, şi dimineaţa să te trezeşti lângă un cadavru în rigor mortis. Ai putea…

A încercat să zâmbească:

— De douăzeci de ani îmi doresc să te sărut seara de noapte bună.

— Sunt pe moarte, Dee. Trebuie să înţelegi asta. Pricepe ce-ţi spun. Nu vreau să te îndrăgosteşti de mine, fiindcă…

Acum plângea şi mai tare:

— Fiindcă ce?

— Fiindcă nu voi fi aici ca să te ţin în braţe.

Mi-a pus degetul pe buze şi a încercat să zâmbească:

— Toţi murim, Cooper, şi deja m-am îndrăgostit de tine. Alungându-mă, nu schimbi nimic. M-a sărutat îndelung, udându-mi faţa cu lacrimile ei sărate. Mi-ai spus odată că muzica ne curăţă din interior spre exterior. Că ne vindecă aşa cum nimic altceva nu ne poate vindeca. Şi-a lipit palma pe pieptul meu, în dreptul inimii, şi m-a întrebat: Mi-ai spus asta, nu-i aşa?

— Da, ţi-am spus.

— Şi ai fost sincer când mi-ai spus-o?

Am confirmat cu o mişcare a capului.

— Sigur?

— Da.

S-a ridicat, zicându-mi:

— Atunci, hai să vedem dacă-i aşa.

— Şi dacă se întâmplă ce-i mai rău?

Răspunsul ei a venit din rărunchi:

— Nu voi lăsa ca frica de ceea ce s-ar putea întâmpla să-mi răpească promisiunea a ceea ce poate să fie. Şi-a lipit fruntea de fruntea mea şi a mişcat încet capul dintr-o parte în alta. Trupul îi era cald, respiraţia ei m-a învăluit şi m-a lovit uşor cu palma dreaptă peste inimă când a repetat: Frica de ce s-ar putea întâmpla nu îmi va răpi promisiunea a ceea ce poate să fie.

Eu am clătinat din cap.

— Şi cum ai de gând să procedezi?

— Îţi voi cânta cântecele tale.

Am cuprins-o ocrotitor în braţe. Lacrimile ei zăgăzuite timp de douăzeci de ani îmi curgeau pe piept. I-am lipit capul de pieptul meu şi i-am şoptit:

— Tata te-ar fi iubit mult.

34

M-am uitat la ceas. Concertul lui Daley avea să înceapă în mai puţin de o oră. Când am încercat să mă ridic în şezut, lumea s-a învârtit în jurul meu ca un titirez. Nu ştiam cât sânge pierdusem în râu, dar bănuiam că mai mult ca de obicei.

— Să te duc la Cascadă.

— Lasă concertul. Te duc eu la spital.

— Dee, am fost la spital. Nu au ce să-mi facă…

A început să vadă clar realitatea.

— Deci aşa trăieşti tu? Aşteptând?

— Da.

— Atunci voi aştepta şi eu cu tine.

— Nu-i o idee bună.

Mi-a răspuns, strângând din buze:

— Să ştii că nu mă sperii, Cooper O'Connor. N-am de gând să plec nicăieri.

M-am ridicat clătinându-mă, dar am reuşit să mă ţin pe picioare. Vuietul din urechi îmi spunea că furtuna încă nu trecuse, ci doar stăteam în ochiul ei. Urma să fiu lovit şi de cealaltă jumătate a sa, şi atunci nu voi mai scăpa. De aceea am considerat că ar fi bine să pun o distanţă între mine şi Daley, dar nu ştiam cum să procedez.

— N-am mai fost la Cascadă din seara în care am plecat de acasă. Mi-ar plăcea s-o revăd. Asta era adevărat. Şi mă simt mai bine acum. Cred că pericolul a trecut deocamdată. Asta nu era adevărat.

zzz

Daley m-a îmbrăţişat ca la dans. — Să-ţi găsim nişte haine uscate mai întâi.

La Cascadă se adunase foarte multă lume. Majoritatea erau cupluri de vârstă mijlocie. Îndrăgostiţi, care se ţineau de mână. Echipa lui Daley era nemulţumită din cauză că nu venise mai devreme. Dar ea m-a condus până în rândul întâi, unde şedeau Big-Big, Mary şi alţi câţiva de la Riverview, şi m-a aşezat lângă Maiy.

— Dacă nu te simţi bine, fă-mi un semn şi.

— N-am să fac una ca asta.

Şi-a pus o mână în şold şi m-a mustrat: — Cum te aştepţi

să meargă lucrurile între noi, dacă tu nu vrei să faci ce-ţi spun?

În timp ce flirta aşa cu mine, mi-am dat seama că ea credea că întradevăr ar fi posibil ca starea mea de sănătate să se îmbunătăţească dacă va avea grijă de mine. Că aş putea să mă însănătoşesc. Că mai exista speranţă. Că am putea îmbătrâni împreună.

Mi-aş fi dorit foarte mult să-mi trăiesc viaţa iubind-o.

M-am forţat să-i zâmbesc, şi Daley a dispărut în culise. Chipul lui Mary s-a încruntat când s-a întors şi s-a uitat la mine. Şi-a lipit palma tremurătoare de obrazul meu şi m-a interogat:

— Cooper?

I-am răspuns, scuturat de frisoane: — Am răcit puţin, atât.

Big-Big s-a întors şi el spre mine cu îngrijorare în ochi:

— Ai să rezişti?

I-am făcut semn cu capul că da şi m-am înfăşurat mai strâns în al doilea pulover Mellie:

— Sunt bine.

Peste o jumătate de oră au apărut membrii corului, dar nu vedeam încă niciun membru al formaţiei muzicale. Daley vorbea cu un bărbat, despre care am presupus că este noul ei producător. Acesta nu-şi putea ascunde îngrijorarea din priviri. Daley l-a ascultat, şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a îndepărtat încet, dând din cap. Zece minute mai târziu, i-am văzut vorbind iarăşi, şi îngrijorarea de pe chipul lui Daley a crescut.

M-am ridicat clătinându-mă, mi-am adunat puterile şi m-am apropiat de ei.

— Ce se întâmplă?

— A izbucnit viscolul în Denver şi Front Range este blocat.

Trupa mea e în autobuz, pe şosea, şi nu poate să se mişte de acolo.

— Deci n-ai instrumentişti?

Daley a clătinat din cap:

— Vor anula concertul.

M-am uitat prin amfiteatru.

— Oamenilor nu le va plăcea asta.

Şi-a exprimat acordul din priviri. McPhersonul ei era pe scenă, în suportul său.

— Putem să cântăm ca pe vremuri, i-am zis.

Ea mi-a ignorat remarca şi şi-a lipit palma de fruntea mea:

— Eşti palid.

— Mă voi simţi mai bine după ce vom începe.

— Nu cred că-i o idee bună.

M-am întors spre producătorul ei şi am arătat cu degetul spre McPherson:

— Poţi să o conectezi la o doză fără cablu?

Acesta s-a uitat întrebător la Daley, care i-a explicat:

— Se oferă să ţină locul trupei.

— Întregii trupe? a întrebat el neîncrezător. Şi cine eşti tu?

I-a răspuns Daley în locul meu:

— E Cooper O’Connor, textierul.

Producătorul nu a părut impresionat:

— Ce cântec a scris?

— Pe toate, — i-a răspuns Daley uitându-se spre mine:

Producătorul m-a cercetat cu atenţie şi i s-a adresat tot lui Daley:

— Nu arată prea bine. Eşti sigură că e în stare sa.

De data asta am răspuns eu:

— Am nevoie de cinci minute şi… Apoi m-am întors spre Daley şi i-am zis: Vreau o favoare.

— Orice, — mi-a zis zâmbind.

I-am explicat ce vreau, mi-am trecut McPhersonul în jurul gâtului şi m-am îndreptat spre toaletă. Mă îndoiam că mă va ajuta prea mult, dar odată ajuns acolo, am băut ce mai rămăsese în sticla de Pepto şi am introdus un pachet întreg de Turns în gură.

Afară, am auzit publicul aplaudând, şi apoi am auzit vocea lui Daley în microfon:

— Dragii mei, am o veste proastă. Trupa mea este împotmolită undeva la ieşirea din Denver. Producătorul mi-a sugerat să anulăm spectacolul.

Publicul a început să huiduie şi să strige remarci jignitoare la adresa mamei producătorului şi sugestii în legătură cu ce ar trebui să-şi facă lui însuşi.

Daley a râs:

— I-am spus că veţi reacţiona aşa.

Publicul a încetat să huiduie, iar câţiva au aplaudat şi au fluierat.

— Deci vom proceda puţin diferit în seara asta.

Simţind că nu e totul pierdut, publicul a început să aplaude zgomotos.

— Dacă sunteţi de acord, vom susţine tot concertul doar cu un pian, o chitară şi vocile noastre. În felul ăsta veţi putea auzi toate greşelile pe care s-ar putea să le facem.

Publicul a râs şi a aplaudat.

Big-Big a intrat în toaletă şi m-a găsit cu sticla goală de Pepto într-o mână şi cu ambalajul de la Turns în cealaltă. M-a întrebat ridicând din sprâncene:

— Ştii ce faci?

— Nu, i-am răspuns, aruncând totul la gunoi şi ştergându-mi sângele de pe mâini. După ce am terminat, m-am uitat

la el şi i-am zis:

— Am nevoie de o favoare.

— Ba ai nevoie să fii în pat.

— Crezi că ar ajuta la ceva? i-am replicat încruntat.

— Nu, dar m-ar face să mă simt mai bine. În sensul că nu m-aş mai simţi atât de neajutorat.

— Dacă vrei să mă ajuţi.

Ochii lui Big-Big s-au umplut de lacrimi când i-am vorbit despre dosarul de la notar şi l-am rugat să se asigure că acesta va ajunge unde trebuie. Să aibă grijă ca toate nevoile lui Mary să fie îndeplinite. Să-i spună lui Frank cine a fost patronul lui. Să-i viziteze pe Jubal şi pe mama lui, şi să-i ducă una din chitarele mele. Şi să verifice din când în când ce mai face Daley.

În cele din urmă, i-am zis: — Dacă se va întâmpla ceea ce cred eu că se va întâmpla… n-o lăsa pe Daley să vadă. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: — Nu va fi o privelişte frumoasă.

— Şi cum rămâne cu toţi oamenii ăia de acolo?

— Scoate-mă de pe scenă, atât.

S-a uitat într-o parte, a clătinat neputincios din cap, apoi mi-a făcut semn că da, aşa va face. Vocea lui adâncă şi blândă mi-a ajuns până în adâncul sufletului: — Cooper…

M-am întors spre el. Faţa îi strălucea într-o nuanţă de brun roşiatic: — Da?

— Am mai trecut prin asta.

Am zâmbit. Mai trecuse, într-adevăr. — Am trăit vremuri bune aici, nu-i aşa?

— Aşa-i. Toţi trei. Şi-a şters faţa cu batista şi mi-a zis: — Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun mai demult. A vârât mâna în buzunar şi a scos un plic.

— Plecaseşi de trei, poate de patru ani. Era multă linişte aici şi tatăl tău îmbătrânise deja. Acum nu mai predica. Într-o seară şedeam amândoi şi ascultam radioul, sorbind din cafea, cum făceam de obicei. Şi deodată am auzit o şoaptă în microfon care zicea: — Ia-te după mine, şi cântă. Am ştiut din prima clipă că eşti tu. Nici măcar n-a mai stat să termine cafeaua. Chiar în seara aia a plecat spre Nashville.

— Tata a fost în Nashville?

Big-Big a continuat: — A închiriat o cameră la un motel şi a încercat să te găsească. A lipsit câteva săptămâni. N-am mai primit nicio veste de la el. Apoi dintr-odată a apărut. Mi-a zis că plecaseşi într-un turneu cu o fată, Daley. Cumpărase un album de-al ei. Multe seri am şezut împreună pe verandă ascultându-te acompaniind-o la chitară. A zâmbit mult anul acela. Mai târziu a auzit că te-ai întors şi că înregistrezi un nou album. Nu-şi mai încăpea în piele de fericire.Aşa că i-am zis: — De ce nu te duci să-l vezi? Atât i-a trebuit. S-a dus iarăşi la Nashville.

Într-una din dimineţile care au urmat, eu, rămas acasă, ascultam ştirile naţionale şi pe ecran a apărut chipul unei fete frumoase care a povestit despre tine şi despre incendiu; a spus că nu-i sigură că vei supravieţui… Nu peste mult s-a întors şi tatăl tău. Abia a reuşit să coboare din maşină. Am înţeles totul, după expresia feţei lui. Era foarte bolnav. Şchiopăta. Tuşea. S-a prăbuşit de îndată ce a intrat în casă. Am făcut tot ce am putut. Am dormit pe un pat de campanie în camera lui. Am adus medici, care l-au îngrijit cât au putut de bine. El a încercat să se ţină tare, dar era foarte bolnav…

Piesele răzleţe ale puzzle-ului vieţii mele începeau să se asambleze încetul cu încetul.

— Big-Big?

Nu mi-a răspuns.

L-am întrebat iarăşi: — De ce a murit tata?

S-a întors ca să nu-i văd faţa.

— Big-Big, te rog.

— Din cauza complicaţiilor.

— Complicaţii de la ce?

De data aceasta s-a întors spre mine şi m-a privit în faţă: — De la un incendiu.

— De la un *incendiu*? Cuvintele mi-au ieşit din gură în timp ce adevărul lor mi-a izbit inima. Am reuşit totuşi să bâigui: — Big-Big?

El a ţâţâit slab, şi-a dres glasul şi a continuat: — S-a luptat serios cu boala. A mers în fiecare zi să se scufunde în râu. Rămânea acolo până când se învineţea de frig. Şi starea i s-a ameliorat o vreme, până când infecţia i-a atins plămânii. Într-o dimineaţă l-am auzit când stătea la birou. Tuşea des şi expectora. Atunci am înţeles că boala i se agravase şi că trebuia să chemăm un medic. Ajuns aici, Big-Big a înghiţit în sec şi a strâns din buze. Apoi a continuat cu un glas stins, estompat de amintiri şi de durere: — în ziua aceea… era aici, şedea la birou, ca întotdeauna. Scria ceva. Dar apoi a început să tuşească şi să se sufoce. Aşa că s-a ridicat de la birou şi a venit la mine. Mi-a zis ce-şi dorea şi m-a pus să-i dau cuvântul de onoare, deci i l-am dat. După aceea mi-a dat o scrisoare şi a pornit spre râu. L-am întrebat dacă vrea să merg şi eu cu el, dar a clătinat din cap zâmbind, aşa că l-am urmărit din priviri cum se îndepărtează. A spus că se întoarce imediat.

Big-Big a răsucit plicul în mâini. Scrisul tatălui meu de pe el era inconfundabil.

— L-am auzit tuşind în timp ce se îndrepta spre râu. Apoi a încetat să mai tuşească şi s-a făcut linişte. Mi-am zis că ar trebui să mă duc şi să văd ce se întâmplă. Am început să alerg spre râu, dar panta dealului e-abruptă, iar eu sunt greoi, prin urmare a trebuit să mă opresc ca să-mi trag sufletul. Când am ajuns acolo, a fost deja prea târziu. Dispăruse. L-am căutat toată ziua şi toată noaptea. L-am căutat în râu, centimetru cu centimetru. L-am găsit abia două zile mai târziu. A întins mâna spre Cascadă. — Curentul l-a dus mult mai departe decât am crezut. L-am găsit cu mâinile pe burtă în bazinul de sub Cascadă.

Am încercat să spun ceva, dar nu mi-am găsit cuvintele.

Big-Big a dat înţelegător din cap, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji: — Mi-a cerut să nu-ţi spun nimic. M-a pus să-i dau cuvântul de onoare.

— Dar… cum ai putut? Doar ai văzut toate lacrimile mele şi ştii că sunt cu un picior în groapă.

Mi-a răspuns fără să se uite la mine: — I-am zis că oamenii trebuie să ştie adevărul când e vorba de inima lor. De dragostea lor. S-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte, după care a continuat: — Asta a fost acid pentru stomacul meu timp de douăzeci de ani. M-a ros pe dinăuntru. A scuipat şi a râs forţat: — Dar ştii cum era tatăl tău.

— Atunci de ce-mi spui acum?

— Mi-a zis să-ţi dau asta, dacă…

— Dacă ce?

Lacrimi mari i s-au rostogolit pe obraji până la bărbie. — Dacă are legătură cu inima ta. Dacă cunoaşterea adevărului poate să facă diferenţa dintre viaţa cu dragoste… şi viaţa fără.

Buza de jos a început să-i tremure: — Nu eşti singurul care

a suferit în aceşti douăzeci de ani. De flecare dată când te văd pe tine, îl văd pe el. Şi de flecare dată când cânţi… A clătinat din cap, şi-a suflat nasul în batista albă, a împăturit-o şi şi-a vârât-o înapoi în buzunar. — N-am văzut niciodată un tată care să-şi iubească fiul aşa cum te-a iubit el pe tine.

A întins scrisoarea la jumătatea distanţei dintre noi, cu degetul odihnindu-i-se pe ceva din interiorul plicului. — L-a căutat trei zile. De dimineaţa până seara. L-a găsit printre nişte stânci, când ultimele raze ale soarelui se reflectau din apă…

Când am deschis plicul, mi-au tremurat mâinile. Scrisoarea purta data zilei în care murise.

Dragă fiule,

Acum, când îţi scriu aceste rânduri, boala nu mi se ameliorează deloc. Am o infecţie la plămâni de care nu pot să scap. Trei serii de antibiotice n-au avut niciun efect. Lucrez la scrisoarea asta de o săptămână, dar de fiecare dată când o citesc, îmi dau seama că nu spune ceea ce inima mea ar vrea să spună, aşa că o rup şi o iau iarăşi de la capăt. Dar timpul care mi-a mai rămas este scurt. Te rog să-i îngădui bătrânului tău tată să-ţi spună câteva ultime cuvinte.

Nu ştiu dacă ai aflat, dar am venit la Nashville. Am vrut să-ţi spun că-mi pare rău, să-ţi văd zâmbetul, să te îmbrăţişez, să-ţi aud glasul. Am vrut să spun tuturor pe care aveam să-i întâlnesc că eşti fiul meu. Te-am găsit într-o seară, pe când cinai cu Daley. Eraţi amândoi la o masă în grădina unui restaurant. Nu te mai văzusem niciodată atât de fericit. Atât de matur. Şi zâmbetul de pe chipul tău! Râsul din glasul tău! Tandreţea atingerii tale!

Apoi Daley! Felul cum se uita la tine, te ţinea de mână, te

prindea de braţ şi se lipea de tine, felul cum admira inelul pe care i-l dăruiseşi… mi-au amintit de mama ta. Mama ta a fost o fiinţă foarte sensibilă. Mâinile ei au fost ca două sonare sau ca două antene. îi plăcea să ştie mereu unde se situa în relaţie cu mine. Spunea că eu sunt ancora ei. Mi-a fost uşor să văd că asta erai şi tu pentru Daley, şi cred că mama ta ar fi iubit-o.

M-am apropiat suficient de mult ca să vă aud vorbind despre înregistrarea unui album în studioul producătorului vostru, Sam parcă îi spuneaţi. Atunci mi-am zis că ar fi mai bine să vă las să vă bucuraţi de cină şi că am putea să ne întâlnim în altă seară. Am vrut să fac totuşi ceva frumos pentru voi înainte să plec, aşa că v-am plătit consumaţia şi l-am rugat pe ospătarul şef să vă ducă şampanie şi trandafiri.

Sper că v-a adus.

Nu mi-a fost greu să dau de casa lui Sam, aşa că am aşteptat până vineri seara, când ştiam că veţi termina de înregistrat albumul. Speram să te prind singur. Speram că vom avea ocazia să discutăm. Dacă aş fi văzut că eşti încă supărat, aş fi plecat fără să provoc vreo scenă. Am considerat că s-a ivit prilejul când te-am văzut dispărând în clădirea aceea din spate.

Atunci am auzit explozia.

Când am ajuns la tine, erai plin de sânge, hainele îţi luaseră foc şi erai prins sub nişte grinzi. Nu am crezut că vei supravieţui. Singurele cuvinte care ţi-au ieşit din gură au fost: — Tată, îmi pare rău… Atunci am înţeles că ar fi trebuit să vin mai demult la Nashville.

Fiule, nu am nimic să-ţi iert. Absolut nimic. Te-am iertat din clipa în care ai plecat de acasă. Nu poţi să mă loveşti destul

de tare ca să mă faci să te urăsc. Adevărul este că eu sunt cel căruia trebuie să-i pară rău. Ştiu că pot fi poruncitor şi impunător. Ştiu că sunt autoritar. Dacă te-am făcut să crezi că vreau să te ţin sub papuc, îmi pare rău. Sincer. Iartă-mă.

Nu acestea-mi sunt simţămintele faţă de tine. Poate că felul meu de a te proteja şi de a te ţine aproape nu a fost metoda cea mai bună. Poate că aş fi putut face mai mult. Poate că ar fi trebuit să procedez altfel.

Dacă Big-Big ţi-a dat scrisoarea asta, înseamnă că în viaţa ta s-a întâmplat ceva care să-l determine să creadă că ceea ce ţi-am spus, în ciuda durerii pe care ţi-o va cauza, te va ajuta într-un fel sau altul. Trebuie să ştii că i-am cerut să ţină secret boala mea şi cauza morţii mele. L-am pus să-şi dea cuvântul în acest sens. Dacă asta te necăjeşte, învinovăţeşte-mă pe mine. Am încercat doar să te împiedic să crezi că eşti în vreun fel de vină pentru ce mi s-a întâmplat. Nu eşti de vină. Şi înainte să începi să mă contrazici, să ştii că nicio putere de pe pământ nu m-ar fi putut împiedica să alerg prin foc după tine. Nici atunci, şi niciodată.

Acum că ştii adevărul, dă-mi voie să-ţi spun ce ţi-aş fi spus în seara aceea. Ştiu – întotdeauna am ştiut – că ceea ce ai – darul care este în tine – e special. E diferit de tot ce am auzit vreodată. Cele mai multe dintre amintirile mele dragi sunt cele cu tine cântând. Încă din noaptea aceea cu furtuna. Sunetul care iese din tine este lucrul cel mai frumos pe care l-am auzit vreodată. E ceva nepământean. Şi chiar dacă muzica te duce departe de Buena Vista, Cascada este şi va rămâne mereu căminul tău muzical. Ştiu că s-ar putea să sune dur ce-ţi spun, dar nu lăsa ca ceva, orice, să-ţi stea în cale. Uneori trebuie să cântăm acoperiţi

de cicatrici. Uneori un cântec este singurul lucru ce vindecă zdrobirea din noi. Singurul lucru care frânge lanţurile inimii. Jimmy m-a învăţat asta după moartea mamei tale. Să ai grijă de el.

Dacă eşti în furtună, dacă cerul ţi-e întunecat şi fulgerele au incendiat lumea din jurul tău, dacă ţi-este frică, suferi, sau poate rezervele de speranţă ţi s-au epuizat, adu-ţi aminte de copilul neînfricat care s-a lepădat de sine pe banca aceea de lângă pian şi... i-a dat drumul. Nu lăsa ca frica de ceea ce s-ar putea întâmpla să-ţi răpească promisiunea a ceea ce poate să fie.

Te iubesc. Te-am iubit mereu. Niciodată nu vei fi prea departe.

Cu drag,
Tata

Pe fundul plicului, lipit cu bandă adezivă, era inelul meu cu stejar.

35

Nu-mi venea să cred că tata găsise inelul. Cât timp îl căutase? La el se referise Big-Big? Trei zile? Şi unde îl găsise? Când l-am aruncat de pe scenă, l-am azvârlit cu multă furie, şi în clipa în care a dispărut în întunericul nopţii, am crezut că a dispărut pentru totdeauna. Mi l-am pus înapoi pe deget, şi n-am simţit nici vinovăţie, nici ruşine, nici durere, nici suferinţă, ci asumare. Identitate. Apartenenţă. Cu scrisoarea tatei într-o mână şi cu inelul pe cealaltă, am simţit ceva ce nu mai simţisem de multă, multă vreme.

Mi-am adus aminte de cina aceea cu lumânări, cu râsete. Au fost momentele noastre cele mai fericite, dar întotdeauna crezusem că Sam ne trimisese şampania şi trandafirii. M-am simţit vinovat că îl creditasem pe Sam pentru bunătatea tatălui meu.

Daley a păşit pe scenă sub lumina reflectoarelor. Se simţea foarte confortabil în faţa publicului. Era îmbrăcată în blugi prespălaţi şi într-o cămaşă albă, încheiată de sus până jos.

Se simţea bine în pielea ei. Fără umbră de prefăcătorie. *Mă accepţi sau nu*, *orice-ai face*, *sunt aici ca să-ţi dau ce am mai bun*. Va suferi un timp, dar apoi îşi va reveni. Era puternică.

S-a apropiat de microfon şi a spus: — Aş vrea să vi-l prezint pe cantautorul cel mai talentat pe care îl cunosc. El a scris toate cântecele mele bune. Poate că aţi auzit despre el acum douăzeci de ani, când am debutat la Ryman. Dar pentru a-i face prezentările, doresc să-l invit pe scenă pe omul care-l cunoaşte mai bine decât oricine. Domnul Ivory «Big-Big» Johnson.

Big-Big a urcat treptele şi simpla lui prezenţă a stârnit rumoare. Cei cinci mii de spectatori s-au cufundat într-o tăcere adâncă, atunci când uriaşul de doi metri cu umeri largi, piele tuciurie, priviri pătrunzătoare, păr alb ca neaua şi cu un zâmbet larg şi cald s-a oprit în faţa microfonului.

Big-Big şi-a şters fruntea cu batista şi apoi şi-a dres glasul. Când a început să vorbească, în stânga mea a apărut un cameraman şi pe ecranul uriaş din spatele lui s-a lăţit faţa mea. Eu mă uitam la Big-Big pe scenă.

Iar el se uita la mine, pe ecran. Când a arătat spre mine şi a început să vorbească, toate privirile s-au îndreptat spre

ecran.

— Îmi aduc aminte când băiatul ăsta a fost mic. Da, da. Avea vreo trei ani. Poate patru. Un ţânc cu părul până pe umeri şi cu ochii cei mai verzi pe care i-am văzut vreodată. Liniştit, curios. Blând. Dar nu confundaţi blândeţea cu slăbiciunea, fiindcă într-o zi, după ce a mai crescut puţin, un băiat mai mare i-a luat îngheţata. I-a luat banii de mâncare. Şi el n-a acceptat asta. A sărit în picioare, şi-a şters lacrimile şi s-a năpustit asupra băiatului, luându-şi banii înapoi. îmi aduc aminte că am râs. Aşchia nu sare departe de trunchi. Vedea în alb şi negru. Pentru el nu existau nuanţe de gri. Deja de pe atunci avea umeri laţi. A fost un copil vânjos. Cu maxilar pătrăţos. îmi venea cam până la talie. Şi avea mâini mari. îmi amintea de un căţeluş cu gheare lungi.

Când am ieşit din închisoare, tatăl lui, omul care a construit locul ăsta, m-a chemat la micul dejun şi mi-a hrănit atât trupul, cât şi sufletul. Apoi mi-a oferit ceva de lucru. A fost singurul om care mi-a dat o şansă, şi – având în vedere trecutul meu – nu meritam o şansă. Asta s-a întâmplat pe vremea evanghelizărilor în cort. În perioada lor de apogeu. Când licuricii încă mai luminau câmpurile. Înainte ca majoritatea dintre voi să se fi născut. Băiatul ăsta stătea lângă mine în cort, undeva în culise. La început m-am simţit inconfortabil în prezenţa lui. Mi-am zis: *Oare băiatul ăsta nu vede culoarea pielii mele*? *Nu ştie unde am fost*? *Nu ştie ce-am făcut*?

Dacă a ştiut, nu i-a păsat. A stat acolo lângă mine, cu o mână la buzunarul pantalonilor mei, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze şi uitându-se la tatăl lui care vorbea cu Biblia într-o mână şi scăldat în sudoare. Vorbea

despre eliberarea captivilor. Despre înnoirea tuturor lucrurilor. Despre găsirea a ceea ce era pierdut. Uneori, când vocea tatălui începea să tune şi să fulgere, băiatul mă apuca de mână. Eu mă uitam la el şi-mi spuneam: *Dumnezeu trebuie să fie bun*, fiindcă ţineam de mână cel mai bun lucru pe care îl cunoscusem vreodată. Şi în timp ce toată lumea se uita la tatăl lui, băiatul părea distras. De parcă ar fi auzit ceva ce noi ceilalţi nu puteam auzi. De parcă o ureche ar fi ascultat ce se întâmplă pe lumea asta, dar cealaltă ar fi fost atentă la ce se întâmplă într-o altă lume.

Apoi băiatul a mai crescut. Şi nu peste mult, m-am aşezat într-o zi la pian şi m-am uitat la mulţime, la miile de oameni care veneau. Şi-au parcat maşinile în ploaie şi au umplut cortul. Erau oameni şi afară, în întuneric. Veniseră cu toţii să-l asculte pe tatăl lui, care avea un dar special. N-am mai văzut pe nimeni ca el. îmi amintesc că prima dată când ne-am adunat în locul ăsta, aici, pastorul a vorbit despre războiul din cer. A spus că balaurul a fost aruncat pe pământ ca un fulger. Că s-a războit cu femeia şi că a fost cuprins de o mânie mare. Şi în timp ce el vorbea, afară s-a întunecat teribil, norii au acoperit luna. N-am mai putut să-mi văd nici mâna ţinută în faţa ochilor. Şi atunci un fulger a spintecat cerul şi a lovit cortul. Băiatul şi cu mine am sărit cât am putut de sus, şi băiatul m-a prins de picior. Tremura ca o frunză. Şi eu la fel. Mi s-a ridicat părul pe braţe. Cortul s-a umplut de fum, fiindcă fulgerul îl lovise şi îi sfăşiase pânza. Deasupra s-a deschis cerul şi toţi s-au pocăit. Cei care nu se pocăiseră înainte, s-au pocăit atunci, iar cei care erau deja pocăiţi, s-au mai pocăit o dată. Dar băiatul stătea în spatele meu şi se uita pe furiş spre pian. Şi când fumul a

umplut cortul şi oamenii au început să ţipe şi să-L cheme pe Domnul în ajutor, băiatul s-a ascuns sub bancă. S-a ghemuit acolo. Atunci tatăl lui s-a strecurat până la el, a întins braţul, l-a scos de acolo, l-a aşezat pe bancă şi i-a şoptit ceva la ureche. Aşadar băiatul, în timp ce lumea era cuprinsă de flăcări şi prăpăd, în timp ce oamenii ţipau, se băteau între ei şi se urau unii pe alţii, a atins clapele pianului. Şi-a plimbat degetele peste ele ca şi cum ar fi citit ce aveau de spus. Ca şi cum ar fi purtat cu ele o conversaţie pe care nimeni altcineva nu putea s-o audă.

M-am uitat în sus, şi am văzut cortul arzând deasupra băiatului, unde fulgerul lovise, dar băiatului nu-i păsa. El încă mai vorbea cu clapele pianului. Oamenii fugeau afară. Ţipau. Se împiedicau de scaune. Se călcau unii pe alţii în picioare. Era haos. Am crezut că tatăl lui avea dreptate, că a venit sfârşitul lumii. Dar băiatul nu credea asta.

Îl văd de parcă ar fi fost ieri. îl văd clar ca într-o fotografie. S-a uitat cu ochi mari la tatăl lui. Şi tatăl lui s-a uitat în jos la el, zâmbind. Şi aşteptând. Lumea întreagă se prăbuşea în jurul lui, dar el îi zâmbea băiatului. Putea să fie sfârşitul lumii. Armaghedonul. Dar el a închis cartea, a scos batista din buzunarul de la spate şi şi-a şters fruntea. Lumina flăcărilor îi juca pe faţă. Fumul se înălţa gros. După ce şi-a împăturit batista şi a pus-o înapoi în buzunar, a dat din cap şi a şoptit: «Hai.» S-a uitat la clape şi a zis: «Dă-i drumul.»

Băiatul nu s-a mişcat. A întrebat doar cu voce tare, ca să se facă auzit peste vuietul furtunii: «De unde ştii că am asta-n mine?»

Tatăl i-a răspuns fără să ezite: «L-am văzut pe El punând darul în tine.» Băiatul tremura, aşa că tatăl lui i-a zis: «Fiule… dă-i drumul.»

Puteţi să credeţi ce vreţi, puteţi să spuneţi că-s nebun, că-s mincinos, dar am fost acolo. La doar câţiva paşi. Am văzut totul cu ochii mei. Nu ştiu de unde a primit darul, nu ştiu cum s-a întâmplat, nu ştiu absolut nimic. Dar ştiu că băiatul s-a uitat la oameni, apoi la clape, şi a făcut ce i-a cerut tatăl lui să facă. Şi-a deschis gura, şi-a mişcat degetele şi i-a dat drumul.

Şi când i-a dat drumul… s-a auzit tunetul.

Aceea a fost noaptea când a bubuit tunetul.

GŞs)

Noaptea furtunii mi s-a derulat în minte. Pentru o fracţiune de secundă, am simţit ploaia înţepându-mi obrazul, mirosul de pământ reavăn, ce poate fi simţit numai după ploaie, şi cântecul în degete. Apoi am simţit o gâdilătură tot mai puternică în gât, ce m-a forţat să expectorez în batistă sânge de o culoare întunecată şi ceva ce aducea a zaţ de cafea.

Daley mă conectase pe mine şi McPhersonul la microfoane wireless. Asta îmi dădea libertate de mişcare, îmi permitea să mă plimb. În timp ce îmi aşteptam intrarea, un bărbat a apărut în stânga mea. Avea umeri largi, purta o jachetă neagră şi s-a aşezat pe un rând din spate. Părul blond deschis îi ajungea până la umeri. Înfăţişarea lui mi s-a părut familiară. De asemenea, felul relaxat în care îi cădeau umerii şi aspectul mâinilor.

Citea dintr-o carte; l-am înconjurat de la câţiva paşi distanţă, străduindumă să nu mă holbez la el, dar m-a observat şi s-a uitat la mine. Avea pielea bronzată, trăsături frumoase ce exprimau blândeţe şi ochii îi erau verzi ca smaraldul. M-am uitat mai bine la el, nevenindu-mi să cred. Trecuseră douăzeci de ani de când îl văzusem ultima dată,

dar nu îmbătrânise deloc.

L-am înconjurat, l-am atins cu palma pe umăr, după care m-am tras puţin înapoi: — Bună.

Nu mi-a răspuns nimic, mi-a făcut doar semn cu capul.

I-am zis: — Mă bucur că te văd. Mi-a fost dor de tine.

— Şi ţie ţi s-a simţit lipsa. Când a vorbit, mi-am amintit vocea lui.

— Te-am căutat în Nashville.

— Ştiu.

M-am apropiat de el. Mirosea a rozmarin şi a încă ceva, ce nu puteam identifica. Poate a ulei de arbore de ceai. — Ce te-a determinat să te întorci?

A închis cartea, s-a ridicat în picioare şi s-a uitat în jos la mine: — Ce te face să crezi că am plecat vreodată?

— Ai fost aici tot timpul?

— Nu tocmai.

Am tuşit, expectorând iarăşi sânge şi zaţ de cafea. A văzut şi el, şi a ridicat uşor o sprânceană. M-am şters la gură, mi-am împăturit batista şi m-am uitat spre scenă. L-am întrebat: — Crezi că voi rezista până la sfârşit?

Mi-a răspuns fără nicio ezitare: — Nu.

Vuietul din urechi creştea tot mai mult. M-am uitat la oamenii din jur, la Daley care era singură pe scenă, la Big-Big, şi apoi la chitară. — Aş vrea să termin ce a fost început în mine.

— De ce?

N-am ştiut ce să-i răspund. — Ultima dată când am fost aici, am spus nişte lucruri. Lumina reflectată de inel mi-a atras atenţia. — Şi am făcut nişte lucruri…

Bărbatul s-a uitat spre scenă: — îmi aduc aminte.

Am înghiţit în sec: — Lucrurile alea au lăsat cicatrici în

mine. Pe dinăuntru. Mă poticnesc de multe ori în ele.

N-a părut impresionat de dezvăluirea mea. — Şi?

— Uneori mi-aş dori să pot da timpul înapoi şi s-o pot lua de la capăt…

— Nu există luat de la capăt.

— M-am gândit doar că…

— Ce te-ai gândit?

— M-am gândit că singurul mijloc pe care îl ştiu ca să scap de ele e să dăruiesc ceea ce am refuzat să dăruiesc.

— Ce ai refuzat să dăruieşti?

I-am răspuns ridicând din umeri: — Cântecul meu.

— Oare n-ar fl trebuit să te gândeşti la asta acum douăzeci de ani?

— Ba da. Şi în flecare zi de când am plecat de aici am suferit tot mai mult.

A luat cartea şi a vârât-o la spate, între curea şi şira spinării. Apoi a întins mâna şi şi-a dus degetul în faţa gurii mele, spunându-mi: — Scoate limba.

— Vrei să scot limba?

A înclinat puţin capul şi a aşteptat.

Când am scos limba, mi-a atins-o cu vârful degetului. A fost prima dată când m-a atins, şi când a făcut-o, am simţit o căldură mare. Ca o flacără. Cum ţinea mâna atât de aproape de mine, i-am observat bătăturile de la vârfurile degetelor – erau ca ale mele. Mi-a indicat intervalul din faţa mea şi mi-a zis: — Du-te.

Eu am arătat spre bătăturile lui şi l-am întrebat: — Cânţi la chitară?

Mi-a răspuns cu un chip inexpresiv: — Puţin.

Am făcut un pas înainte, apoi m-am oprit: — Ar trebui să cântăm împreună cândva.

S-a aplecat spre mine, până când faţa lui a ajuns la doar câţiva centimetri de a mea: — Am cântat împreună. Respiraţia lui mi-a încălzit faţa. Am aşteptat douăzeci de ani ca să spui asta.

— Adevărat? M-am scărpinat în cap şi l-am întrebat: — De ce nu mi-ai zis nimic mai devreme?

— Am strigat din răsputeri.

— Atunci cum se face că nu te-am auzit niciodată?

Mi-a atins pieptul, chiar deasupra inimii. — Fiindcă n-ai ascultat.

— Bine zis.

— Mulţumesc.

— Pot să te mai rog ceva?

Mi-a răspuns pe un ton indiferent: — Poţi să mă rogi orice.

— Dacă starea mea se va înrăutăţi.

— Dacă?

M-am corectat: — Bine, *când* starea mea se va înrăutăţi, vrei, te rog, să stai între Daley şi mine? N-aş vrea să vadă…

— E prea târziu pentru asta, acum.

— Dacă tata ar fi fost aici, ţi-ar fi spus că niciodată nu-i prea târziu. Că nimic nu ne poate descalifica vreodată. Că orice s-ar alege de noi, că orice greşeşli am face, putem întotdeauna să ne întoarcem. Să venim acasă.

— Deci ai ascultat.

Am ridicat din umeri.

— De ce contează asta pentru tine?

M-am uitat la Daley care era pe scenă.,A suferit mult. Multe suferinţe i le-am provocat chiar eu. Nu vreau s-o îndurerez mai mult decât am îndurerat-o deja.

O lacrimă i s-a rostogolit pe faţă şi a căzut pe obrazul meu. S-a uitat la Daley, apoi iarăşi la mine, şi a aprobat din cap.

Am făcut un pas spre scenă, apoi m-am întors şi i-am vorbit mai tare ca înainte: — îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat înainte.

— Şi mie.

Între noi mai erau multe lucruri nerostite, dar când m-am uitat iarăşi după el, deja dispăruse. Tot la câteva minute, mă străbătea câte un fior. Dezintegrarea îşi urma cursul. Am fost destul de sigur că voi reuşi să rezist până la sfârşitul concertului, dar nu şi până dimineaţă. De aceea, am avut nevoie de un plan de ieşire care să n-o includă pe Daley.

Asta însemna că încă nu eram mort şi că trebuia să cânt.

Ecoul vocii lui Big-Big tocmai se stingea între stânci. Mi-am adus aminte de furtuna aceea violentă şi de tata venind din spatele cortului doar cu Jimmy. În memoria acelui moment, am început să execut o percuţie ritmică pe lemnul chitarei.

Percuţia şi ciupirea corzilor cu degetele i-au făcut pe cei cinci mii de spectatori să se ridice în picioare şi să cânte, aplaude, bată ritmul din palme, ovaţioneze. Am înaintat încet pe interval, amintindu-mi cum înaintase tata. Fără să se grăbească. Croind-şi drum printre oameni. Un reflector o lumina pe Daley pe scenă. Celălalt mă lumina pe mine. În timp ce înaintam încet, corul a început să murmure. Apoi s-a auzit pianul picurându-şi sunetele. Big-Big a intrat la momentul potrivit, acompaniindu-mă uşor cu degetele lui groase. Efectul covorului de sunete era învăluitor. Dar deşi era frumos, i-a lipsit strălucirea şi maiestatea până când a deschis Daley gura şi a lăsat cuvintele să se reverse.

Am urcat pe scenă, fascinat. O parte din mine cânta. Cealaltă o urmărea pe ea dăruindu-se în cântec. Zâmbetul de pe chip era expresia absolută a emoţiei ce îi cuprinsese

întregul trup. Fiecare muşchi, fiecare impuls, fiecare bătaie a inimii avea un singur punct central – cântecul care irumpea din ea.

În timp ce degetele mele făceau acordurile şi ciupeau corzile, mi s-au deschis zăgazurile sufletului şi am început să dau drumul cântecului pe care îl ţinusem în mine timp de douăzeci de ani.

36

O oră mai târziu, Daley s-a oprit cât să-şi tragă sufletul, şi pe scenă s-a instalat o pauză firească. Atunci cineva a strigat în liniştea care s-a lăsat: — Fiul predicatorului!

Daley s-a întors spre mine şi a ridicat din umeri: — Eu zic s-o facem. M-am uitat de pe scenă la ceea ce devenise Cascada – locul pe care tatăl meu îl construise. — Cred că şi tata ar fi fost de acord, — mi-am spus cu voce tare.

— Ce-ai zis? m-a întrebat Daley.

— Am zis că eşti frumoasă.

Vocea din sală mi s-a părut cunoscută. Am cercetat rândul din faţă şi am identificat un bărbat cu glugă; acesta sorbea dintr-o băutură nealcoolică, muşca dintr-un hot-dog şi îşi rezema picioarele de marginea scenei. Era suficient de aproape de mine ca să simt mirosul hot-dogului. Era un miros familiar… varză şi brânză urât mirositoare.

M-am aplecat înainte, şi de sub glugă m-a privit Blondul. L-am întrebat: — Tu ai fost?

Nu mi-a răspuns nimic.

— Dar parcă ziceai că nu ai fost în Nashville.

A mai muşcat o dată din hot-dog şi s-a murdărit la colţul gurii cu muştar: — N-am spus niciodată asta.

— Ba da. Am arătat spre locul în care vorbiserăm înainte. — Tocmai ai spus…

— Am spus: «Ce te face să crezi c-am plecat?»—

— Exact.

— Cooper, nu m-am referit la un loc.

L-am întrebat scărpinându-mă în cap:.Atunci la ce te-ai referit?

— Nu m-am referit la ceva sau undeva. M-am referit la *cineva* Asta m-a derutat la culme: — Nu înţeleg nimic din ce spui.

A mai muşcat o dată din hot-dog şi a sărit pe scenă. Când a trecut pe lângă mine, mi-a şoptit: — Unii ar spune că…. Apoi s-a aşezat pe pian, chiar în spatele meu, şi-a deschis cuţitaşul de buzunar şi a început să cioplească. — Fiindcă suntem înconjuraţi…

Am ridicat din umeri: — Am mai auzit asta. De multe ori.

S-a oprit din cioplit şi mi-a atins urechea cu vârful cuţitaşului:

— Poate că ai auzit. Dar ai ascultat cu atenţie?

În câteva secunde, înfăţişarea Blondului s-a transformat pe rând în aceea a bătrânului de la spălătoria auto alui Dietrich Wiener, apoi în aceea a poliţistului care m-a trezit pe stradă după ce fusesem jefuit şi Jimmy îmi fusese furat, apoi în aceea a tipului de pe Printer’s Alley care mi-a dat partiturile cu Sistemul Numeric Nashville şi, la sfârşit, în aceea a băieţelului din Leadville care era cu tatăl lui şi mi-a cerut un autograf.

S-a aplecat destul de mult spre mine ca să-i simt respiraţia pe faţă. — Ce te face să crezi că te-am părăsit?

— Ai fost cu mine tot timpul?

— Să nu ţi se urce la cap. Nu eşti mai important decât

ceilalţi, însă darul din tine… ei, asta-i cu totul altceva.

— Aşa vorbeşti cu toată lumea?

— Cum anume?

— Aşa, sfidător.

— Ce te face să crezi că vorbesc şi cu alţii?

— Doar ai spus că nu sunt special.

A clătinat din cap şi m-a corectat: — N-am spus asta niciodată.

— Ba da, ai spus.

— Ba nu. Am spus că nu eşti mai important decât alţii.

— Acelaşi lucru.

— Nu, nu-i acelaşi lucru.

M-am apropiat mai mult de el. Acum faţa mea era la doar câţiva centimetri de a lui. L-am întrebat cu înverşunare: — De ce eşti aici?

El mi-a zâmbit, s-a ridicat de pe pian şi şi-a scos puloverul. — Era şi cazul să întrebi asta.

Mă pregăteam să obiectez, când Daley a început să cânte cu vocea ei răguşită şi puternică ce îi topea pe majoritatea spectatorilor. Mi-a atras şi mai mult atenţia când a strecurat numele meu în prima strofă a cântecului. Aşa era. Eram, într-adevăr, fiul predicatorului şi, aşa cum ea singură recunoştea, singurul care îi — atinsesem inima. Înainte de ultimul refren, s-a aplecat peste chitară şi m-a sărutat în lumina reflectorului. Nu ştiu cui i-a plăcut asta mai mult, publicului sau mie. După aceea am cântat un potpuriu de şlagăre la modă şi melodii ale ei. Sau, mai bine zis, *ale noastre*. Ne-am aşezat pe scaune şi am primit solicitări din sală, în timp ce Blondul şedea pe pian şi cioplea.

Într-o moment de pauză, am arătat spre grămada de aşchii de la picioarele lui şi i-am zis:

— Uite ce mizerie ai făcut.

Blondul s-a uitat la grămada de sub el şi m-a răspuns: — Nici pe departe aşa de multă ca tine.

— Touche. Dar trebuie să faci asta aici şi acum?

A ezitat înainte să-mi răspundă: — Când nu te dădăcesc pe tine, munca mea este să repar instrumente. În ultima vreme mi-ai solicitat mai mult timp decât de obicei, aşa că am rămas în urmă.

— Adevărat?

A confirmat cu o mişcare indiferentă a capului.

— Ce faci acolo?

Mi-a arătat bucata de lemn pe care o avea în mână:

— După ce va fi gata, va fi gâtul şi capul unei chitare.

Era evident că atinsesem un subiect despre care nu-l deranja să vorbească. Munca lui.

— E făcută la comandă. îmi ia destul de mult timp. Măsor, apoi fac ajustările necesare ca să mă asigur că este potrivită pentru mâinile clientului. A ridicat bucata de lemn ca s-o văd mai bine: Asta se întâmplă să fie a tatălui tău.

— Vorbeşti cu tatăl meu?

— Tot timpul, — mi-a zis cu un chip inexpresiv.

— Poţi să-i spui ceva din partea mea?

— Da, pot, dar nu, n-o voi face.

— Ţi-a spus cineva vreodată că nu eşti deloc agreabil?

Mi-a replicat fără să-şi ridice ochii de la lucrul lui:

— Nu-i treaba mea să fiu agreabil.

— Ei bine, ai un fel unic de a stabili care-i treaba ta.

M-a privit cu colţul ochiului. Căutătura lui trăda îngăduinţă, nu neapărat interes.

Am încercat iarăşi:

— Vrei, te rog, să-i spui ceva din partea mea?

— Nu.

— De ce nu?

A indicat spre sală cu cuţitaşul:

— Spune-i tu însuţi ce ai de spus. Când a zis asta, ceva în capacitatea mea vizuală s-a schimbat. Ca atunci când stai în scaunul oftalmologului şi acesta îţi schimbă lentilele şi te întreabă care-i mai bună, numărul unu sau numărul doi? Iar când răspunzi, imaginea devine din ce în ce mai clară, până când totul se limpezeşte.

În faţa mea am văzut publicul care îşi cumpărase bilete. Aceştia, la fel ca şi mine, au intrat înăuntru pe poartă. Apoi, într-o clipită, imaginea numărul unu s-a transformat în imaginea numărul doi – şi cei cinci mii de oameni au devenit mai mulţi decât aş fi putut număra sau estima. Iar în faţă, cu chitara pe umăr, zâmbindu-mi larg şi cu ochii aţintiţi asupra mea, era tatăl meu.

Nu mă aşteptasem la asta.

Daley şi cu mine şedeam pe scaune fără spetează, aproape de marginea scenei. Eram întorşi uşor unul către celălalt, cu faţa spre public. Ea a zâmbit şi şi-a aşezat mâna pe genunchiul meu, dovedind încă odată că era, la fel ca mama, o fiinţă foarte sensibilă. Ochii îi zâmbeau poznaşi, la fel ca buzele, când s-a întors spre public şi a zis:

— Coop nu v-ar spune asta, dar a scris optsprezece hituri care au ajuns pe locul întâi în topuri. Cinci dintre ele sunt interpretate de mine. Apoi s-a întors spre mine şi m-a întrebat curioasă: Ai ceva nou ce ai vrea să împărtăşeşti cu noi aici?

Am amuţit corzile chitarei şi am vorbit în microfon:

— Luna asta se împlinesc douăzeci şi cinci de ani de când am stat pe scena aceasta împreună cu tatăl meu şi, în

prostia şi ignoranţa mea infinită, i-am spus că nu vreau să mai cânt melodiile lui stupide sau să mai călătoresc cu circul lui ambulant; pe scurt, că nu mai vreau să fac nimic din ce-şi doreşte el să fac. Apoi… i-am tras un pumn în faţă cât am putut de tare şi i-am spart buza. Am făcut asta tatălui meu, care m-a iubit nespus şi care nu mi-a refuzat niciun bine.

În amfiteatru s-a aşternut tăcerea.

Am făcut câţiva paşi, până în locul unde stătuse tata. — Şi în timp ce el stătea chiar aici, sângerând pe scenă, mi-am scos de pe deget inelul pe care mi-l dăruise şi l-am aruncat – împreună cu identitatea mea – cât am putut de departe în râu.

În tăcerea adâncă, se auzea curgerea liniştită a râului.

— Şi, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, i-am furat tot ce avea mai de preţ, inclusiv economiile de-o viaţă, maşina şi chitara pe care mama i-o dăduse ca dar de nuntă.

Dacă până atunci nu avusesem atenţia lor deplină, acum o aveam.

Următoarea mărturisire a fost cea mai dureroasă dintre toate. Am spus cu voce spartă:

— A fost ultima dată când l-am mai văzut în viaţă.

Orice foială a încetat. Chiar şi cei ce mergeau sau veneau de la toalete şi chioşcuri s-au oprit în loc.

— În seara aceea am plecat spre Nashville, unde am descoperit că nu eram chiar atât de special, şi nu peste mult mi s-a furat totul. Banii, maşina, chitara, totul. Cinci ani mai târziu, am fost împuşcat în piept şi lăsat să mor într-o clădire incendiată. Douăzeci de ani n-am ştiut cine m-a scos atunci din flăcări. Am aflat abia acum câteva minute.

Am ridicat scrisoarea de la tatăl meu.

— Tata m-a scos. Nu ştiu cum m-a găsit, dar m-a găsit. Şi m-a salvat atunci când eu n-am putut să mă salvez singur. Aş vrea să vă pot spune o poveste cu final fericit, dar… preţul scoaterii mele din flăcări a fost mare. Tata a murit în urma arsurilor şi inhalării de gaze toxice.

Feţele oamenilor exprimau altceva decât milă, ceva ce semăna mai degrabă cu înţelegerea. Cu empatia. îşi ştergeau lacrimile şi mă ascultau cu atenţie. Şi atunci am văzut pentru prima dată nu doar impactul poveştii vieţii mele, ci şi felul în care aceasta rezona cu propria lor poveste de viaţă. Deşi detaliile erau diferite, privirea multora dintre ei împărtăşea aceeaşi durere, acelaşi regret, aceeaşi suferinţă şi, cumva, auzind adevărul despre mine, descopereau că nu sunt singuri. Că nu numai ei au abandonat pe cineva drag şi iubitor.

M-am adunat şi am continuat:

— Când am plecat de aici, nu i-am luat tatălui meu doar lucruri. M-am luat şi pe mine însumi. Aceasta a fost fapta mea cea mai egoistă. Şi aceasta l-a îndurerat cel mai mult.

Am păşit spre marginea scenei, în timp ce degetele îmi alunecau uşor peste corzi: Douăzeci de ani am încercat să descopăr cum să spun tatălui meu mort că-mi pare rău. Uneori urcam pe dealurile din spatele nostru, contemplam priveliştea şi-L întrebam pe Dumnezeu de ce mă mai ţine în viaţă. De ce nu termină odată cu mine? De ce nu mă trăsneşte cu un fulger, şi gata. Dar apoi auzeam un cântec. Am înţeles imediat că ceea ce auzeam nu îşi avea originea în mine. Eu nu puteam crea un asemenea cântec. Era imposibil ca pe pământul ăsta să iasă ceva atât de frumos din ceva atât de distrus. Atât de rău. Dar, cumva, exact asta s-a întâmplat, şi fiindcă era frumos, n-am vrut să-l

pierd, iar fiindcă rezona în acea parte din mine pe care voiam s-o împărtăşesc, l-am notat. Am scuturat din cap când lacrimile au început să-mi curgă de pe bărbie, mi-am şters faţa şi am continuat: Aşadar, iată-mă la capătul puterilor, întrebându-mă ce să fac cu cântecul din mine.

Big-Big cânta încet la pian. Corul murmura. Daley se legăna lângă mine. Vocea colectivă a corului a crescut tot mai mult în intensitate în spatele meu. Blondul şi prietenii lui s-au apropiat de scenă. Mi-am întors capul, şi l-am văzut pe tata lângă mine. Atunci mi-am scos carneţelul de la spate, l-am deschis şi i l-am dat lui Daley. Încet, am ridicat ambele mâini cât am putut de sus, o imagine în oglindă a tatălui meu.

— Cântecul acesta este… Vocea mi s-a stins. Cântecul acesta este… despre ceea ce sper să găsesc când voi ajunge acolo unde merg. Am cântat acordul introductiv şi am continuat: Se numeşte „Niciodată prea departe”.

Apoi am început să cânt. Pentru prima dată de când părăsisem scena aceea, cântam din toată inima.

Cândva pe parcursul strofei întâi, s-a făcut auzită vocea lui Daley, care a tot crescut până când m-a acoperit.

După ce am terminat, am trecut la un cântec pe care toată lumea îl ştia, şi la strofa a doua, „Acordează-mi inima ca să cânte harul Tău”, toţi cântau împreună cu mine din toată inima.

Am cântat toate cele şase strofe, şi când am ajuns la ultima strofă, am amuţit instrumentele şi am cântat a capella:

Rătăcitor, cum sunt, o Doamne,
Mereu gata să Te părăsesc, Dumnezeul meu iubit,

Ia inima mea şi pecetluieşte-o
Ca să pot sta în faţa tronului Tău, acolo sus.

Când am terminat, spectatorii şi-au părăsit locurile şi au venit în faţă, aglomerând scena. Zece mii de mâini se legănau în aer. Era un cântec extraordinar. Daley avea să ajungă departe cu el. Cred că tatei i-ar fi plăcut; avea dreptate, vechile imnuri au ceva cu totul special.

Apoi, dintr-odată, lumea a amuţit. Bătăile inimii mi-au bubuit în urechi şi gustul neplăcut s-a întors. Mă forţasem prea mult. Am simţit o ruptură şi am ştiut că de data aceasta râul nu mă mai putea ajuta. Mai aveam doar câteva clipe.

Blondul a apărut la stânga mea. Lângă Daley. Ca o pisică pregătită să sară. Tata era şi el în apropiere, cântând împreună cu mine. Dacă urma să mor pe scenă, voiam să mor cu chitara în mână. Cântând. Am fixat capodastrul la tasta a cincea şi am început să cânt progresia G-D-Em-C. Cuvintele mi-au ieşit din gură neclare, şi era evident că publicul îşi dădea seama că se întâmplă ceva. Am încercat să cânt prima strofă, dar am reuşit să scot doar o bolboroseală nedesluşită şi am pierdut melodia. Lumea s-a întunecat şi totul în jurul meu a început să se învârtească.

Daley m-a privit neliniştită. Big-Big s-a ridicat de la pian, a păşit spre mine. Când sângele mi-a ţâşnit din gură, îmi amintesc că am privit în sus, apoi am căzut pe spate şi singurul lucru pe care l-am mai auzit a fost un milion de voci care cântau deasupra mea.

M-am văzut de undeva de sus, unde era multă linişte. În schimb, jos era haos. Zăceam nemişcat pe scenă, cu privirea înceţoşată, într-o baltă mare de sânge. Daley ţipa.

Chitara îi era acoperită de stropi roşii, lucru pe care îl regretam nespus. Mă ţinea în braţe şi avea cămaşa pătată.

Big-Big era aplecat peste mine şi plângea. Clătina din cap şi striga tare:

— Nu! Arăta mânios. Şi el părea că vorbeşte cu cineva care nu era acolo. Apoi l-am văzut ridicându-mi trupul şi cărându-mă prin culise la cascadă. Mi-a purtat trupul moale ca o păpuşă de cârpe în întuneric peste pajişte, departe de luminile electrice, a intrat cu mine în râu într-un loc unde apa îi ajungea până la talie şi a pornit în amonte. În cele din urmă s-a oprit sub cascadă, lăsând ca apa să se prăvălească peste amândoi. Să ne spele. Am văzut pieptul înălţându-i-se şi eliberând un geamăt adânc. A strigat spre cer cu un glas ce părea îndepărtat:

— Ţi-am promis că voi avea grijă de el, dar nu m-am descurcat prea bine.

Trupul mi s-a învineţit, apoi a pălit, lumina mi s-a scurs din ochi şi din gură a încetat să mi se mai prelingă dâra aceea cărămizie. M-a ţinut sub cascadă mai multe minute. Apoi a ieşit din apă şi a aşezat trupul meu neînsufleţit pe pământ, în iarba bogată, unde Daley m-a luat în braţe. M-a tras la pieptul ei şi m-a legănat, încercând să mă readucă la viaţă.

Dar n-a putut.

Plecasem departe.

În spatele meu, am auzit sirenele şi am văzut luminile albe şi roşii. În dreapta a apărut Blondul. Era aliniat perfect cu ceilalţi, care se înşirau cât puteam cuprinde cu ochii. Îşi schimbase hainele. Acum era îmbrăcat în alb, desculţ, cu pletele fluturând în vânt şi transpirat. Auzeam ecoul slab al muzicii, ca pe ultima notă a unei măsuri. Blondul arăta ca şi cum tocmai şi-ar fi încheiat dansul şi aştepta ca muzica să

începă pentru următorul. Într-o parte, stăteau oameni care ţineau în mâini instrumente muzicale. Pe cei mai mulţi dintre ei nu-i mai văzusem niciodată. Tata avea şi el o chitară în jurul gâtului. Destul de ciudat, aceasta avea zece corzi. Lângă el era un loc gol. M-am pregătit să păşesc spre locul gol de lângă tata, când Blondul a ridicat mâna şi a mişcat degetul arătător:

— Încă nu.

M-am uitat în jos la mine, la Daley, la Big-Big, la haosul şi frenezia de acolo, dar n-am putut auzi altceva decât melodia aceea frumoasă, cântată de vocile din jurul Blondului. Am arătat cu degetul către mine şi am zis:

— Dar sunt mort.

— Ai fost mort, mi s-a spus şi a tăcut. Acum ţinea în mână cartea din care citise la spectacol, când şezuse pe rândul din spate. Era de fapt un carneţel cu coperţi negre. Ca al meu. A scris în el câteva cuvinte, cu cea mai frumoasă caligrafie pe care am văzut-o vreodată. L-a vârât la loc între curea şi şira spinării, după aceea s-a aplecat şi a scos ceva din mine. Ceva negru şi dureros. Apoi şi-a apropiat faţa de a mea, şi-a lipit buzele de buzele mele şi a expirat. Răsuflarea lui m-a umplut şi m-a încălzit. Mi-a zis:

— Acum eşti viu.

În clipa aceea lumea plină de lumină în care fusesem până atunci s-a întunecat şi am simţit un frig mai puternic ca niciodată. Doar buzele îmi erau fierbinţi. Şi moi. Şi aveau un gust sărat. Asta însemna un singur lucru: lacrimile lui Daley.

Şi undeva, în întunericul acela, am auzit şoapta tatălui meu.

Din motive lesne de înţeles, când am deschis ochii s-a produs agitaţie. Paramedicii au apărut câteva minute mai

târziu, mi-au pus o mască de oxigen pe faţă, mi-au introdus un ac în braţ şi au început să pună întrebări la care n-am putut răspunde atunci şi nu pot răspunde nici acum. îţi voi spune ce le-am spus şi lor: am fost mort de-a binelea. M-am văzut de sus. Fără puls. Fără nimic. Apoi, într-o clipită, am simţit iarba sub mine, frigul şi un gust sărat. După aceea m-am încălzit şi culoarea aceea vineţie s-a transformat în purpuriu. Nu înţeleg cum s-a întâmplat. Într-o secundă am fost mort. În următoarea, n-am mai fost mort. Nu am cuvinte ca să explic asta. Dar ştiu un lucru – undeva între aici şi acolo, tot ce era distrus în mine n-a mai fost distrus; şi oricum s-ar fi întâmplat lucrul acesta, nu eu l-am cauzat şi nu l-am meritat. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu, dar de două sunt absolut sigur: sunt în viaţă şi nu eu m-am făcut bine.

Când am fost dus cu ambulanţa, în braţele lui Daley, a venit şi Blondul. S-a aşezat lângă paramedic, care strângea sacul perfuziei pentru a forţa fluidele să intre mai repede în organismul meu. Am sesizat pentru prima dată blândeţe în vocea Blondului, când mi-a zis:

— Nu trebuie să înţelegi asta. Dar trebuie să trăieşti.

M-am trezit în faţa focului din cabana mea. Eram vârât într-un sac de dormit, cu Daley agăţată de mine ca o viţă de vie. Dacă aş fi vrut să ies de acolo, n-aş fi putut. Big-Big şedea pe canapea picior peste picior, bând cafea şi aşteptând să mă trezesc. Când am deschis ochii, s-a ridicat în picioare, şi-a introdus degetele sub bretele şi s-a uitat în jos la mine, ştergându-şi fruntea cu batista, după care a împăturit-o şi a reîmpăturit-o.

— Ascultă aici, micuţule, i-am promis tatălui tău că voi avea grijă de tine.

A pus jos cana de cafea şi s-a îndreptat spre uşă. A întins mâna lateral, cu palma în jos, şi a zis:

— Gata. A cercetat cerul albastru, fără nori, şi a continuat: S-a terminat. Sunt prea bătrân ca să mai am grijă de tine. A venit vremea să fie invers.

— Cum, invers?

Mi-a răspuns râzând:

— În sensul că nu mai intru în râul ăla. Numai un nebun ar mai intra în el. E prea rece apa. M-aş putea îmbolnăvi de pneumonie.

A deschis uşa şi s-a întors spre Daley.

— La trei?

Ea i-a zâmbit şi a arătat spre verandă.

— Vom fi aici.

Apoi Big-Big a închis uşa după el şi nu peste mult am auzit motorul maşinii îndepărtându-se în josul muntelui. Am întrebat:

— La trei?

Daley a clătinat din cap şi a zis:

— Nicio nanosecundă mai târziu.

S-a lipit mai strâns de mine, lucru pe care nu îl crezusem posibil cu câteva secunde înainte. Am întrebat-o:

— Ce va fi la trei?, deşi începeam să bănuiesc răspunsul.

Ea a închis ochii, şi-a aşezat urechea pe inima mea şi m-a lovit cu degetul în piept:

— Un nou început pentru noi doi.

EPILOG

Era sâmbătă seara, Ajunul Crăciunului; pe stradă se aşternuse zăpada, amortizând vocile însufleţite şi conferind

o pâlpâire roşiatică luminii răspândite de felinarele cu gaz. L-am rugat pe Frank să se ocupe de parcarea maşinilor. Întors bronzat de pe insulă, a acceptat bucuros.

Oraşul era tăcut şi pustiu, cu excepţia Teatrului Ptarmigan, care era supraaglomerat. Aduseserăm nişte scaune în plus, dar s-au ocupat rapid. Cei ce n-au mai găsit loc ca să şadă au rămas în picioare de-a lungul pereţilor şi în spatele sălii. Mary şedea în faţă, învelită într-o pătură şi îmbrăcată în noul pulover Mellie pe care i-l cumpărase Daley. Noua ei prietenă foarte bună. Radia la propriu de fericire. Big-Big şedea picior peste picior, mulţumit şi plin de vioiciune.

Daley şi cu mine înregistram al doilea album într-un concert gratuit. O versiune acustică live cu melodii vechi şi noi. Producătorul nostru, Andy, un geniu al sunetului în vârstă de treizeci şi ceva de ani, a adus cei mai buni ingineri din Nashville şi Los Angeles ca să capteze ceea ce el numea — acustica excelentă a vechilor ziduri de piatră. Dat fiind succesul primului nostru album, *Live la Cascadă*, aşteptările erau mari. La şapte fără cinci minute, orchestra era deja pregătită şi îşi acorda instrumentele. Corul era încă în culise şi aştepta să intre, în robele din catifea purpurie, care l-ar fi făcut pe tata să zâmbească. Andy voia să creeze nu numai un sunet specific, ci şi o atmosferă aparte, prin urmare în zilele de dinaintea concertului montase multe istalaţii de lumină care să confere sălii căldură şi intimitate.

Daley şedea pe scenă şi vorbea liniştită cu persoane din public. Răspundea la întrebări. îi plăcea nespus să facă asta. Eu, la rândul meu, căutam pe cineva care nu voia să fie găsit. Dar bănuiam unde aş putea să-l găsesc.

Mi-am ridicat gulerul de la haină ca să mă protejez de frig şi am ieşit pe uşa de urgenţă în aleea din spatele teatrului.

Discretul meu prieten aprinsese un foc ca să alunge cele aproape zero grade de afară. În ultimul an, după ce ne terminam lecţiile, ne făcuserăm un obicei din a aprinde un foc. Şezutul în faţa lui devenise plăcerea noastră. Acolo îi împărtăşeam ce aveam eu pe inimă. Şi el îmi împărtăşea ce avea el pe inimă. Părul lui negru era acoperit cu fulgi de zăpadă. M-a auzit venind, dar n-a întors capul. M-am oprit lângă el şi am început să-mi încălzesc mâinile. — Bună, băiete. Ce faci?

Jubal a clătinat din cap, dar nu şi-a luat ochii de la flacără. Trecusem şi eu prin asta. Nu era nevoie să-l zoresc. Aveau să aştepte după noi.

Când şi-a ridicat privirea spre mine, l-am întrebat: — Ţi-e teamă?

A dat din cap că da. Copilul sigur pe el şi guraliv pe care îl întâlnisem lângă mormântul bunicului său şi copilul pe care ajunsesem să-l cunosc în ultimul an se transformase într-un băiat tăcut şi neliniştit care căuta o cale de ieşire. O bancă sub care să se ascundă.

A trecut un minut întreg fără să zică nimic. În cele din urmă a şoptit: — Dar dacă mă pierd? Dacă uit totul?

Am ridicat din umeri: — O luăm de la început.

— Şi dacă mă pierd iarăşi.

Am chicotit: — O luăm iarăşi de la capăt.

— Dacă…

I-am atins delicat tâmpla: — Cântecul nu izvorăşte de aici. Apoi i-am atins pieptul: — Izvorăşte de aici. M-am tras mai aproape de foc şi i-am zis: — Inima ta îşi va aminti ce mintea va uita.

— De unde ştii?

— Aşa e cu muzica.

— Ţie nu ţi-este frică niciodată?
— Acum nu.
— Ţi-a fost vreodată?
— Da. O dată.
— Unde? A ezitat, dar l-am înţeles.
— La primul concert. Am arătat spre sud: — La Cascadă. Tata m-a găsit ascuns sub banca pianului.
— Şi ce-a făcut?
— M-a aşezat pe bancă, mi-a ridicat bărbia şi mi-a zis că, orice-ar fi, el este mândru de mine. Că n-am cum să greşesc. Că nu trebuia decât să deschid gura şi să dau drumul la ceea ce ţinusem în mine tot timpul.
— Şi aşa ai făcut?
— Mda.
Un colţ al gurii i s-a ridicat în sus.
— Pot să-ţi spun un secret? l-am întrebat.
A acceptat cu o mişcare a capului, dar încă stătea cu spatele la uşă. — Nu-i nevoie să cânţi în seara asta.
Reacţia lui a fost una de uşurare şi derută în acelaşi timp. — Nu vrei să cânt?
— Sigur că vreau. Dar lumea nu se va sfârşi dacă nu cânţi.
— Deci pot să rămân aici?
— Mda.
— Nu te superi?*1 — Nu.
— Nici domnişoara Daley nu se supără?
— Nici ea nu se supără.
Umerii i s-au relaxat. Când am dat să plec, m-a apucat de braţ:
— Asta-i tot?
M-am întors spre el:‚Jubal, pot să-ţi mai spun un secret?
A aşteptat.

— Secretul este că muzica este *un joc*, nu o *corvoadă*.

A strâmbat din nas şi m-a întrebat: — Ce vrei să spui?

— Că nimeni nu-i obligat să cânte. Oamenii cântă fiindcă *vor* ei. Fiindcă le place.

— Deci nu te vei supăra dacă voi strica înregistrarea şi-l voi enerva pe omul cu căştile care supraveghează toate luminile alea?

De data asta l-am întrebat încruntat: — De unde ţi-a venit ideea că trebuie să fii perfect? Eu nu te-am învăţat niciodată aşa ceva.

— Dar toţi oamenii ăia de la televizor sunt întotdeauna distruşi de critici de îndată ce termină de cântat.

— De acolo ţi-a venit? De la televizor? Am să vorbesc cu mama ta să-ţi taie cablul. Ameninţarea mea l-a făcut să râdă.

Dar eu am continuat: — Dă-mi voie să-ţi explic clar ceva. Tu nu cânţi pentru critici. Dacă în seara asta, în sală, va fi cineva căruia nu-i va plăcea cum cânţi, treaba lui.

I-a plăcut ideea.

— Mai mult, dacă vor spune vreun cuvânt negativ despre tine, acesta va trebui să treacă prin Daley şi prin mine ca să ajungă la tine. Jubal, ar trebui să înţelegi asta deja. Muzica este o ofrandă. Cântăm ca să ne dăruim cântecul. Cei dinăuntru s-ar putea să nu ştie asta, dar au nevoie de ceea ce ai tu, fiindcă tu eşti singurul din aproximativ şase miliarde de oameni de pe planeta asta care poate cânta ca tine. Dumnezeu te-a ales. Nu bunicul tău. Nu eu. Nu Daley. Nimeni altcineva. Deci poţi să-ţi înăbuşi darul şi să te bucuri singur de el aici, lângă foc, dacă vrei, dar înainte să laşi ca frica de eşec să te împiedice să intri în sala aia şi să cânţi, trebuie să ştii că unii dintre oamenii de acolo sunt bolnavi.

Alţii poartă răni. Sunt zdrobiţi. Au fost părăsiţi. Alţii se luptă să uite cuvintele dureroase care le-au fost spuse de cineva drag sau umblă în lanţuri create de ei înşişi. Câţiva sunt pe moarte. Oricare ar fi situaţia lor, când tu te prezinţi în faţa lor şi le spui: «Daţi-mi voie să vă cânt un cântec», le dai ceva ce banii nu pot cumpăra.

M-a întrebat derutat: — Ce anume?

— Speranţă.

A căzut pe gânduri.

— Gândeşte-te la asta: e Ajunul Crăciunului, şi câteva sute de oameni şed într-o fostă biserică abandonată, aşteptând ca trei persoane să păşească pe scenă şi să facă puţină gălăgie. M-am apropiat de el şi i-am şoptit: — Ştii de ce sunt ei aici?

— Da, fiindcă tu şi domnişoara Daley sunteţi foarte buni.

— Nu. Mulţi alţi cântăreţi sunt foarte buni.

— Atunci de ce?

— Fiindcă toţi trăiesc cu speranţa că poate în seara asta, aici, sub pătura asta de zăpadă, prin vocile noastre Dumnezeu le va lua durerea şi le va da ceva care să înnoiască şi să învie tot ce e mort în ei.

— Crezi că-i atât de important?

— Da.

S-a uitat la zăpadă, apoi la mine, cu ochi negri şi curioşi, şi m-a întrebat: — Şi poate s-o facă?

— A făcut-o în viaţa mea.

— Adevărat? a replicat surprins.

— Da.

— Cum?

— Înainte să te întâlnesc pe tine, am făcut multe greşeli. Dar El a luat cioburile vieţii mele şi mi-a dat ceva frumos în

locul lor.

— Îmi povesteşti despre asta într-o zi?

— Sigur.

A înclinat capul, înţelegător, apoi: — Unchiule Coop?

Am zâmbit: — Da?

A strâns buzele şi chipul lui a luat acea căutătură îndrăzneaţă pe care am ajuns s-o îndrăgesc foarte mult: — Crezi că bunicul a ştiut asta?

— Nu ştiu. Dar ştiu următorul lucru – că muzica pe care am fost creaţi s-o cântăm rupe lanţuri. Ea este săditǎ adânc înlăuntrul nostru, ne împinge să luăm decizii şi amuţeşte în noi ceea ce încearcă să ne ucidă. Şi cred că bunicul tău a ştiut câte ceva despre asta. Cred că de aceea a făcut ce-a făcut, şi asta făcea când l-am întâlnit; de asemenea, cred că de aceea ţi-a dat chitara.

— Aş vrea să fie aici.

— Şi eu.

S-a întors şi a pornit spre intrare. Când a ajuns la uşă, a deschis-o şi a rostit din dreptul ei: — Bine, dar dacă stric totul, tu eşti de vină.

A dispărut înăuntru, iar eu am rămas afară şi am râs, în timp ce zăpada mi se aşeza pe umeri.

De cealaltă parte a focului era Blondul, care sugea dintr-o acadea. Când mi-a vorbit, a întins degetul spre mine: — Bună treabă.

— Am avut un profesor bun.

Şi-a introdus acadeaua iarăşi în gură şi a dat aprobator din cap: — Aşa-i. M-am întors spre el şi l-am întrebat: — Vii?

A ocolit focul şi a păşit alături de mine: — N-aş rata asta pentru nimic în lume.

Am făcut semn spre uşa prin care Jubal tocmai a intrat: —

El te vede? Blondul şi-a plimbat acadeaua în gură şi nu peste mult i s-a umflat un obraz: — încă nu.

Am râs: — Când te va vedea, va fi, fără îndoială, grozav.

La urcarea pe scenă, Daley mi-a mângâiat burta şi braţul cu palma. Noi impulsuri electrice. îmi plăcea nespus când făcea asta. Mi-am ocupat locul în faţa ei, iar ea s-a întors către public.

După aceea s-a ridicat de pe scaun, s-a oprit în dreptul lui Jubal şi i-a pus mâna uşor pe umăr: — Doamnelor şi domnilor, Cooper şi cu mine dorim să vi-l prezentăm pe Jubal Tyre. A continuat zâmbind: — El este cel mai nou membru al formaţiei noastre şi, fiindcă are doar doisprezece ani, este şi cel mai tânăr.

În toate colţurile sălii s-au auzit râsete şi aplauze.

— L-am rugat să cânte pe albumul nostru din motive care curând vă vor deveni evidente. După ce a rostit cuvintele acestea, s-a întors la scaunul ei şi s-a aşezat aşteptând după mine. Atunci am luat microfonul meu, m-am uitat în direcţia lui Jubal şi vocea mea a răsunat între pereţii de piatră: — Eşti gata?

El a zâmbit şmechereşte:,Aştept după tine, Bătrâne.

Alte râsete. Mi l-am aşezat pe Jimmy pe genunchi, i-am atins corzile cu degetele şi m-am uitat în spate, unde şedea Andy la panoul de sunet, cu căştile pe urechi.

— Andy, eşti pregătit?

Andy a ajustat un buton de control şi a ridicat degetul mare.

Am cercetat publicul plimbându-mi degetele peste corzi. Sunetul îmbătrânit şi bogat a lui Jimmy s-a înălţat din cutia-i de lemn găurită de glonţ şi a reverberat printre grinzi, unde şedea Blondul legănându-şi picioarele. Corul şi-a făcut

intrarea în şir indian, murmurând. În timp ce membrii corului traversau scena, Big-Big s-a îndreptat spre pian, s-a aşezat pe bancă în spatele meu şi a început să construiască încetişor eşafodajul pe care aveam să stăm curând. Jubal s-a pornit să acompanieze pianul, înflorind treptat melodia. Mary, care şedea la doar câţiva paşi în faţa mea, s-a oprit din tremurat.

Atunci am luat cuvântul şi am spus:

— Să începem cu începutul. La prima întâlnire pe care am avut-o cu soţia mea am făcut o improvizaţie la Ryman. Tocmai mă prinsese cu chitara ei în mâini, aşa că a trebuit s-o îmbunez cu asta…

Dat fiind talentul înnăscut al lui Jubal, unul din primele cântece pe care l-am învăţat a fost „Dă-i drumul”. Zzz ghilimele aici?Acum a început să bată ritmul percutant pe corpul chitarei sale, iar eu am recreat şuieratul vântului cu ajutorul unor fluierături şi Daley a prins să dea glas cântecului meu în faţa tuturor. Începutul era bun.

Pe la mijlocul cântecului, m-am oprit din cântat, luminile de pe scenă s-au stins şi singurul reflector rămas aprins l-a luminat pe Jubal, care nu părea deranjat deloc de asta. Era plăcut să-l văd devenind stăpân pe sine, să observ surpriza publicului în faţa priceperii lui, să aud aplauzele de după aceea şi apoi să văd zâmbetul care i s-a lăţit pe faţă. Nu cred că-i mai era frică.

În două ore, am cântat toate piesele numărul unu ale lui Daley, apoi câteva cântece care nu apăreau pe noul album şi câteva şlagăre. Am încheiat concertul cu „Niciodată nu departe”.

Înainte de asta, am zis:

— Ultimul cântec l-am compus de-a lungul a douăzeci şi

cinci de ani, iar ultima dată când am încercat să-l cânt în faţa unui public n-a mers prea bine, aşa că…

Publicul a identificat cântecul, a râs şi a început să bată din palme nerăbdător. Mulţi dintre ei veniseră la concert tocmai pentru acest cântec.

— Cântecul urmează traiectoria vieţii mele. De la promisiune la durere, la… Am ridicat ambele mâini, cu palmele în afară, cât de sus am putut.

Când am făcut asta, Blondul s-a ridicat în picioare pe grinzi şi a înălţat tavanul. Eu am continuat:

— E despre întoarcerea acasă. Se numeşte «Niciodată prea departe» şi spune aşa.

Am ieşit de pe scenă în ovaţii. În culise ne-am prins de mâini în cerc, momentul culminant al artistului. Până şi Big-Big ni s-a alăturat. Ne-am simţit cu toţii foarte bine. În timp ce eu şi cu Daley răsuflăm uşuraţi, atenţia lui Jubal era atrasă în altă parte. Se uita insistent după colţ.

I-am pus mâna pe umăr şi l-am întrebat:

— Eşti bine?

Drept răspuns, el a arătat spre scenă:

— Ce-i cu bărbatul ăla?

— Care?

A arătat spre centrul scenei, unde era chitara lui.

— Ăla care cântă la chitara mea.

Scena era goală.

Atunci l-am întrebat zâmbind:

— Cât e de mare?

— Mai mare decât Big-Big.

În sală, publicul cerea un bis.

— Şi se pricepe?

Jubal a confirmat din cap şi s-a încruntat în acelaşi timp.

— Mai bine ca tine. După câteva secunde, m-a întrebat intrigat: Tu nu-l auzi?

Am scos carneţelul de la spate, i l-am dat şi am pornit spre scenă.

— Ce să fac cu ăsta?

I-am zâmbit:

— O să înţelegi tu.

Ne-am întors pe scenă, unde Jubal s-a rezemat de scaunul lui şi şi-a luat timid chitara. Cât eu m-am adresat publicului, capul lui s-a sucit şi răsucit, şi toată atenţia îi era concentrată asupra corului, unde Blondul şedea pe primul rând cu braţele încrucişate şi cu o privire semeaţă, satisfăcută.

Degetele mele au lovit corzile şi am început un cântec pe care-l repetasem numai în faţa lui Daley. În timp ce cântam, mi-am adus aminte de avertismentul tatălui meu că marii cântăreţi sunt mari din cauza notelor pe care aleg să nu le cânte. După ce am executat intro-ul, m-am întins spre microfon să spun ceva, dar apoi m-am răzgândit. Avertismentul lui era valabil şi pentru prea multele cuvinte.

Daley şi corul au preluat melodia şi au început să murmure. Big-Big a început să ne acompanieze. Jubal părea pierdut între vizitatorul din cor şi cântecul pe care îl cântam acum şi pe care nu-l mai cântasem niciodată înainte. În ultimul an, când transpusesem cântecele dintr-o cheie într-alta, îl învăţasem Sistemul Numeric Nashville. Era un exerciţiu interesant să începi cântecul într-o cheie, să-l modulezi din mers şi să-l termini într-o a doua sau a treia cheie. A devenit destul de priceput la asta. I-am şoptit în afara microfonului. — În cheia Mi. Unu, şase, cinci, patru.

Jubal a început să cânte la chitară, atent la mine pentru

schimbări. Băiatul avea câteva talente muzicale, între care un simţ al ritmului în mâna cu care lovea corzile. Făcea inconştient ceva ce alţii studiau ani la rând, şi tot nu le ieşea perfect. De data aceasta am vorbit în microfon, dar tot cu ochii la el:

— Oameni buni, n-a mai auzit piesa asta niciodată. Sala a izbucnit în aplauze.

— Cariera ta va fi interesant de urmărit.

Îmi plăcea foarte mult să-l aud cântând.

M-am întors spre public şi am zis:

— Când mă gândesc la viaţa mea, îmi vin în minte câteva imagini. Cine cunoaşte povestea vieţii mele, povestea vieţii noastre, ştie că anul trecut pe vremea asta, într-un concert la Cascadă, am avut o mică problemă de sănătate.

În faţă, Mary a râs şi a zis tare:

— Mică, ce să zic?!

— Ei bine, şi voi aţi fi avut o problemă dacă cineva ar fi încercat să vă cufunde într-o apă sub zero grade, am continuat, arătând cu capul în spate, către Big-Big. Nu pretind că înţeleg tot ce s-a întâmplat, dar ştiu un lucru – ştiu că aici este doar preludiul, repetiţia generală. Introducerea. Şi că într-o zi fiecare dintre noi va fi chemat şi i se va da ocazia să-şi unească glasul într-un cântec pe care nu-l va fi auzit niciodată, dar toţi îl vom fi cunoscut toată viaţa noastră.

Tata obişnuia să predice că am fost creaţi pentru muzică. Că fiecare dintre noi este un instrument muzical. Pe atunci râdeam de el şi de ideile lui ridicole, precum şi de gesturile lui teatrale, dar acum nu mai râd. Tata a avut dreptate. A avut dreptate aproape în toate privinţele. îi plăcea nespus să cânte din toată inima aproape oriunde. Nu-i păsa deloc

ce cred alţii despre el. În magazinul alimentar, începea să cânte — „Frere Jacques” cu aceeaşi intensitate emoţională cu care ar fi cântat o arie din *Messiah* al lui Handel. Mie îmi venea să intru în pământ de ruşine. Dar tata cânta nestingherit.

I-am făcut semn lui Jubal să se ia după mine. Lovind corzile mai tare, am zis:

— Într-o zi voi cânta iarăşi cu tata. îi voi auzi iarăşi vocea frumoasă. Dar între aici şi atunci, trebuie să facem propria noastră muzică. Cu asta în gând, iată un cântec nou. E simplu, nimic spectaculos. Patru acorduri şi o punte. Nici măcar nu are titlu. L-am scris ca să-l cântăm împreună. Ca să pun glasurile noastre pe un piedestal. Nu numai glasul meu. Aşadar, ridicaţi-vă şi cântaţi împreună cu mine. Cât vreţi de tare. M-am uitat peste umăr, unde Andy proiectase cuvintele pe ecran.

— Este un cântec de dragoste pentru tata…

Sfârşit

NICIODATĂ PREA DEPARTE

Imaginează-ţi că miroase îngrozitor, că hainele îi sunt zdrenţuite, părul nespălat, barba murdară, e desculţ la un picior şi unghiile îi sunt roase până la carne. Bărbia care odată se înălţa semeţ, acum îi cade în piept. Umblă tot timpul cu ochii în pământ – de teamă să nu dea ochi în ochi cu vreun creditor. În faţă îi lipseşte un dinte. Altul îi este spart. Sub ochiul drept are o umflătură mare şi vineţie. Lănţişoarele de aur de la gât au dispărut. Le-a vândut. Le-a jucat la cărţi. I s-au furat. Şi inelul primit de la tatăl lui? L-a amanetat cu câteva săptămâni în urmă.

Sfârşitul acesta tăcut şi pasiv are un început zgomotos şi sfidător. Deloc neobişnuit. A sunat aşa: — Vreau ce vreau, când vreau, fiindcă vreau, şi vreau chiar acum. Prietenii lui au turnat gaz pe foc şi curând a început să scoată fum pe urechi. Plin de sine, s-a dus la tatăl lui şi s-a uitat în jos la el, cu buzele-i strânse exprimând dispreţul. Întotdeauna a crezut că tatăl lui este un om neînsemnat. Şi a răbufnit: — îmi vreau partea. Acum! Din motive culturale, cererea lui era scandaloasă. Era ca şi cum ar fi zis: — Pentru mine, eşti mort. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu viaţa ta măruntă, jalnică. Voi lua ce-i al meu şi din clipa asta nu mai eşti tatăl meu; nu voi mai vorbi cu tine niciodată.

Uluitor, tatăl i-a împlinit cererea.

Cu buzunarele pline, a întors spatele tatălui şi, înconjurat de prietenii lui de vreme bună, s-au îndepărtat cu toţii râzând, săltând, bătându-se camaradereşte pe spate şi extrăgându-şi curajul dintr-o pungă maro. Păcatul pândea glorios la orizont.

În spatele lui, tatăl a rămas pe verandă cu obrajii umeziţi

de lacrimi şi cu o durere pătrunzătoare în piept.

Distanţa s-a mărit. Timpul a trecut. Băiatul s-a distrat din plin. A băut orice. A fumat orice. A cumpărat orice. S-a culcat cu oricine, oricând şi oriunde. A fost un om cu un spirit nestăpânit. O cetate cu zidurile prăbuşite. Fiind un administrator slab al fondurilor sale şi neînţelept în toate privinţele, viaţa lui de risipire a fost scurtă. Viaţa pe picior mare s-a transformat în viaţă distrusă.

Înrăutăţind şi mai mult lucrurile, în scenă a intrat foametea. După ce generozitatea lui a secat, prietenii şi-au luat tălpăşiţa.

Falit, înfometat, singur şi acoperit de ruşine – dar nu total umilit – s-a — unit cu cineva. Altfel spus, s-a vândut ca rob. Înţelege bine – un băiat evreu a intrat să lucreze la ferma de porci a cuiva dintre Neamuri. Asta-i apostazie. Mai necurat decât atât nu era posibil. Existau legi pentru asta, şi el le-a încălcat pe toate.

În cocina de porci, înconjurat de bălegar, viermi şi muşte sâcâitoare, cu găleata de lături în mână, i-a mai rămas o singură treaptă de coborât până la fund.

Găsim povestea lui în Luca 15. A slăbit cincisprezece kilograme, ajunsese piele şi os. S-a uitat în găleată cu ochii mari şi gura salivând, şi şi-a spus: *Nu-i chiar aşa de rău*. *Aş putea să mănânc din astea*. *Astea* erau roşcove – ceva cu aspect de păstaie şi consistenţa pielii de pantofi (v. 15). Singurele fructe produse în vremea aceea de foamete. O ultimă resursă – chiar şi pentru porci.

Îl vezi scărpinându-se în cap? Uitând-se în jur, ca să se asigure că nu-l vede nimeni? Acum a coborât şi ultima treaptă a scării. Acum stă în fundul gropii – mai jos de atât nu poate coborî. A încercat să — ţină jarul în cămaşă şi s-a

ales cu arsuri de gradul trei. Nu numai că a păcătuit şi s-a rătăcit, dar şi-a ratat şi ţinta complet. Ca să îl citez pe Isaia, dreptatea lui este ca o — haină mânjită. De fapt, Isaia face aici referire la tamponul menstrual. Dă-mi voie s-o spun clar. Lăsaţi de capul nostru – ca fiul nostru risipitor – cel mai bun lucru pe care-l putem realiza în afara relaţiei corecte cu Tatăl nostru seamănă cu nişte tampoane femeieşti uzate. Poate că asta te ofensează, dar este exact ce spune Isaia. Totul la fiul risipitor este ofensator, şi până la urmă plăteşte preţul pentru ofensa lui.

Dar observă ce îl găseşte. Acolo, în murdăria şi în mizeria aceea, în putoarea aceea îngrozitoare, în alegerile greşite şi în păcatul lui adânc, ceva pluteşte peste filtrul raţional al minţii sale şi îi pătrunde în locurile încă sensibile, încă neatrofiate ale inimii. Acest ceva nu este nici condamnare, nici vinovăţie, ci amintirea tatălui. Dragostea de tată.

Acolo l-a ajuns, dintre toate locurile posibile. (Dacă m-ai putea vedea, să ştii că am un zâmbet larg pe faţă.)

Cineva m-a întrebat: — Când este cineva prea departe? Iată pe scurt ce i-am răspuns: — Nu există pe planeta Pământ un loc unde dragostea Tatălui

— sângele lui Isus – să nu poată ajunge. «Mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască.» în această viaţă, nimeni – şi nu mă interesează cine eşti şi ce păcat ai comis – nu este prea departe.

— Dar.s-ar putea să ridici degetul şi să datini din cap protestând, — tu nu ştii ce am făcut. Ai dreptate, nu ştiu. Dar ştiu că — pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi. Asta înseamnă că în clipele noastre cele mai rele, cele mai dureroase, când suferim consecinţele ruşinoase ale alegerilor noastre sfidătoare, departe de casă,

Isus a murit pentru noi. Pavel le-a spus fiilor rătăcitori din Corint: — El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El. Dacă Dumnezeu a făcut vreodată ceva cât se poate de clar, aici a fâcut-o.

Scriptura nu spune asta, dar eu cred că fiul nostru rătăcitor a mâncat roşcove. E o simplă bănuială, dar poate fi o bănuială informată, fiindcă Scriptura zice: — Când şi-a venit în fire... Există ceva mai eficient ca gustul amar, neplăcut, al unei roşcove ca să-i bage cuiva minţile în cap?

Îmi place foarte mult ce se întâmplă după aceea. Ceva subtil, şi în acelaşi timp cutremurător. Face stânga împrejur. Observă: întoarce spatele păcatului şi se întoarce cu faţa către tatăl său. Şi Isaia a vorbit despre lucrul acesta. El l-a numit — a-şi face faţa ca o cremene. Caută în dicţionar cuvântul *pocăinţă*, şi vei găsi imaginea aceasta. Fiul risipitor face întâi un pas ezitant. Apoi îşi ridică bărbia şi trage aer în piept. Când ajunge pe deal, cam la un kilometru de casă, începe să alerge, lăsând în urmă o dâră de sudoare şi praf. Dacă asculţi cu atenţie, auzi un sunet care îi iese din rărunchi. Jos. Gutural. Este expresia durerii ce îi părăseşte trupul.

Şi acum urmează imaginea mea preferată în întreaga istorie. Ea îl înfăţişează pe tată aşteptând pe verandă. Încă nu şi-a părăsit postul. Cu mâna streaşină la ochi, scrutează zarea. Cercetează orice urmă de mişcare. Ceva în vârful dealului îi atrage atenţia. Se freacă la ochi. Se apleacă înainte. Se încruntă. Apoi ţâşneşte ca din puşcă. Imaginea aceasta mă emoţionează întotdeauna. Fiul alergând spre tată. Tatăl alergând spre fiu.

Când se apropie, fiul cade la picioarele tatălui. Se târăşte mai aproape de el. Fruntea lui atinge picioarele tatălui.

Mucii i se amestecă cu lacrimile. Nu poate nici măcar să-şi privească tatăl în faţă. — Tată, am păcătuit.!. Dar tatăl nu vrea să-l asculte. Scriptura spune că tatăl — a alergat de a căzut pe grumazul lui şi l-a sărutat mult. O traducere mai corectă ar fi — i-a acoperit faţa cu sărutări. Să ne oprim aici. Am nevoie de imaginea aceasta probabil mai mult decât de tot restul: tatăl sărută faţa murdară a fiului său care l-a trădat.

Să-l acuz? De câte ori am făcut eu asta?

Nu pot să număr.

Fiul protestează, îl ţine pe tată la distanţă; încă nu-l priveşte în ochi: — Dar tată, nu sunt vrednic.

Tatăl îi face semn să tacă şi porunceşte robilor săi: — îmbrăcaţi-l pe fiul meu! Aduceţi-mi un inel! Ascuţiţi ţăruşii! Instalaţi cortul! Servitorii se răspândesc în toate direcţiile ca să-i împlinească ordinele. Iar fiul rămâne înmărmurit. — Dar Abba… Fiul nu mai înţelege nimic: — Tu nu ştii ce am făcut. Sunt necurat. Te rog să mă ierţi…

Însă tatăl îi pune blând degetul sub bărbie şi i-o ridică. Acum se privesc în ochi. îi şterge o lacrimă. îi cuprinde faţa între palme şi-i spune: — Fiule… eşti fiul meu. Ai fost mort, dar acum trăieşti. Totu-i iertat.

Dacă fiul tău sau cineva drag a plecat de acasă, dă-mi voie să îţi întăresc speranţa: Tatăl nu şi-a părăsit niciodată postul de observaţie. Ochii Săi încă scrutează orizontul. Şi întunericul, oricât de adânc ar fi, nu poate să-l ascundă pe fiul rătăcitor. Iov a spus: — Căci El [Tatăl] vede până la marginile pământului, zăreşte totul sub ceruri. Dumnezeu face asta şi azi. Vederea Lui nu s-a înceţoşat.

Şi în ciuda depravării totale a fiului rătăcitor, Tatăl nu vrea să-l facă rob, chiar dacă are dreptul acesta. Tatăl doreşte

restaurarea lui totală. Doreşte întoarcerea lui completă la statutul de fiu. De moştenitor cu drepturi depline şi cu privilegiile aferente.

Poate că şi tu eşti un fiu rătăcitor. Înconjurat de porci şi cu ochii aţintiţi asupra roşcovelor. Atunci dă-mi voie să-ţi spun ceva – orice-ai fi făcut, oriunde ai fi fost, oriunde ai fi ajuns sau orice ai fi devenit, adevărul este acesta: sângele sfinţitor, răscumpărător, îndreptăţitor, eliberator din ghearele diavolului al Domnului nostru Isus Hristos ajunge până în colţurile cele mai îndepărtate ale pământului.

A crede altceva înseamnă a huli sângele ispăşitor al lui Isus.

Nu mă crezi? Iată ce le-a spus Pavel romanilor. Ca şi noi, romanii au rătăcit vreme îndelungată departe de Dumnezeu. Ceva mai înainte în text, Pavel i-a numit — urători de Dumnezeu. A putut să îi numească aşa, fiindcă a ştiut prea bine ce înseamnă să-L urăşti pe Dumnezeu. El însuşi păzise hainele celor ce zdrobiseră ţeasta lui Ştefan. Tot el îi târâse pe creştini din casele lor şi îi executase în faţa propriilor familii. Aşadar romanilor şi altor fii rătăcitori, Pavel le-a spus: — Ştim bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit.

de drept, este izbăvit de păcat.14 Observi cuvintele, *jî fie dezbrăcat**? Ele înseamnă tăiat, deconectat, de la o sursă. Jugul a fost ridicat de pe umerii tăi. Pentru totdeauna.

Câteodată Pavel a repetat unele lucruri de două sau trei ori ca să sublinieze o idee. El a spus: „Cine va ridica pârâ împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi! Cine-i va osândi? Hristos a

murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi!

Întrebarea nu este dacă suntem vinovaţi sau nu. Acesta-i un dat. Suntem vinovaţi. Bun venit pe pământ. Întrebarea este cine stă între noi şi vinovăţia noastră. Pavel a continuat: „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?... Totuşi, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” Apostolul a făcut aici o pauză, şi cred că următoarele lui cuvinte rezonează peste veacuri. Ele au ajuns până la mine, astăzi, ca şi cum abia s-ar fi desprins de pe buzele lui: „Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8:31-34, 35-37, 38-39).

Dacă analizezi declaraţia asta, nimic nu lipseşte din listă. Nimic nu-i exclus.

Să nu crezi că aşa mă scot pe mine sau pe tine din dificultate. Nu. Harul acesta nemeritat este totuşi condiţionat. El cere ceva de la mine şi de la tine.

Ne cere să ne întoarcem. Să facem stânga împrejur şi să punem un picior în faţa celuilalt.

Dacă eşti zdrobit, înconjurat de epavele propriului tău dezastru, şi te întrebi „Cum aş putea s-o fac?” poate că ai nevoie să ţi se spună clar următorul lucru: asta înseamnă că tu nu eşti avortul pe care l-ai făcut. Nu eşti adulterul în care te-ai implicat. Nu eşti motivul pentru care ai fost

condamnat la închisoare. Nu eşti înţepătura din braţ. Nu eşti maldărul de sticle de lângă patul tău. Nu eşti ruşinea pe care o vezi când te uiţi în oglindă. Dacă simţi că rândurile acestea se referă la tine personal… dă-mi voie să-ţi urez bun venit în rasa umană. Eşti oficial unul dintre noi.

Prin cele de mai sus nu sugerez sub nicio formă că dacă te întorci, scapi de consecinţe. Sau măcar de durere. Poate că totuşi vei merge la închisoare. Sau vei rămâne cu unele cicatrici. Poate că eşti infectat cu HIV, iar soţia te va părăsi şi va lua cu ea copiii. Dar nimic din toate astea nu te împiedică să te întorci la Tatăl, şi niciunul din păcatele care te-a adus aici, nici consecinţele lor care-ţi stau în faţă, nu determină identitatea ta veşnică şi nu stau în calea dorinţei Tatălui de a-ţi vindeca inima îndurerată şi de a te îmbrăţişa.

Dacă încă nu eşti convins de asta, scriitorul Epistolei către Evrei ne încurajează: — Fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne şi să alergam cu stăruinţa în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus… Traducerea Charles Martin spune: — Lasă găleata şi fugi. Gândeşte-te numai: O oaste cerească te ovaţionează. Te încurajează. îţi strigă din răsputeri. Dacă te întrebi cum sună îndemnurile lor, Daniel explică termenul *oaste* ca înseninând zece mii înmulţit cu zece mii. Asta înseamnă o sută de milioane.

Parcă te aud protestând: — Da, Charles, dar tu nu ştii.Opreşte-te. Scriptura ne promite că — oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Când citesc textul acesta, ochii mi se opresc asupra cuvântului *oricine*. Dacă eşti unul dintre cei ce se întreabă cum este posibil ca Scriptura, care

a fost scrisă acum două mii de ani, să fie adevărată şi astăzi, Domnul Isus a răspuns la întrebarea asta când a zis: — Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece [niciodată]. Când citesc cuvintele acestea, ochii mi se opresc asupra lui *niciodată*. — Aşadar, Charles, — mă vei întreba acum, cu un deget ridicat neîncrezător: — îmi spui cât se poate de serios că oriunde m-aş duce, nu pot fi niciodată prea departe? Mi-a luat un an întreg ca să scriu trei sute de pagini tocmai ca să-ţi spun asta. Da, este exact ceea ce-ţi spun.

Şi nu mă interesează ce spun vocile acelea care te îndeamnă să-ţi fie ruşine sau minciunile asurzitoare pe care amintirile ţi le şoptesc. Nu mă interesează dacă citeşti cartea asta în închisoare, unde urmează să-ţi petreci mai mulţi zeci de ani din viaţă, sau în confortul unei călătorii cu avionul la clasa întâi, de unde admiri suprafaţa scânteietoare a Pacificului. Cu toţii suntem zdrobiţi, toţi şchiopătăm. Iată adevărul despre tine şi despre mine: chiar dacă suntem într-o ţară îndepărtată, cu viaţa risipită, goi, murdari, distruşi, plini de răni şi de ruşine, chiar dacă purtăm răni pe care ni le-am cauzat singuri, dragostea Tatălui găseşte pe fiul sau pe fiica Sa.

El ne găseşte.

Această realitate inimaginabilă, tulburătoare, vindecătoare, nemeritată este singurul gând din care s-a născut cartea aceasta. Gândul nebunesc că orice-am fi făcut, putem întotdeauna să ne întoarcem acasă. Că eu, şi viaţa mea devastată, şi bagajul deciziilor mele greşite nu m-au descalificat şi nu mă descalifică să fiu primit de El. Pavel a spus: — Nimic nu ne poate despărţi de El. Charles Martin spune: „Niciodată nu eşti prea departe.” Ambele

enunţuri înseamnă acelaşi lucru. Există speranţă pentru cei zdrobiţi, şi acest lucru este adevărat chiar dacă propriile noastre decizii au fost cele care ne-au zdrobit. Speranţa noastră, ancora sufletului nostru, aşteaptă pe verandă. Şi ochii Lui scrutează timpul şi spaţiul, şi sunt aţintiţi asupra ta. Şi asupra mea.

Iată lucrul cu adevărat important – numai Domnul Isus îţi poate spune cine eşti. Punct. Orice altă voce este o minciună din adâncul iadului. Când Domnul Isus a zis: „S-a sfârşit", nu a glumit deloc. Atunci şi acolo, moartea şi păcatul au pierdut orice drept legal asupra ta. „Nu mai eşti rob." „Păcatul nu mai are stăpânire." Dacă povara păcatelor tale te apasă şi dacă te întrebi: *Cum se poate aşa ceva*?, dă-mi voie să te îndrum la Coloseni 2, unde se spune că Isus „a şters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră şi ne era potrivnic, şi l-a nimicit, pironindu-l pe cruce." Şi când a făcut acest lucru, „a dezbrăcat domniile şi stăpânirile şi le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieşit biruitor asupra lor prin cruce." Ioan, fratele Domnului Isus a zis: „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi suntem." Romanilor, Pavel le-a spus simplu: „Şi, daca suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreuna moştenitori cu Hristos."

Poate că în clipa asta nu te simţi ca un copil triumfător al lui Dumnezeu, dar aşa spune Evanghelia împărăţiei în care domneşte cu dreptate Isus Hristos. Vrăjmaşul tău vrea ca tu să te înfăşori în murdăria ruşinii din trecut, să umbli cu capul plecat şi să te uiţi la roşcove. Apoi îţi şopteşte în ureche: „Ai putea să mănânci de jos." Sau, mai rău, să-ţi deruleze în minte momentul plecării tale – pentru a zecea

mia oară. Dar credinţa îi trage mincinosului un pumn în gură, aruncă amintirea plecării cât colo, dă la o parte tot ce-i stă în cale, se concentrează asupra siluetei ce aşteaptă pe verandă şi aleargă ca vântul.

Mare diferenţă.

Dacă gândul întâlnirii cu Tatăl pe care l-ai privit cu dispreţ la plecare te face să tremuri, opreşte-te. Nu-I poţi spune nimic ce nu ştie deja. Când El îţi va ridica bărbia – şi ţi-o va ridica – nu va fi nevoie să spui nimic.

Alegerea îţi aparţine. Poţi să ţii găleata strâns în mâini şi să mănânci roşcove. Sau poţi să te întorci acasă.

„Şi s-a sculat şi a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut şi i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui şi l-a sărutat mult.” Cum ar fi ca Dumnezeul universului să-ţi acopere faţa cu sărutări? Aceasta este frumuseţea, minunea, maiestatea şi unicitatea dragostei lui Isus.

Şi după ce l-a sărutat, Tatăl a cuprins între palme faţa fiului şi a zis printre lacrimi şi râsete: „Aduceţi repede haina cea mai bună şi îmbrăcaţi-l cu ea; puneţi-i un inel în deget şi încălţăminte în picioare. Aduceţi viţelul cel îngrăşat şi tăiaţi-l. Să mâncăm şi să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort, şi a înviat; era pierdut, şi a fost găsit.”

Ce înseamnă asta?

Că niciodată nu eşti prea departe.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUŢIE

Cu ce personaj te identifici cel mai mult: Cooper, Daley, tatăl lui Cooper sau Big-Big? De ce?

Muzica ne spală din interior spre exterior. Ea ne vindecă aşa cum nimic altceva n-o poate face. Afirmaţia aceasta este adevărată în viaţa? Dacă da, precizează câteva cântece care ţi-au adus vindecare, de ce crezi că a fost mult mai greu pentru Cooper să se ierte pe sine însuşi decât pentru tatăl lui să-l ierte?

Cooper nu i-a spus lui Daley adevărul despre incendiu şi despre împuşcătură în momentul producerii lor, şi nici mai târziu, când s-au întâlnit în Buena Vista. De asemenea, nu i-a vorbit nici despre boala lui. Motivaţia i a fost că o iubea prea mult. Crezi că a luat decizia corectă? Ce rol crezi că joacă imnurile vechi cântate şi discutate în carte? Tu ai vreun imn favorit? Ce înseamnă melodia şi cuvintele lui pentru tine? Tatăl lui Cooper a spus: „Muzica îi eliberează pe oameni. Ea amuţeşte: ea ce încearcă să ne ucidă. Cum eliberează muzica pe fiecare dintre personajele romanului?

În predica pe care o ţine în ziua plecării lui Cooper, tatăl lui îl întreabă pe el şi pe cei prezenţi la adunarea de evanghelizare în cort: „Întrebarea este: ce sau la cine vă închinaţi?” Cum crezi că l-a mustrat întrebarea aceasta pe Cooper? Pe tine te-a făcut să te întrebi la ce sau la cine te închini? Ce motive a invocat Cooper în Nashville ca să nu se întoarcă acasă? Crezi că sunt valide? Poţi să te identifici cu sentimentele şi cu lupta lui? a îndrepta lucrurile înainte să se întoarcă la tatăl său? După ce Daley a aflat de boala lui Cooper la ficat, ea i-a spus: „Nu voi lăsa ca frica de ceea ce s-ar putea întâmpla să-mi răpească promisiunea a ceea ce poate să fie.” Cum crezi că aspecte ale vieţii ei i-au

influenţat dorinţa de a rămâne alături de Cooper, în ciuda fricii? Există momente în viaţa ta când ai lăsat ca frica să-ţi răpească ceva? Ce rol joacă tema „niciodată prea departe” în viaţa fiecărui personaj? Tu crezi că nu eşti niciodată prea departe?

Muntele dintre noi
Goană după licurici
Apă din inima mea
Charles Martin
(în pregătire)
Apă din inima mea
Pentru comenzi: www.kerigma.ro

Nu contează unde mergi, *nu contează dacă reuşeşti sau nu*, *dacă rămâi în picioare sau cazi*, *niciodată nu eşti prea departe*.

Poţi oricând să te întorci acasă.

La optsprezece ani, instrumentistul şi textierul Cooper O'Connor ia de la tatăl lui tot ce acesta are mai de preţ şi conduce 1900 de kilometri până în Nashville, punându-şi toate speranţele în cele şase corzi ale chitarei şi în convingerea că are talent. Dar convingerea aceasta se dovedeşte curând a fi una nesăbuită.

La cinci ani după ce pierde totul, se îndrăgosteşte de Daley Cross, o artistă cu o voce angelică, aflată în căutarea unui cântec care s-o lanseze. Dar exact când Cooper îşi dă seama că o iubeşte pe Daley, o tragedie îi ameninţă nu doar cariera, ci şi viaţa. Neavând unde să mai meargă, se întoarce în îndepărtaţii munţi ai statului Colorado, unde caută răspunsuri despre tatăl lui şi credinţa acestuia.

Când Daley apare pe neaşteptate în viaţa lui, douăzeci de ani mai târziu, se întreabă dacă este prea târziu ca să-i spună adevărul despre trecutul lui – şi dacă el însuşi e pregătit să-l înfrunte.

Repovestire radicală a Pildei fiului risipitor, *Niciodată prea departe* ne duce de la adunările de trezire spirituală în cort,

la Sala Ryman, la relaţia delicată dintre un bărbat zdrobit şi tatăl lui care n-a încetat niciodată să-l cheme acasă.

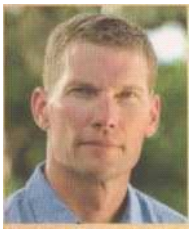

Charles Martin este autorul a douăsprezece romane desemnate bestselleruri *New York Times*, printre care *Muntele dintre noi*, *Când greierii plâng* şi *Acolo unde locuieşte dragostea mea*.

El şi soţia sa, Christy, locuiesc în Jacksonville, Florida, SUA. Mai mult despre el se poate afla pe charlesmartinbooks.com.

FICŢIUNE
ISBN: 978-606-8626-45-1